

ПОЛОЖИТЕЛНИ СТАНОВИЩА

ОТНОСНО

**Законопроект за
ратифициране на
Конвенцията на Съвета на
Европа за превенция и
борба с насилието над жени
и домашното насилие**

Handwritten notes: K201 - PE-833.00.23
- 02.02.2018

InfoCenter

From: PULSE FOUNDATION <pulse.women@gmail.com>
Sent: 02 февруари 2018 г. 11:36
To: priemna@president.bg; infocenter@parliament.bg;
tsveta.karayancheva@parliament.bg; priemna@ombudsman.bg;
gis@government.bg; primeminister@government.bg
Subject: Правен анализ на Истанбулската конвенция и Становище за ратификация
Attachments: pismo-praven-analiz -02-02-2018.pdf; Praven analiz-KONVENCIA-PULS-02-02-2018.pdf

Уважаеми дами и господа,

приложено изпращам писмо в подкрепа на ратификацията на Конвенция 210 на Съюза на Европа и Правен анализ на същата.

Поздрави,
Юлия Андрюнова
Координатор "Програми, проекти и събития"

Фондация "П.У.Л.С."
гр. Перник
ул. "Средец" № 2
076/ 60 10 10
www.pulsfoundation.org

PULSE Foundation
Pernik, Bulgaria
+359 76 60 10 10
+359 76 60 33 60
www.pulsfoundation.org

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

ДО

Г-Н РУМЕН РАДЕВ
ПРЕЗИДЕНТ
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Г-Н БОЙКО БОРИСОВ
МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Г-ЖА ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ
НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Г-ЖА МАЯ МАНОЛОВА
ОМБУДСМАН
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

УВАЖАЕМИ Г-Н ПРЕЗИДЕНТ,

УВАЖАЕМИ Г-Н МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ,

УВАЖАЕМА Г-ЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ НА 44ТО НС,

УВАЖАЕМА Г-ЖО ОМБУДСМАН НА РБ.

Фондация П.У.А.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

С настоящото писмо екнът на Фондация „П.У.А.С.“ изразява своето дълбоко неразбиране и притеснение от последно развидите се събития по отношение на Конвенция № 210 на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие и изказването на Президента на Република България г-н Румен Радев в Брюксел.

Изключително неразбиране будят представените доводи за "здрав разум" на българското общество, относно отлагането на ратификацията на Конвенцията, противоее на непрекъснатото ескалиращо насилие в същото това общество и последните трагични събития на насилие в дома, институциите и обществото.

Не сме съгласни, че е „Това е зле написан документ, който не трябва да се ратифицира“ поради факта, че конвенцията предоставя възможност за Превенция, Протекция и Преследване на извършителите и дава възможност за достатъчна грижа за пострадалите.

Конвенцията е фундамент, който е събрал най-доброто от всички международни актове, уреждащи защитата на правата на човека във всички аспекти-превенция на всички форми на насилие, защита на пострадалите лица и съдебно преследване на извършителите.

Нашата организация работи минимум с по четиресет пострадали всяка седмица и в момента на изписването на това писмо също беше подаден сигнал за жена в изключително тежко насилие с нужда от настаняване.

Неправителствените организации, които са единствените до този момент институции, които има разкрити Кризисни центрове са изключително малко – шест на брой за цялата страна и предлаганите специализирани услуги са също толкова малко, както и добре обучени специалисти за работа с пострадалите.

Ние сме съгласни с изказването на г-н Радев за това, че този изключително тежък проблем трябва да бъде основен приоритет на Държавата и е необходимо самата държава да поеме отговорността за социална и законова регламентация. Не можем да разберем, обаче становището на Президента за това как НПО-та, които до този момент единствено се грижиха за пострадалите от близо 30 години се превърнаха „контролни органи... Неправителствените организации винаги са били гражданската съвест на обществото и изразители на основните водещи проблеми.

С настоящото писмо ние, специалистите от Фондация „П.У.А.С.“ още веднъж правим опит за повишаване на чувствителността на обществото по проблема за насилието, основано на пола и домашното насилие и призоваваме всички народни представители, отговорни органи и министерства към вземане на спешни мерки в насока спиране на процеса на ескалиращото неразбиране за широтата и мащабността на насилието и адекватни законови промени.

Фондация „П.У.А.С.“

Адрес: ул. Средец №2, гр. Перник 2300, България - Телефони: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 33 60 www.pulsefoundation.org
e-mail: pulse_women@gmail.com / pulse_aids@gmail.com

Фондация П.У.Л.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

Затова и ратифицирането на Конвенцията ще доведе до надграждане на българското законодателство чрез предприемане на необходимите законодателни мерки (включително чрез премахване на закони и практики, които дискриминират жените; както в сферата на гражданското, така и на наказателното право, вкл. чрез осигуряване на компенсация на пострадалите; чрез криминализиране на физическото, психическото насилие и преследването, както и на сексуалното насилие, вкл. изнасилването в брака и в съпругески съжителстваща двойка; чрез възприемане на насилието в брака и в съпругески съжителстваща двойка като отегчаващо вината обстоятелство и др.), а също и други такива за насърчаване и защита правото на всички, особено жените, да живеят свободни от насилие както в публичния, така и в частния сектор.

В отговор на притесненията по отношения на текстовете в Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие изпращаме Правен анализ на същата от юрист с над 20 годишна практика и разбиране по проблемите на насилие и защита на човешките права.

ЗА КОНТАКТИ: ЮЛИЯ АНДОНОВА, Координатор „Програми, проекти и събития“, 076 60 10 10, e-мэйл: pulse.women@gmail.com,

С УВАЖЕНИЕ,

ЕКАТЕРИНА БЕЛЕВА

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ФОНДАЦИЯ „П.У.Л.С.“

Фондация „П.У.Л.С.“

Адрес: ул.Средец №2, гр. Перник 2300, България Телефони: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 33 60 www.pulsefoundation.org
e-mail: pulse.women@gmail.com / pulse.uds@gmail.com

ПРАВЕН АНАЛИЗ

на

Конвенция № 210 на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие

Една от четирите

«Според глобално проучване на Световната здравна организация (СЗО) от ноември 2016 г., 35% от всички жени са преживели физическо и/или сексуално насилие, извършено от техния партньор, а 40% от убийствата на жени са извършени от техния интимен партньор от мъжки пол. Всяка четвърта жена в България е станала жертва на някаква форма на домашно насилие, жесва още сухата статистика у нас».

Конвенция 210 за превенция и борба с насилието срещу жени и домашното насилие е одобрена на 07.04.2011 год. от Съвета на Европа. Тя беше отворена за ратификация на 11.05.2011 год. в Истанбул, на срещата на Министрите на външните работи на 47-те страни-членки на Съвета на Европа.

Съветът на Европа одобрява текста на Конвенцията, след като взема предвид действащите разпоредби за защита правата на човека (международни и регионални), като Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, Европейската социална харта (ревидирана), Конвенцията срещу трафик на хора и Конвенцията за закрила на деца от сексуална експлоатация и сексуално насилие. Както и препоръките към държавите-членки.

Създадено с PULS

Адрес: ул.Средец №2, гр. Перник 2300, България - Телефони: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 33 60 www.pulsfoundation.org - e-mail: pulse.young@pulsfoundation.org / pulse.aid@pulsfoundation.org

Фондация П.У.Л.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

а именно: Препоръка Rec(2002)5 за защита на жените срещу насилие, Препоръка CM/Rec (2007)17 за стандарти и механизми относно равнопоставеността на половете, Препоръка CM/Rec (2010)10 относно ролята на жените и мъжете в предотвратяването и разрешаването на конфликти и установяването на мирни отношения, както и други приложими препоръки.

Подобно на други съвременни конвенции, сключени на ниво Съвет на Европа, тази Конвенция следва структурата на «3-те П»- ПРЕВЕНЦИЯ, ПРОТЕКЦИЯ и (съдебно) ПРЕСЛЕДВАНЕ. Нещо повече, тя залага и на интегрираните ПОЛИТИКИ, с което в пълен обем се гарантира защитата на ПРАВАТА НА ЧОВЕКА. Затова и отзивите по отношение на този международен инструмент са, че е «фундаментална основа в международен план срещу насилието жени и домашното насилие»¹, както и я определят като «ЗЛАТЕН СТАНДАРТ»².

Конвенцията е важен инструмент на Съвета на Европа срещу насилието над жени и домашното насилие. Тя задава европейски стандарт, подкрепян от държавите-членки на Европейския съюз и от самия Европейски съюз, който я подписва на 13 юни 2017 г. От 28 държави-членки на ЕС всички са подписали Истанбулската конвенция, а 17 са я ратифицирали. От всички 47 държави-членки на Съвета на Европа, Конвенцията не е подписана единствено от три държави – Русия, Армения и Азербайджан.

От страна на Българската държава, Конвенцията е подписана на 21 април 2016 г.

На 03.01.2018г. Министерският съвет прие проект за предложение до Народното събрание за ратифициране на Конвенция № 210 на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие, наричана по-долу за краткост Конвенцията, който е внесен в Народното събрание.

Като организация, регистрирана в обществена полза и работеща над 18 години по програми за превенция и директни услуги за лица и деца, пострадали от насилие, трафик и други рискови групи, Фондация „Позитивни умения на личността в социума“ заявява своята твърда подкрепа ЗА ратификацията на Конвенция № 210 на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие от страна на Българската държава, и се обявяваме против всички неверни внушения и твърдения, свързани с нея, базирани на незнание, непознаване на темата или на целенасочена манипулация на общественото мнение. Изместването на публичния дебат в грешна посока е равностойно на

1. Натяг Белкасем-Министър на Франция по правата на жените и говорител на Френското правителство.

2. Лакшми Пури- Зам. Изпълнителния директор на Агенцията на ООН за жените;

Фондация П.У.Л.С.

Адрес: ул. Свобода №2, гр. Перник 2300, България – Телефони: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 34 60 www.pulsfoundation.org - e-mail: pulse.women@gmail.com / pulse.aids@gmail.com

Фондация П.У.А.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

ОТКАЗ ОТ ПРЕДПРИЕМАНЕТО НА РЕШИТЕЛНИ МЕРКИ СРЕЩУ НАСИЛИЕТО НАД ЖЕНИ И ДОМАШНОТО НАСИЛИЕ.

В подкрепа на горното излагаме следните доводи:

Ратифицирането на конвенцията от страна на Българската държава има стратегическа роля не само за преодоляване на насилието над жени, но и за постигане на максимална превенция и защита на правата на децата, пострадали от насилие: децата, свидетели на домашно насилие и други форми на насилие, основано на пола и на момичетата, пострадали от насилие, основано на пола. Конвенцията предвижда за децата жертви и децата свидетели на насилие над жени и домашното насилие да се поизват, когато е уместно от специални защитни мерки, които отчитат висшите интереси на детето, както и насърчава държавите за предприемане на законови или др. мерки, за да гарантират, че погасителната давност за образуване на съдебно производство по отношение на престъпленията, като: сексуално насилие, вкл. изнасилването, насилствен брак, насилствен аборт и насилствена стерилизация, да тече през определен период от време, така че да позволи ефективно започване на производството, след като жертвата достигне пълнолетие. Конвенцията предвижда при определяне на родителски права и право на посещение на деца да бъдат отчитани инциденти на насилие, както и да се прави оценка на риска за детето, така, че да се гарантира неговата безопасност. Също така определя преследването и сексуалното насилие в брака /изключително чести явления в семействата, живеещи в ситуация на домашно насилие/ или двойките като "насилие срещу лицето". Предвижда, че медиацията и помиренето са неприложими при разрешаване на спорове във връзка с всички форми на насилие, обхванати от Конвенцията. Това е един от най-важните международни договори в Европа за справяне с нарушения на човешките права като насилие основано на пола, като нейното интегриране в българската законодателна система изисква време и серия от промени, както и най-важното разбиране и осъзнаване на проблема.

Осъзнаването на самият проблем е много трудно и носи много допълнителен материал за манипулации и интерпретации, както за действителната мащабност, така и субективна тълкувателност на явлениято, предопределени от емоционалната незрялост на обществото.

Липсата на официална статистика за жертвите на домашно насилие и насилие, основано на пола /изискване на Конвенцията/ в България е един от основните фактори поддържащ тази информационна замъгленост.

България е и сред тази половина от държавите-членки на ЕС, в които не се събира статистическа информация за отношенията между жертвите и насилниците, което прави невъзможно оценяването на акта на домашното насилие сред престъпленията срещу личността. Домашното насилие не е квалифицирано като престъпление и все още не е включено в

Адрес: ул.Средец №2, гр. Перник 2300, България - Телефони: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 33 60 www.pulsfoundation.org - e-mail: pulse.women@gmail.com / pulse.aid5@gmail.com

Фондация П.У.Л.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

Наказателния кодекс и съответно в статистическите данни, предоставени от полицията и от Националния статистически институт. Информацията за броя на сигналите за домашно насилие, регистрирани в полицията, и броя на случаите на домашно насилие, представени пред съдилищата, също не присъстват в публично достъпната статистика.

Не са налице точни статистически данни за жертвите на домашно насилие в България. Статистиката на NOEMA от 2001 г. показва, че всяка четвърта българка е жертва на домашно насилие.

Изследването, проведено през 2012 г., определя относителния дял на българските жени на възраст 18-74 години, които годишно страдат от физическо или сексуално насилие от близък партньор, в размер на 170 000 души, броят на случаите на домашно насилие в съдилищата варира между 3000 и 3400 годишно за периода между 2010 и 2012 г. Анализът, направен от Центъра за изследване на демокрацията през 2013 г., показва, че жертвите от маргинализирани, затворени и слабо информирани общности, като роми, вероятно имат ограничен достъп до ефективна подкрепа.

Всъщност, скритото домашно насилие и насилнието основано на пол са много по-високи, а децата в нашата страна растат в тези условия на несигурност и страх, които за съжаление имат необратими последици върху тях и формират едно нескритично и безусловно следване на садо-мазохистичния модел в двойката.

Особено трудна е реалността и в малките населени места и етническите общности, където изцяло липсва осъзнатост на проблема.

Според статистиката от 2016 г. 90% от 311-те клиенти на Фондация "П.У.Л.С." са пострадали от насилие основано на пол, както и техните деца. Те преди всичко страдат от домашно насилие оказано върху жените и майките в семейството, които систематично стават свидетели или подлежат на различни видове насилие, включително сексуално насилие у дома.

Поради ниското ниво на осъзнатост, срам и обща неприемливост да споделят сходни факти от личния и семейния си живот, в нашето общество, цифрите, представени от изследванията, измерват по-скоро делата на тези, които успяват да преодолеят масовите и обществени нагласи сред жертвите, отколкото реалния обем на жертвите. Малка част от жертвите търсят консултации и помощ в неправителствени организации, а незначителен дял от тях се обръщат към полицията и завеждат дело в съда.

И когато Конвенцията беше внесена за ратификация от Народното събрание на Р. България, което определяме като акт от страна на Българската държава да се предприемат решителни мерки за превенция на всички форми на насилие, защита на пострадали лица и

Фондация П.У.Л.С.

Адрес: ул.Средец №2, гр. Перник 2300, България - Телефони: +359 76 60 15 10 / +359 76 60 33 60 www.pulsfoundation.org - e-mail: pulse_women@gmail.com / pulse_aids@gmail.com

Фондация П.У.Л.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

съдебно преследване на извършителите, скрепено с държавни ангажименти и гаранции, отново се намериха механизми и способности да се осуети този акт.

Парадоксално на смисъла и целта на Конвенцията, очертани по-горе в публичното пространство се изказаха множество твърдения, хипотези и становища, които изместиха същността на проблема. Създадоха се внушения, че Конвенцията въвежда понятия като „трети пол“, както и че цели „узаконяването на еднополови бракове“, „изкореняване на обичаите и традициите, свързани със „стереотипните роли за мъжете и жените“, и т. под.

Факт е обаче, че след като един нормативен акт се разбира по различен от вложения в същия начин и има неясноти, е необходимо да се изведе по пътя на тълкуването. За да можем да започнем тълкуването на един международен акт, той трябва да е неясен. Неяснотата е нормативно закрепено изискване.

ТЪЛКУВАНЕТО на правната норма се урежда в чл.46 ЗНА - разпоредбите на нормативните актове се прилагат според точният им смисъл, а ако са неясни се тълкуват. Тълкуването на международните договори е уредено във Виенската конвенция за правото на договорите- чл.31, който регламентира предпоставките, а в чл.32 са предвидени четири самостоятелни хипотези, при които трябва да се извършва тълкуването и тези предпоставки трябва да са налични преди започване на тълкуването. Конституционният съд има право да се произнася дали даден закон съответства на определена разпоредба от Конституцията.

Съгласно Общото правило на тълкуването, заложено в чл. 31 на Виенската конвенция, договарят трябва да се тълкува добросъвестно, в съответствие с обикновеното значение, което следва да се дава на термините на договора в техния контекст, а също така в духа на обекта и целите на договора. А когато се касае за особен нормативен акт, който урежда специални отношения, се прилагат правилата: Първо- Специалният закон отменя общия закон; Второ- Изключителните норми се тълкуват ограничително, и Третото правило, което има своето място е, че Наказващата отговорност не може да бъде обосновавана по пътя на разширителното тълкуване (чл.46, ал.3 ЗНА). Правя тези уточнения, тъй като Конвенцията за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие, по своята правна същност съставлява Международен договор, който има конкретно определен предметен обхват, и всяко тълкуване на нормите извън контекста на целите е некоректно и превратно, целящо да изопачи смисъла на акта и е в противоречие с правилата за тълкуване на специалния акт.

Видно от Глава I — Цели, дефиниции, равенство и недискриминация, общи задължения, Конвенцията³, ЦЕЛИ: защита на жените от всички форми на насилие, както и да

³ Член I — Цели на Конвенцията

Фондация П.У.Л.С.

Фондация П.У.А.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

предотвратява, преследва и премахва насилието над жени и домашното насилие, както и да допринася за премахване на всички форми на дискриминацията срещу жени и да насърчава действителна равнопоставеност между жените и мъжете, както и държавни политики, международно сътрудничество, подкрепа и помощ на организации и правоприлагащи органи за ефективно сътрудничество с цел да се възприеме интегриран подход за премахване на насилието над жени и домашното насилие. Целите, посочени по-горе са определящи при тълкуването на нормите на Конвенцията.

В публичното пространство, при проведените обществени консултации, дискусии и дебати се очертаха като спорни следните текстове на Конвенцията: **Член 3-Определения, т.в „под 7“⁴**; **Член 4- Основни права, равнопоставеност и недискриминация, т.3⁵**; **Член 6 — Политики, отчитащи особеностите на пола⁶**; **Глава III — Превенция, Член 12 — Общи задължения⁷**; **Член 14 — Образование⁸** и **Член 60 — Молби за убежище, основани на пола⁹**.

- 1 Настоящата Конвенция има следните цели:
 - a да защитава жените от всички форми на насилие и да предотвратява, преследва и премахва насилието над жени и домашното насилие;
 - б да допринася за премахване на всички форми на дискриминацията срещу жени и да насърчава действителна равнопоставеност между жените и мъжете, включително чрез овладяване на жените;
 - в да създаде цялостна рамка, политики и мерки за защита и помощ на женски жертви на насилието над жени и домашното насилие;
 - г да насърчава международното сътрудничество за премахване на насилието над жени и домашното насилие;
 - д да осигури подкрепа и помощ на организационни и правоприлагащи органи за ефективно сътрудничество с цел да се възприеме интегриран подход за премахване на насилието над жени и домашното насилие.

1 **Член 3- Определения, т.в⁴ „под 7“** означава социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики, които определеното общество смята за подходящи за жените и за мъжете;

5 **Член 4 — Основни права, равнопоставеност и недискриминация** Т.3 Прилагането на разпоредбите на настоящата Конвенция от страните по-специално мерките за защита на правата на жертвите, трябва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана на пол, социален пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически или други убеждения, национален или социален произход, гражданска принадлежност към национално малцинство, имуществено състояние, раждане, сексуална ориентация, идентичност, основана на пола, възраст, правостранно състояние, уреждане на семейно подпомагане, статут на мигрант или на бежанец, или друг статут

6 **Член 6 — Политики, отчитащи особеностите на пола** Страните се ангажират да включват перспектива „основава на пола, в пълнолетие и в онкология на въздействието на разпоредбите на настоящата Конвенция, както и да насърчат и ефективно да внедрят политики за равнопоставеност между жените и мъжете и за овладяване на жените

7 **Глава III — Превенция Член 12 — Общи задължения** 1 Страните предприемат необходимите мерки за предотвратяване на промени в социалните и културни модели на поведение на жените и мъжете с цел изкореняване на предразсъдъци, обичаи, традиции и всякакви други предмети, основани на идеята за младостта на жените или на стереотипни роли за жените и мъжете

8 **Член 14 — Образование** 1 Страните предприемат, където е подходящо, необходимите стъпки за включване на съобразен с ролята им се възможности на ученици се учебен материал по въпроси като равнопоставеност между жените и мъжете, интересности роли на пола, в домашно уважение, ненадлъжностно разрешаване на конфликти в междуличностните отношения, насилие над жените, основано на пола, и право на лична неприкосновеност, в официалните учебни програми и на всички образователни равнища

9 **Член 60 — Молби за убежище, основани на пола** 1 Страните предприемат необходимите законодателни или други мерки, за да гарантират, че насилието над жени, основано на пола, може да бъде признато като форма на преследване по смисъла на член 1, А, параграф 2 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и като форма на сериозно увреждане, която дава право на депелитите на доброволна закрила

2 Страните осигуряват тълкуване „отчитащи особеностите на пола, на всяко от основанията на Конвенцията, а когато бъде установено, че преследването от което се опасява лицето, е на едно или повече от тези основания, кандидатите следва да получават статут на бежанец съгласно своите жените прилагани инструменти

3 Страните предприемат всички законодателни или други мерки за разработване на отличителни особеностите на пола при процедури за приемане и оценки за подкрепа на личата, съвместно убеждение както и на всички свързани с пол, и процедури за убеждение, отчитащи особеностите на пола, въ включително определяне на статут на бежанец и задоволение на междуличностни задължения

Фондация П.У.А.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

1. Относно Член 3- Определения, т.в/ "пол" означава социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете;

За нуждите на Конвенцията, в автентичния ѝ текст/на английски език/ се използват термините „sex“ и „gender“. В своя статия, по повод на дискусиите около превода на Конвенцията, проф. Калин Янакиев¹⁰ направи ясно отграничение на дефинициите на двата текста, цитирам: «Понятието "gender" на английски език означава именно социалната, традиционна и културна роля, която дадено общество приписва на определения "пол" ("sex"). Може да се каже: Gender-ът това е съвкупността от определените "мъжествености" или "женствености", които дадено общество смята за подобаващо присъщи на съответния пол (sex) – на мъжкия или женския. За сведение – на български (макар и неточно и описателно) gender се превежда напоследък като "социален пол" (впрочем така е и в член 4 от конвенцията)».

Кое налага използването на термина "gender" в Конвенцията?

Видно от заглавието на Конвенцията, която е за **превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие**, предметния ѝ обхват касае „насилието над жени“ и „домашното насилие“. Което предполага, че урежда обществени отношения, които се развиват на плоскостта на **субектните отношения**. Или мъжа и жената се разглеждат не толкова като биологичен факт, който е безспорен и е един и същ във всяка култура /термина „пол“, в оригинал "sex"/, а като **отношения в социума** /термина «пол», «социопол» в оригинал "gender"/, които едно общество или култура свързва с установени роли, поведения, дейности и характеристики, които в дадено общество се считат за подобаващи на мъжете или съответно на жените.

Тази философия е заложена в смисъла и целта на Конвенцията, доколкото **Съвета на Европа** още в Преамбюла на акта признава, че **насилието срещу жени е резултат от исторически неравнопоставените властови отношения между мъжете и жените**, които са довели до доминация над и дискриминация срещу жените от страна на мъжете, както и до предотвратяване на пълния напредък на жените: признава **структурната природа на насилието срещу жени като насилие**, основано на пола, както и че насилието срещу жени е един от основните социални механизми, чрез които жените са поставени в подчинена позиция спрямо мъжете: признава, че **жените и момичетата са често изложени на сериозни форми на**

¹⁰ Проф. д-р Калин Тодоров Янакиев е български философ, богослов, културолог и политик. Преподавател във Философския факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ по средновековна к. н. р. и укретянска философия, а също и във Философско-историческия факултет на Пловдивския университет, както и в МАТРИЗ.

© 2011 г. от П.У.А.С.

Адрес: ул.Средец №22, кв. Тарник 2300, България Телефони: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 33 60 www.pulsfoundation.org e-mail: pulse.women@gmail.com / pulse.aid@gmail.com

Фондация П.У.А.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

насилие като домашното насилие, сексуално насилие, изнасилване, принудителен брак, т.нар. „престъпления на честта“ и генитално осакатяване, които представляват сериозни нарушения на човешките права на жените и момичетата, както и основна пречка за постигането на равнопоставеност между жените и мъжете; признава, че жените и момичетата са изложени на по-големи рискове от насилие, основано на пола, отколкото мъжете; признава, че домашното насилие засяга предимно жените, но и че мъжете също могат да бъдат негови жертви; признава, че децата са жертви на домашно насилие, дори и като свидетели на насилието в семейството.

Видно от горното, предметния обхват на Конвенцията е насочен към насърчаването на отношения между мъжа и жената на РАВНОПОСТАВЕНОСТ. Защото в основата на насилието над жени и домашното насилие стои механизма на неравнопоставеност между двата пола. Очевидно е, че от медицинска гледна точка, полът се отнася до биологичните различия на мъжа и жената /хромозомите, хормонални профили, вътрешни и външни полови органи/, поради което и не говорим за биологично равенство на двата пола. Но като отношения в социума, като роли, поведения, дейности и характеристики в обществото, двата пола са равнопоставени. Затова и когато се говори за създаване на джендър-отношения между мъжа и жената, се има предвид създаването на отношения на равнопоставеност.

В обявителния доклад към конвенцията, в частта относно определенията, използвани за целите на Конвенцията, се пояснява: «(43) Терминът "gender" под тази дефиниция няма за цел да измести термини като "жени" и "мъже", употребявани в конвенцията (44). Терминът "насилие над жените, основаващо се на социалния пол (gender)", е употребен (на различни места) в конвенцията и се отнася до насилието, което е насочено срещу жената, защото е жена или засяга жените непропорционално. Този израз следва да се разбира като целящ закрила на жените от насилие, което е резултат от "gender" стереотипите и специфично обхваща жените.»

Следователно, предмета на Конвенцията налага използването на термина "gender", преведен /не се ангажираме дали е точен превода или не/ като «социален пол», изхождайки от необходимостта да се уредят горепосочените субектни отношения в посока на РАВНОПОСТАВЕНОСТ между мъжа и жената. Безспорен факт е, че в българския език няма дума, съответна по смисъл и значение на чуждизната "gender", което от своя страна доведе до придаването на смисъл на използвания термин, различен от смисъла, който е имал предвид законодателя.

Разрешаването на този казус предполага, в оригиналния превод да се използва термина «социален пол», с ясно разгласена дефиниция (арг. от чл.37 ал.2 от Указа за прилагане на ЗНА).

Фондация "П.У.А.С."

Адрес: ул.Средец №2, гр. Перник 2300, България - Телефони: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 33 60 www.puisfoundation.org - e-mail: pulse.women@gmail.com / pulse.aids@gmail.com

Фондация П.У.А.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

или да се възприеме термина "gender", така както е употребен в автентичния текст на Конвенцията. Съгласно УПЗНА, отклонения от общо употребимия български език се допускат само ако се налагат от предмета на акта (чл.36, ал. 1), като ал. 2 на същия текст урежда възможността да се използват чужди думи и изрази само ако са станали трайна съставка на българския език или не могат да бъдат заменени с български. Въпрос на дискусия и законово разрешаване е, доколко думата «джендър», която се е наложила в българския език, да се въведе като термин / респ. да се въведе в българското законодателство/, или може да бъде заменена с друга, съответна на смисъла и значението, употребени за целите на Конвенцията.

Нито едно от определенията, въведени с чл.3 от Конвенцията и посочени по-горе, в т.ч. използването на термина „лол“ не навежда на изводи, че ратифицирането ѝ ще задължи държавата ни да признае „третия пол“, признаване на „гей-бракове“, или пък ще се наложи изучаването в учебните програми на „хомосексуализъм“ и „травестизъм“. Подобно тълкуване е превратно и извън обхвата, смисъла и целта на Конвенцията. Нещо повече, всички Определения, изведени в Член 3 на Конвенцията, както е посочено в акта, са **За целите на Конвенцията**.

2. Относно Член 4 — Основни права, равнопоставеност и недискриминиране Т.3 Прилагателно на разпоредбите на настоящата Конвенция от страните, по-специално мерките за защита на правата на жертвите, трябва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана на пол, социален пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически или други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имущество, състояние, рождение, сексуална ориентация, идентичност, основана на пола, възраст, здравословно състояние, увреждания, семейно положение, статут на мигрант или на бежанец, или друг статут.

Член 4 от Конвенцията е озаглавен: **Основни права, равнопоставеност и недискриминиране**- принципи, които отдавна са възприети в Конституцията на Р. България и вътрешното ни законодателство. Коментираният текст на §.3, е специален и тълкуването му може да е ограничително, доколкото е относим само към мерките за защита на правата на жертвите, които са се осигурят от държавите, без всякаква дискриминация. Последвалия списък, който е отворен, се отнася до уязвимите групи по отношение на които да се предприемат мерки за защита на правата на жертвите, без всякаква дискриминация. Всякакви други интерпретации, в т.ч. че се отваря възможност за конституционни промени, са спекулативни. Това е така, защото принципите на равнопоставеност и недискриминация отдавна са въведени в Българското законодателство. В този смисъл, моля да имате предвид:

-Основни права: Съгласно Чл. 6. от Конституцията на Р.България „(1) Всички хора се раждат свободни и равни по достойнство и права. (2) Всички граждани са равни пред закона.

и фондация "П.У.А.С."

Адрес: ул.Среден №2, гр. Перник 2300, България • Телефони: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 33 60 www.pulsefoundation.org • e-mail: pulse.women@gmail.com / pulse.aids@gmail.com

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

Фондация П.У.А.С.

Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние."

- Принципа на равнопоставеност по отношение на жените и мъжете е възприет със **ЗАКОНА за равнопоставеност на жените и мъжете (Обн., ДВ, бр. 33 от 26.04.2016 г.)**, който поставя за цел „да насърчи постигане на равнопоставеност на жените и мъжете, като създаде условия за изграждане на институционална среда и определи органите и механизмите за провеждане на държавната политика по равнопоставеност на жените и мъжете" (чл.1 ал.2).

А съгласно § 1 от ЗРЖМ „По смисъла на този закон: 1. "Равнопоставеност на жените и мъжете" е равни права и задължения, равни възможности за реализация и за преодоляване на пречки във всички области на обществения живот, като жените и мъжете са свободни да развиват своите лични способности и да правят избор без ограниченията на социалната роля на своя пол."

Видно от цитираните текстове, българското законодателство вече е възприело принципа на „равнопоставеност на жените и мъжете", както и израза „без ограниченията на социалната роля на своя пол", е вече факт, който няма данни да е довел до Конституционни промени.

- Принципа на недискриминация по отношение на всички уязвими групи, е уреден в **ЗАКОНА за защита от дискриминация (Обн. ДВ, бр.86 от 30.09.2003г., Загл. изм. - ДВ, бр. 68 от 2006 г.)**. Така, **Член 4. (1) (Доп. - ДВ, бр. 70 от 2004 г.)** е със следното съдържание: „Забранена е всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, **сексуална ориентация**, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна". А съгласно §1. По смисъла на този закон: т. 10. "Сексуална ориентация" означава хетеросексуална, хомосексуална или бисексуална ориентация; т.17. (Нова – ДВ, бр. 26 2015г.) „Признакът "пол" по чл. 4, ал. 1 включва и случаите на промяна на пола".

От 2003г.- 2015г. в българското законодателство е възприет принципа на недискриминация, като списъка на уязвимите групи е отворен, така както е отворен списъка на жертвите на насилие, които са по-уязвими от дискриминация, групи. Нещо повече, българският законодател е дефинирал термини, като «сексуална ориентация», както и юридическата и фактическата възможност на «промяна на пола». И всякакви спекулации, че с ратифицирането

Фондация П.У.А.С.
Адрес: ул.Средец №2, гр. Перник 2300, България : Телефони: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 33 60 www.pulsefoundation.org : e-mail: pulse.women@gmail.com / pulse.aids@gmail.com

Фондация П.У.А.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

на Конвенцията ще се отвори възможност за промяна на Конституцията на Р. България са несъстоятелни.

-Наред с горното, съгласно §1 от **ЗАКОНА за убежището и бежанците** (Обн., ДВ. бр. 54 от 31.05.2002 г., в сила от 1.12.2002 г., изм. и доп., посл. бр. 103 от 27.12.2016 г., т.17. (Нова – ДВ. бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 г.) "**Лица от уязвима група**" са малолетните или непълнолетните, непридружените малолетни и непълнолетни, хората с увреждания, възрастните хора, бременните жени, самотните родители с ненавършили пълнолетие деца, жертвите на трафик на хора, лицата с тежки здравословни проблеми, лицата с психични разстройства и лицата, които са понесли изтезание, изнасилване или други тежки форми на психическо, физическо или сексуално насилие." Този текст изброява лицата, които са определени като „уязвими групи“ и които поради посочените особености по-често стават жертва на всякакви форми на насилие.

Посочените текстове от Закони, действащи у нас са **идентични като смисъл и съдържание на Член 4, §3 от Конвенцията**, поради което и не считам, че са спорни или се нуждаят от допълнително тълкуване, освен стеснителното такова, което винаги е насочено към конкретните цели на нормативния акт и няма каквито и да било други, „скрити“ цели.

3. Относно Член 6 — Политики, оптимизиращи особеностите на пола „Страните се ангажират да включват перспектива, основана на пола, в изпълнението и оценката на въздействието на разпоредбите на настоящата Конвенция, както и да насърчават и ефективно да внедряват политики за равнопоставеност между жените и мъжете и за овластяване на жените”.

Видно от съдържанието на текста, и изхождайки от целите на Конвенцията, под «особености на пола» се разбира **особеностите на жената**, заради това, че е жена и предвид структурната природа на насилието срещу жени като насилие, основано на пола, както и че насилието срещу жени е един от основните социални механизми, чрез които жените са поставени в подчинена позиция спрямо мъжете, е необходимо държавите да се насърчават да **внедряват политики за равнопоставеност между жените и мъжете и за овластяване на жените**.

Отново няма нищо ново за българското законодателство, доколкото със **ЗАКОНА за равнопоставеност на жените и мъжете** (Обн., ДВ. бр. 33 от 26.04.2016 г.) е уредено, в Чл. 1. „(1) Този закон урежда провеждането на държавната политика по равнопоставеност на жените и мъжете. (2) Целта на закона е да насърчи постигане на равнопоставеност на жените и мъжете, като създаде условия за изграждане на институционална среда и определи органите и механизмите за провеждане на държавната политика по равнопоставеност на жените и мъжете”.

Фондация П.У.А.С.

Адрес: ул.Средец №2, гр. Перник 2300, България - Телефони: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 13 60 www.puisfoundation.org - e-mail: pulse.women@gmail.com / pulse.aid5@gmail.com

Фондация П.У.А.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

4. Относно Глава III — Превенция Член 12 — Общи задължения „1 Страните предприемат необходимите мерки за насърчване на промени в социалните и културни модели на поведение на жените и мъжете с цел изкореняване на предразсъдъци, обичаи, традиции и всякакви други практики, основани на идеята за малоценност на жените или на стереотипни роли за жените и мъжете.

Конвенцията на Съвета на Европа за предотвратяване и борба с насилието срещу жени и домашното насилие се основава на разбирането, че насилието срещу жени е форма на насилие, основано на пола, извършено срещу жените, защото просто са жени. Конвенцията не оставя никакво съмнение: не може да има истинско равенство между жените и мъжете, ако жените изпитват насилие, основано на пола и това е в големи мащаби и държавните агенции и институции си затварят очите.

Единственият смисъл на Член 12 е в посока, че в основата на Конвенцията стои защитата на ЧОВЕШКИТЕ ПРАВА на всички жертви. Както соча навсякъде в текста, тълкуването на специалния закон винаги е стеснително и е насочено към смисъла и целите на закона. А в конкретния случай се цели не промяна във всички обичаи, традиции и други, характерни за съответната държава практики, а само за онези, които са, основани на идеята за малоценност на жените или на стереотипни роли за жените и мъжете. Противното на това становище би означавало, че се съгласяваме да нарушим Чл. 6. от Конституцията на Р.България, според който „(1) Всички хора се раждат свободни и равни по достойнство и права...“

Не може да се премълчи и факта, че все още има нагласи сред обществото ни за малоценност на жените, както и стереотипни роли за жените и мъжете. Като продължение на целите, визирани в Член 12 §1 от Конвенцията, текстовете на §2, §3 и §4 сочат, че НИМА ОПРАВДАНИЕ ЗА НАСИЛИЕТО, и че «позоваванията на култура, обичаи, религия, традиция или така наречената «чест», няма да бъдат приемани като основания за актовете на насилие, обхванати от Конвенцията». Всяко друго тълкуване извън контекста на Конвенцията, е превратно. Не може да се отрече, че в някои държави има практики на генитално осакатяване на жените, което е традиция, нарушаваща техните права. Престъпленията на честта и защитата на жените от същите също са регламентирани в Конвенцията.

Като цяло, Конвенцията се противопоставя на такива практики и традиции, които са базирани на идеята за малоценността на жените и съществуващи стереотипи за ролите на жените и мъжете, което попада в обхвата на съждения по-долу.

5. Относно Член 14 — Образование „1 Страните предприемат, където е подходящо, необходимите стъпки за включване на съобразен с развиваните се възможности на

Фондация П.У.А.С.

Адрес: ул.Свобода №2, гр. Перник 2300, България • Телефони: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 33 60 www.puisfoundation.org • e-mail: pulse.women@gmail.com / pulse.aids@gmail.com

Фондация П.У.А.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

учащите се учебен материал по въпроси като равнопоставеност между жените и мъжете, нестереотипни роли на пола, взаимно уважение, ненасилствено разрешаване на конфликти в междуличностните отношения, насилие над жените, основано на пола, и право на лична неприкосновеност, в официалните учебни програми и на всички образователни равнища.

В Конвенцията се поставя акцент върху повишаване на обществената информираност и чувствителност по отношение на **равнопоставеността между жените и мъжете** и защитата на жените и момичетата от насилие, като има широк обхват върху всички форми на насилие, обхванати от акта. Изключително ясно в Конвенцията е посочено, че превантивните и образователни практики са обект на решение и възможности на всяка държава в сътрудничество с експертите в тази област.

В преамбюла на Конвенцията се сочи: «**В стремежа си да създадат една Европа, свободна от насилие над жени и домашно насилие, се споразумяха за следното...**». Систематичното място на Член 14 от Конвенцията е в Глава III **Превенция**, и съмисъла който е вложен, че децата/учащите се/, от най-ранна възраст да се възпитават на **общоевропейските ценности** като **равнопоставеност между жените и мъжете, нестереотипни роли на пола, взаимно уважение, ненасилствено разрешаване на конфликти в междуличностните отношения, насилие над жените, основано на пола, и право на лична неприкосновеност.**

Текста, визиран по-горе не е нещо, което да е ново за българското законодателство. Така, съгласно Чл. 35. от **ЗАКОНА за защита от дискриминация**, «(1) Лицата, осъществяващи обучение и възпитание, както и съставителите на учебници и учебни помагала са длъжни да предоставят информация и да прилагат методи на обучение и възпитание по начин, насочен към **преодоляване на стереотипи за ролята на жената и мъжа във всички сфери на обществения и семейния живот.** (2) Детските градини, училищата и висшите училища включват в своите образователни програми и планове **обучение по проблемите на равенството на жените и мъжете.** (3) Алинея 1 се прилага и за **преодоляване на отрицателните стереотипи към лицата, принадлежащи към расови, етнически и религиозни групи, както и по отношение на лицата с увреждания.**»

Изучаването на „стереотипни роли на пола“ или роли, наследяващи общата дискриминационна определена на пола в някои държави, цели превенирането на неравното и несправедливо отношение поради пола на дадено лице. Това се нарича **сексизъм**. Съществуват четири основни вида стереотипи, свързани с пола: **Личностни черти** - Например, жените често се очаква да бъдат декомислени и емоционални, докато мъжете обикновено се очаква да бъдат самоуверени и агресивни; **Домашно поведение** - Например някои хора очакват жените да се грижат за децата, да готвят и да почистват дома си, докато мъжете се грижат за финансите,

Фондация П.У.А.С.

Адрес: ул.Свобода №2, гр. Перник 2300, България – Телефони: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 33 60 www.puisfoundation.org e-mail: puisse.women@gmail.com / puisse.ais@gmail.com

Фондация П.У.А.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

работят върху колата и извършват домашни ремонти; **Професии** - Някои хора бързо приемат, че учителите и медицинските сестри са жени, а пилотите, лекарите и инженерите са мъже; **Физически вид** - Например, жените се очаква да бъдат тънки и грациозни, докато мъжете се очаква да са високи и мускулести. Мъжете и жените също се очаква да се обличат и да се женят по начини, които са стереотипни по отношение на техния пол (мъжете носещи панталони и къси прически, жени, облечени в рокли и грим).

6. Относно Член 60 - Молби за убежище, основани на пола „1 Страните предприемат необходимите законодателни или други мерки, за да гарантират, че насилието над жени, основано на пола, може да бъде признато като форма на преследване по смисъла на член 1, А, параграф 2 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и като форма на сериозна вреда, която дава право на допълнителна/добавъчна закрила. 2 Страните осигуряват търкуване, отчитащо особеностите на пола, на всяко от основанията на Конвенцията, а когато бъде установено, че преследването, от което се опасява лицето, е на едно или повече от тези основания, кандидатите следва да получават статут на бежанец съгласно съответните приложими инструменти. 3 Страните предприемат необходимите законодателни или други мерки за разработване на отчитащи особеностите на пола процедури за приемане и служби за подкрепа на лицата, търсещи убежище, както и на насоки, свързани с пола, и процедури за убежище, отчитащи особеностите на пола, включително определяне на статут на бежанец и заявление за международна закрила.“

Съгласно § 1 на Член 60 от Конвенцията, е необходимо предприемането от страна на страните на гаранции, така че *насилието над жени, основано на пола, да бъде признато като форма на преследване по смисъла на член 1, А, параграф 2 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951*. Споровете около този текст се насочиха към употребения термин „особеностите на пола“.

Както сочим навсякъде в анализа, под „особеностите на пола“, се разбира жената, страдаща от насилие основано на пола. Несъмнено §§ 2 и 3 на Член 60, с които се въвежда изнекването за отчитане на „особеностите на пола“, визират жената, страдаща от насилие основано на пола, което е насочено срещу нея, само защото е жена. Тълкуването на този текст препраща към определенията, дадени в Член 3 от Конвенцията, както и има предвид пострадалите от престъпления, които засягат предимно жените, като: множествена полова дискриминация; гениталното осакатяване; престъпления на честта; сексуалното насилие, вкл. изнасилването; насилствените аборти и насилствена стерилизация; преследването под формата на умнишено многократно заплашително поведение, което кара пострадалото лице да се страхува за своята безопасност и др.. Именно по отношение на тези пострадали от насилие лица, следва да се предприемат мерки за даване на убежище, ведно с произтичащите от това последици.

© 2011 г. „П.У.А.С.“

Адрес: ул.Среден №2, гр. Перник 2300, България . Телефони: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 33 60 www.pulsfoundation.org . e-mail: pulse.women@gmail.com / pulse.aids@gmail.com

Фондация П.У.А.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

Според определението на Съвета на Европа, представено в Конвенцията, терминът „насилие срещу жени“ се разбира като нарушение на човешките права и форма на дискриминация срещу жените и означава всички актове на насилие, основано на пола, които водят или е вероятно да доведат до физически, сексуални, психологически или икономически негативни последици или страдание на жените, включително и заплахите за такива действия, принуда или произволно лишаване от свобода, независимо дали това се случва в обществения или личния живот. Като навсякъде в Конвенцията термина „особености на пола“ се използва, за да дефинира, че жената е по-уязвимата целева група да пострада от насилие, основано на пола, **точно защото е жена или засяга жените непропорционално.**

А що се касае до обясненията, че текста на Член 60 от Конвенцията отваря врата за „бежанци с особености на пола“, като се спекулира, че това включва категория индивиди, като напр. трансджендър и транссексуални хора, травестити и други групи хора, както сочим по-горе, българското законодателство **забранява всякаква дискриминация по отношение на всички уязвими групи от хора**. А съгласно чл. 20 от ЗАКОНА за убежището и бежанците, „Не се допускат ограничения на правата или привилегии на чужденците, търсещи или получили закрила в Република България, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние“.

И не на последно място, ЗАКОНА за борба с трафика на хора (Обн. ДВ. бр. 46 от 20.05.2003 г., изм. последно бр. 79 от 13.10.2015 г., в сила от 1.08.2016 г.), §1 т.5, дефинира, че: „жертва“ е всяко лице, което е било обект на трафика на хора; А т.6, сочи, че „рискова група“ е група от лица, които поради възрастта си, пола, социалния статус или разположението на района, в който живеят, са потенциални жертви на деяния по т. 1;

Предвид горезложеното, може да се направи категоричния извод, че нормите от Конвенцията, посочени като спорни, съставляват вече уредени в българското законодателство отношения и по никакъв начин не засягат, нито изискват Конституционни промени.

А съгласно Член 73 — Прими последици от Конвенцията „Разпоредбите на настоящата Конвенция не засягат разпоредбите на вътрешното законодателство и правно обвързващите международни инструменти, които вече са в сила или могат да влязат в сила, и съгласно които на лицата са предоставени или биха били предоставени по-благоприятни права при предоприпяване и борба с насилието над жени и домашното насилие“.

Фондация П.У.А.С.

Адрес: ул.Грденец №2, гр. Пловдив 2360, България - Телефони: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 33 60 - www.pulsefoundation.org - e-mail: pulse.women@gmail.com / pulse.uds@gmail.com

Фондация П.У.А.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

Този текст напълно оборва и цитираните „притеснения“, че Конвенцията ще промени българската Конституция. Изключително ясно се посочва, че Конвенцията не засягат разпоредбите на вътрешното законодателство и правно обвързващите международни инструменти, които вече са в сила или могат да влязат в сила, и съгласно които на лицата са предоставени или биха били предоставени по-благоприятни права при предотвратяване и борба с насилието над жени и домашното насилие.

Относно приемането на Конвенцията със Резерви, то право на решаващия орган е да прецени кои от допустимите, съгласно Член 78 от Конвенцията, Резерви да приложи.

Ратифицирането на Конвенция № 210 на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие ще доведе до предприемането на мерки за законови промени във вътрешното ни законодателство, с които ще се изпълнят празните относно превенция на всички форми на насилие, защита на пострадалите лица и съдебно преследване на извършителите, скрепено с държавни ангажменти и гаранции.

Отчитаме, че в изпълнение на национални програмни документи и на ангажменти и препоръки към България по международни договори в областта на правата на човека, през последните години бяха приети нови закони, както и се приеха изменения и допълнения в действащите такива, с което е започнато хармонизирането на законодателството ни с принципите и разпоредбите на международните актове в посока на защита правата на човека от различни форми на насилие, в т.ч. и ДОМАШНОТО НАСИЛИЕ. Така, с приемането на Закона за защита от домашното насилие 2005 г. за пръв път се уреждаг правата на лицата, пострадали от домашно насилие, мерките за защита и реда за тяхното налагане, ЗЗДН отговори на остри социални потребности, влияващи обществото, защото домашното насилие не само е факт в битието ни, но и заема все по-застрашителни размери. Отчитаме обаче, че макар и действащ от повече от 10 години, активното му приложение е все още противоречиво. През 2009 год. се приеха изменения в ЗЗДН в посока допълване на определенията касаещо децата, както и се разшири кръга от лицата, имащи право да търсят защита по този закон. Същата година се извършиха редица промени на Наказателния кодекс, като важна промяна е въвеждането на наказание за неизпълнение на заповед за защита срещу домашно насилие, издадена от съда по ЗЗДН. Факт е обаче, че ЗЗДН не обхваща всички форми на насилие, както и насилието основано на пола, като специфика, както и все още е под въпрос ефективното правоприлагане и репарирание щетите на пострадалите. Има празноти и относно специализираните услуги, които да осигурят защита и помощ на пострадалите, вкл. чрез създаване на кризисни центрове, консултативни центрове, телефонни линии за помощ и други.

Фондация П.У.А.С.

Адрес: ул.Средец №2, гр. Перник 2300, България - Телефонни: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 33 60 www.pulsefoundation.org - e-mail: pulse.women@gmail.com / pulse.aids@gmail.com

Фондация П.У.А.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

С оглед транспонирането на Директива 2011/99/ЕС и Директива 2012/29/ЕС на Европейския парламент и Съвета от 25 октомври 2012 г. се приеха изменения и допълнения в Наказателния кодекс (НК) и в Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Те са свързани с ангажимента за уведомяване на жертвите на престъпления за възможността за издаването на европейска заповед за защита. А с последните изменения в НПК, в сила от 5.11.2017г., Обн. ДВ, бр.63 / 2017г., се прави опит да се въведат мерки за по-щадящо разпитване на възрастен, който има "специфични нужди от защита", както и при разпит на малолетен и непълнолетен свидетел. Не се извърши обаче пълно транспониране на разпоредбите от Директивите, с което правата на пострадалите лица все още не са защитени в пълен обем.

През 2016 г. бе приет Закон за равнопоставеност на жените и мъжете, с който се въведе принципа на равнопоставеност между жените и мъжете. Този закон обаче има рамков характер, уреждащ само провеждането на държавната политика по равнопоставеност на жените и мъжете. Той регламентира органите, принципите, върху които се основава държавната политика по равнопоставеност на жените и мъжете, очертава правомощията и взаимодействието им по отношение на политиката по равнопоставеност на жените и мъжете и определя основните подходи, като интегрирания междусекторен подход и временните насърчителни мерки. Към настоящият момент обаче, законът е все още неразпознаваем, и не предлага реални механизми за гарантиране на равнопоставеността между половете. Предвидени са само временни насърчителни мерки, които да залегнат в плановете за изпълнение Националната стратегия по равнопоставеност на жените и мъжете, която е и основния програмен документ.

Измененията, предвидени в НПК, НК, ЗЗДН, ЗРЖМ, ЗЗДискр., ЗУБ, ЗРЖМ и други улесняват ратифицирането на Конвенция № 210 на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие, тъй като вече са въведени някои от основните принципи залегнали в Конвенцията. Има обаче празноти във вътрешното ни законодателство, които са достатъчни, за да се обоснове извода, че са необходими спешни законови промени в НПК, НК, ЗЗДН, ЗЗДет., СК, и др. за да се постигне в пълен обем защитата на жертвите на насилие от всички форми.

Въпреки че институтите в България активно работят в посока на равенство и гарантиране защитата на правата на човека за жените и децата, това все още не е постигнато. Причините за това са икономически, административни, правни и културни, което налага разработването на различни програми, да предоставя достъпна помощ и информация за тях.

В заключение,

Истанбулската конвенция е фундамент, който е събрал най-доброто от всички международни актове, уреждащи защитата от всички форми на насилие и предотвратява.

Фондация П.У.А.С.

Адрес: ул.Средец №2, гр. Перник 2300, България - Телефони: +359 76 60 10 10 / -359 76 60 33 60 www.puisefoundation.org - e-mail: puise.women@gmail.com / puise.aidz@gmail.com

Фондация П.У.Л.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

преследва и премахва насилието над жени и домашното насилие; политики и мерки за защита на правата на човека във всички аспекти-превенция на всички форми на насилие, защита на пострадалите лица и съдебно преследване на извършителите.

Конвенцията предвижда ангажменти на Държавите-членки, като:

Държавите-членки се задължават да заделят нужните финансови и човешки ресурси за адекватното изпълнение на интегрираните политики, мерки и програми за превенция и борба с всички форми на насилие, обхванати от Конвенцията, включително и за тези, които се изпълняват от неправителствените организации и гражданското общество.

Държавите-членки следва да признават, насърчават и подкрепят, на всички нива, работата на съответните неправителствени организации и гражданското общество, което е активно в борбата с насилието срещу жени, както и установяват ефективно сътрудничество с тези организации.

Държавите-членки следва да определят или създават един или повече държавни органи, отговарящи за сътрудничеството, изпълнението, мониторинга и оценката на политиките и мерките за защита и борба с всички форми на насилие, обхванати от Конвенцията. Тези органи координират събирането на данни, анализират и разпространяват резултатите от тях.

За целите и изпълнението на Конвенцията, държавите-членки се ангажират: да събират актуална статистическа информация относно случаи на насилие; да насърчават изследвания в сферата на всички форми на насилие, които влизат в обхвата на Конвенцията, за да се изучат първопричините и резултатите от насилието срещу жени, както и мерките, предприети за изпълнението на Конвенцията; да повишават информираността на гражданите си в сферата на защита от полово базирано насилие; да работят в сферата на образованието за повишаване на нетолерантността към полово обусловеното насилие; да обучават специалисти за работа в случай на полово базирано насилие; да изпълняват програми за превенция и програми за лечение; да ангажират частния сектор и медиите; да осигурят защита и помощ на пострадалите, вкл. чрез създаване на кризисни центрове, консултативни центрове, телефонни линии за помощ; да осигурят подкрепа на жертвите на сексуално насилие, както и на деца, свидетели на насилие и други.

Държавите-членки ще следва да представят периодични доклади на Генералния секретар на Съвета на Европа за предприетите от тях законови и други мерки за изпълнение на Конвенцията.

Фондация П.У.Л.С.

Адрес: ул. Средец №2, гр. Перник 2300, България - Телефони: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 33 60 www.pulsfoundation.org - e-mail: puls.women@gmail.com / pulse.boys@gmail.com

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

Създава се Експертна група за действие срещу насилието и домашното насилие, която ще следи за изпълнението на новата Конвенция.

Като цяло, ратифицирането на Конвенцията ще доведе до надграждане българското законодателство чрез предприемане на необходимите законодателни мерки (включително чрез премахване на закони и практики, които дискриминират жените: както в сферата на гражданското, така и на наказателното право, вкл. чрез осигуряване на компенсация на пострадалите: чрез криминализиране на физическото, психическото насилие и преследването, както и на сексуалното насилие, вкл. изнасилването в брака и в съпругески съжителстваща двойка; чрез възприемане на насилието в брака и в съпругески съжителстваща двойка като отегчаващо вината обстоятелство и др.), а също и други такива за насърчаване и защита правото на всички, особено жените, да живеят свободни от насилие както в публичния, така и в частния сектор. Защото,

ВСИЧКИ ХОРА СЕ РАЖДАТ СВОБОДНИ И РАВНИ ПО ДОСТОЙНСТВО И ПРАВА.

*ЗА КОНТАКТИ: ЮЛИЯ АНДОНОВА, Координатор „Програми, проекти и събития“,
076 60 10 10, e-мил: pulse.women@gmail.com,*

Перник, 02 февруари 2018 год.

С УВАЖЕНИЕ,

ЕКАТЕРИНА ВЕЛЕВА

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ФОНДАЦИЯ „П.У.А.С.“

АДВ. МАРИЯНА ЕВТИМОВА,

ЧЛЕН НА УС

ФОНДАЦИЯ „П.У.А.С.“

Фондация П.У.А.С.

Адрес: ул.Средец №2, гр. Перник 2300, България • Телефони: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 33 60 www.pulsfoundation.org • e-mail: pulse.women@gmail.com / pulse.aid@gmail.com

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МОНАХИ
19-8134 П-12
ПРОЧЕНО НА ДД. 02. 02. 2016г.

До Народното събрание на Република България

ОТВОРЕНО ПИСМО

от едва оцеляла от насилие жена във връзка с ратификацията на Истанбулската конвенция

Дами и Господа народни представители,

Обръщам се към вас от позицията на най-пряко засегната от въпроса за ратификацията на Конвенцията на Съвета на Европа срещу насилието над жени и домашното насилие – жена, пострадала от насилие, една от МИЛИОНИТЕ*, с гледна точка, която по някакви причини остава в гъста сянка в пространството на обществения дебат по темата.

Обръщам се към вас от перспективата на едва оцеляла без институционална помощ след отвличане, групово изнасилване и държане в плен, при преживени пет предходни опита за изнасилване, трайни травми както за мен, така и за моите близки, с всички вторични последици.

Обръщам се към вас като личност, дълбоко омерзена от подмяната на дебата за конвенцията срещу насилието, позволила противоконституционното оспорване на човешки права и пренебрегването спешните нужди от адресиране на огромния проблем с насилието в българското общество поради омраза, егоизъм, страх и невежество.

Обръщам се към вас като дипломиран английски филолог, феминист по призвание и социален активист, наясно с концепцията за джендър, предизвикателствата за превода ѝ на български език и нуждата от популяризация на всички аспекти на борбата за равенство на половете и отстояването на човешките права въобще.

Обръщам се към вас като опитен образователен кадър.

Обръщам се към вас като майка, загрижена за израстването на дъщеря си в здрава и спокойна среда, за превръщането ѝ в жена, чиито права и свободи са реално гарантирани в родината ѝ.

Обръщам се към вас и като гражданин, непредставяван от никого от вас, с убеждението, че това, което ни прави граждани е: - прякото и активно участие в организацията на обществения живот, - личната отговорност за надскачането на стремежа към частна облага и отстояването на интереса на обществото като съвкупно цяло, успоредно с обслужването на индивидуалния интерес, - грижата за достойнството и подпомагане самоовластяването на всички неравнопоставени, сред които попадат хората в риск и жертвите на насилие, борещи се да оцелеят.

Обръщам се към вас с настояване да подходите към въпроса за ратификацията на Конвенцията на Съвета на Европа срещу насилието над жени и домашното насилие като граждани. Нещо повече – като граждани с многократно умножена отговорност, заради привилегировано овластената позиция, в която се намирате.

Джендър образование по ненасилствена комуникация и опазване на половото равенство, превантивно и възстановително правосъдие, ефективно правораздаване, здравеопазване и социални грижи за превенция и лечение на травмите от преживяно насилие са все сфери, в които имате възможност да оставите позитивен отпечатък далеч не само с ратификацията на Истанбулската конвенция.

Поемете своята отговорност!

С достойнство, Галина Пачева

* За справка: статистиките на Евростат и Агенцията на Европейския съюз за основните права (FRA)

Адрес за комуникация: София, ул. "Св. Кирил и Методий" № 11, вх. № 10/100

До Народното събрание на Република България

ОТВОРЕНО ПИСМО

от една оцеляла от насилие жена във връзка с ратификацията на Истанбулската конвенция

Дами и Господа народни представители,

Обръщам се към вас от позицията на най-пряко засегната от въпроса за ратификацията на Конвенцията на Съвета на Европа срещу насилието над жени и домашното насилие – жена, пострадала от насилие, една от МИЛИОНИТЕ*, с гледна точка, която по всякакви причини остава в гъста сянка в пространството на обществения дебат по темата.

Обръщам се към вас от перспективата на една оцеляла без институционална помощ след отвлечане, групово изнасилване и държане в плен, при преживяни пет предходни опита за изнасилване, трайни травми както за мен, така и за моите близки, с всички вторични последици.

Обръщам се към вас като личност, дълбоко омерзена от подмяната на дебата за конвенцията срещу насилието, позволила противоконституционното ословяване на човешки права и пренебрегването спешните нужди от адресиране на огромния проблем с насилието в българското общество поради омраза, егзотизъм, страх и невежество.

Обръщам се към вас като дипломиран английски филолог, феминист по призвание и социален активист, наясно с концепцията за джендър, предизвикателствата за превода ѝ на български език и нуждата от популяризация на всички аспекти на борбата за равенство на половете и отстояването на човешките права въобще.

Обръщам се към вас като опитен образователен кадър.

Обръщам се към вас като майка, загрижена за израстването на дъщеря си в здрава и спокойна среда, за превръщането ѝ в жена, чиито права и свободи са реално гарантирани в родината ѝ.

Обръщам се към вас и като гражданин, непредставяван от никого от вас, с убеждението, че това, което ни прави граждани е: - прякото и активно участие в организацията на обществения живот, - личната отговорност за надсканането на стремежа към частна облага и отстояването на интереса на обществото като съвкупно цяло, успоредно с обслужването на индивидуалния интерес, - грижата за достойнството и подпомагане самостоятелването на всички неравнопоставени, сред които попадат хората в риск и жертвите на насилие, борещи се да оцелеят.

Обръщам се към вас с настояване да подходите към въпроса за ратификацията на Конвенцията на Съвета на Европа срещу насилието над жени и домашното насилие като граждани. Нещо повече – като граждани с многократно умножена отговорност, заради привилегировано властената позиция, в която се намирате.

Джендър образование по ненасилствена комуникация и опазване на половото равенство, превантивно и възстановително правосъдие, ефективно правораздаване, здравеопазване и социални грижи за превенция и лечение на травмите от преживяно насилие са все сфери, в които имате възможност да оставите позитивен отпечатък далеч не само с ратификацията на Истанбулската конвенция.

Поемете своята отговорност!

С достойнство. Галина Начева

* За справка: статистиките на Евростат и Агенцията на Европейския съюз за човешките права (FRA)

Адрес за кореспонденция: ул. "Свобода" № 15, София, България

InfoCenter

DF-8134-5-6
29.01.2018

From: Eleonora Stanilova <e.stanilova@abv.bg>
Sent: 27 януари 2018 г. 17:26
To: infocenter@parliament.bg
Subject: В подкрепа на ратифицирането на Истанбулската Конвенция

Уважаеми г-н Президент и Народни представители на Република България,

Казвам се Елеонора Станилова, на 33 години. Като гражданка на Република България и част от обществото на Европейския съюз, моята позиция относно ратифицирането на Истанбулската Конвенция е ЗА. ПОДКРЕПИМ ратифицирането ѝ.

Благодаря ви.
С уважение

№ 8196-М-16
29.01.18

ДО

Председател на 44 НС

Комисия по вероизповеданията и правата на човека

Комисия по правни въпроси

Комисия по външна политика

Комисия по въпросите на децата, младежта и спорта

Комисия по образованието и науката

Народните представители от 44 НС

ОТВОРЕНО ПИСМО

Уважаема госпожа Караянчева,
Уважаеми народни представители,

Настояваме Народното събрание на Република България без отлагане да ратифицира *Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие*, която страната ни вече е подписала.

Конвенцията задава правната рамка за

- устойчив ангажимент на публичните институции с подкрепата и защитата „на правото на всеки човек и особено на жените да живеят без насилие в публичната и частната сфера“;
- за провеждането на политики за подкрепа на жертвите и превенция на насилие, основано на пол;
- за провеждане на обучение в насилническо поведение в междуличностните отношения;
- за преодоляване на стереотипни разбирания за половите роли, които блокират социални шансове на индивидите.

Ние като университетски преподаватели и преподавателки настояваме решението за Конвенцията да не бъде основано върху страхове и неразбиране, а върху рационални аргументи. Именно за да помогнем на обществото ни в изясняването на базовите понятия и смисъл на Конвенцията, като основа за провеждане на конструктивна и разумна дискусия, заявяваме следното:

Понятието gender, преведено като „социален пол“, следва да бъде интерпретирано единствено и само така, както то е дефинирано в текста на самата Конвенция (чл. 3, в), а именно “социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете“. Тази дефиниция за социално изградените роли на пола не отрича, нито заплашва съществуването на биологичните полове. „Социалният пол“ не е въпрос на свободен избор, напротив, той е зададен от наложени обществени норми. Конвенцията настоява за промяна на тези норми, които нарушават равнопоставеността наполовете и допускат злоупотреба с правата на жените.

Бихме искали да подчертаем, че понятието „социална роля на пола“ (gender) е част от българското законодателство от 2016 г., използвано в Допълнителните разпоредби на Закона за равнопоставеност на жените и мъжете. Накратко, с Конвенцията не се въвежда ново за законодателството ни понятие, следователно няма как да очакваме нито правен хаос, нито промяна на Конституцията. Конвенцията създава единствено правна рамка за по-ефективна защита на съществуващи вече права с редица законодателни мерки и конкретни политики.

Неоснователни са и внушенията, че *Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие* задължава ратифициралите я държави да въведат „трети пол“ и да узаконят брака между еднополови двойки. Понятие “трети пол” в Конвенцията не съществува, нито може да бъде изведено от нея. Чл. 4 т. 3, който се посочва като признаващ “трети пол”, няма връзка с подобно понятие. С него се въвежда задължение за недискриминация при прилагане разпоредбите на Конвенцията на база редица признаци, включително сексуална ориентация и полова идентичност. Този текст отново не внася нищо ново в нашето законодателство - Законът за защита от дискриминация не позволява подобна дискриминация. От недопускането на дискриминация срещу хора с нетрадиционна полова идентичност или сексуална ориентация, обаче, не следва ангажимент за правно признаване на „трети пол“, нито за узаконяване на еднополови бракове. Това са теми, които не са предмет на тази Конвенция.

Разтревожилото общество ни „полово образование“ предполага обучение в разбирането за социалните роли на пола като утвърждаващи равнопоставеността, взаимното уважение, правото на лична неприкосновеност и възпитание в ненасилственото разрешаване на конфликти в междуличностните отношения между жените и мъжете. Такъв тип образование би имало за цел да преодолес онези

стереотипни роли, които унижават достойнството и принижават равната ценност на жените, и като такива са сред основните системни източници на насилието над жени.

Ние, като университетски преподаватели и преподавателки, няма как да не подкрепим ратифицирането на тази конвенция, защото тя е насочена към преодоляването на структурното неравенство, основано на пола.

Ние, изхождайки от разбирането си за обществен дълг, настояваме българското общество да приема правни рамки, които разширяват социалните шансове на индивидите и овластяват потиснати социални групи, а Конвенцията цели именно това.

Ние, като ангажирани граждани, настояваме да изградим заедно общество, основано на взаимно разбиране и толерантност, на солидарност с по-слабите, на уважение към равните права на всички хора, независимо от техния пол, възраст, етническа принадлежност и социално положение.

Бихме искали да подчертаем, че отлагането на ратификацията би ни направило отговорни за всяка жертва на насилие, основано на пола, защото сме го позволили с бездействието си.

Висоци:

Милна Петрова Илиева
milna.petrova.ilieva@gmail.com

Валентин Георгиев Георгиев
valentino.georgiev@georgiev.com

1. Аглая Маврова, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
2. Адриана Тафрова-Григорова, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
3. Албена Вачева, доцент, доктор на филологическите науки, Югозападен университет „Неофит Рилски“
4. Албена Мирчева, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
5. Албена Стаменова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
6. Албена Танева, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
7. Албена Храпова, професор, доктор на философските науки, Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“
8. Александър Богданов, хоноруван асистент, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
9. Александър Кънев, професор, доктор на философските науки, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
10. Александър Късов, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
11. Александър Томов, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
12. Александър Шурбанов, професор, доктор на филологическите науки, почетен преподавател, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
13. Алексей Пампоров, доцент, доктор, Институт за изследване на общества и знанието, Българска академия на науките
14. Амелия Личева, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
15. Ана Лулева, доцент, доктор, Институт за етнология и фолклористика с Етнографски музей при Българска академия на науките
16. Ана Пройкива, професор, доктор на физическите науки, Софийски университет „Св. Климент Охридски“

17. Ана Стойкова, доцент, доктор на филологическите науки, Институт за литература, Българска академия на науките
18. Ангел Игов, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
19. Ангел Златков, докторант, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
20. Ангел Цветков, главен асистент, доктор, Югозападен университет „Неофит Рилски“
21. Андрей Александров, доцент, доктор, Институт за държавата и правото, Българска академия на науките
22. Андрей Бунджулов, доцент, доктор, Университет за национално и световно стопанство
23. Анелия Авджиева, доктор, Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“
24. Анелия Гърбачева, професор, доктор на педагогическите науки, Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“
25. Анета Димитрова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
26. Анна Алексиева, главен асистент, доктор, Институт за литература, Българска академия на науките
27. Анжела Данева, доктор, Нов български университет
28. Анна Бешкова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
29. Анна Кръстева, професор, доктор, Нов български университет
30. Антоан Божинов, доктор, хоноруван асистент, Нов български университет
31. Аятоанета Дончева, доцент, доктор, Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“
32. Антоний Тодоров, професор, доктор на политическите науки, Нов български Университет
33. Антонина Желязкова, хоноруван преподавател в СУ, доктор
34. Антония Замбова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
35. Ася Асенова, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
36. Ася Маркова, научен сътрудник, доктор, „Академия за политическо образование“, Тутцинг, Германия

37. Ася Накова, доктор, Нов български университет
38. Атанас Славов, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
39. Атанас Стамагов, професор, доктор на философските науки, Минно-геоложки университет „Св. Иван Рилски“
40. Бойко Пенчев, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
41. Борис Минков, доцент, доктор, Национална академия за театрално и филмово изкуство „Кръстьо Сарафов“
42. Борис Стоянов, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
43. Борислав Гаврилов, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
44. Боряна Ангелова-Игова, главен асистент, доктор, Национална спортна академия „Васил Левски“
45. Боряна Бунджулова, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
46. Боряна Кючукова-Петринска, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
47. Боряна Мусева, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
48. Боян Знеполски, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
49. Валентина Георгиева, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
50. Валентина Кънева, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
51. Валентина Шарланова, доцент, доктор, Институт за етнология и фолклористика с Етнографски музей при Българска академия на науките
52. Вана Еленкова, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
53. Васил Видински, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
54. Вероника Димитрова, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“

55. Веселин Тончев, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
56. Веселина Вълканова, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
57. Веселина Георгиева, асистент, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
58. Велислава Петрова, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
59. Весела Генова, доцент, доктор на филологическите науки, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
60. Виолета Стойчева, доцент, доктор, Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“
61. Владимир Раденков, главен асистент, доктор, Университет по архитектура, строителство и геодезия
62. Владимира Вълкова, асистент, доктор, Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“
63. Владислав Петков, докторант, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
64. Вяра Калфина, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
65. Галина Гончарова, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
66. Галина Лардева-Минкова, професор, доктор, Академия за музикално, танцово и изобразително изкуство, Пловдив
67. Галина Русева-Соколова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
68. Галя Габровска, доктор, Международен изследователски център по японистика Нияибункен, Япония
69. Георги Жечев, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
70. Георги Каприев, професор, доктор на философските науки, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
71. Георги Лозанов, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
72. Георги Мишев, доктор

73. Георги Няголов, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
74. Георги Фотев, професор, доктор на социологическите науки, Нов български университет
75. Гургана Герова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
76. Гургана Динева, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
77. Гургана Златкова, докторант по западноевропейска литература, Софийски университет „Св. Климент Охридски“.
78. Гургана Мирчева, доктор, хоноруван асистент, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
79. Гургина Кръстева, главен асистент, доктор, Пловдивски университет „Пансий Хилендарски“
80. Даниел Смилов, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
81. Даниела Колева, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
82. Даниела Сегирова, професор, доктор, Технически университет - София.
83. Десислава Гайдарова, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
84. Десислава Дамянова, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
85. Десислава Лилова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
86. Деян Деянов, главен асистент, доктор, Пловдивски университет „Пансий Хилендарски“
87. Диана Атанасова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
88. Диана Върголомова, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
89. Дилан Николчев, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
90. Димитър Атанасов, главен асистент, доктор, Институт за етнология и фолклористика с Етнографски музей при Българска академия на науките
91. Димитър Бечев, научен сътрудник, доктор, Университет на Северна Каролина, САЩ

92. Димитър Божков, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
93. Димитър Вацов, професор, доктор, Нов български университет
94. Димитър Гочев, асистент, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
95. Димитър Димитров, главен асистент, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
96. Димитър Илиев, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
97. Димитър Стоименов, хоноруван асистент, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
98. Диана Николова, главен асистент, доктор, Пловдивски университет “Паисий Хилендарски”
99. Добрин Тодоров, професор, доктор на философските науки, Минно-геоложки университет „Св. Иван Рилски“
100. Добринка Парушева, доцент, доктор, Пловдивски университет “Паисий Хилендарски”, Институт за балканистика с център по тракология, Българска академия на науките
101. Добринка Пейчева, професор, доктор на социологическите науки, Югозападен университет „Неофит Рилски“
102. Доротея Гетов, професор, доктор, Институт за литература, Българска академия на науките
103. Евгений Дайнов, професор, доктор, Нов български университет
104. Евгения Иванова, професор, доктор на науките за културата, Нов български университет
105. Екатерина Търпоманова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
106. Елена Лилкова, главен асистент, доктор, Институт за информатични и комуникационни технологии, Българска академия на науките
107. Елена Стойкова, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
108. Елена Таращева, доцент, доктор, Нов български университет

109. Елена Хаджиева, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
110. Елица Станоева, научен сътрудник, доктор, Европейски университетски институт, Италия
111. Елица Стоилова, главен асистент, доктор, Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“
112. Елка Тодорова, професор, доктор на социологическите науки, Университет за национално и световно стопанство
113. Емануела Свиларова, асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
114. Емилия Славова, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
115. Жана Дамянова, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
116. Жана Попова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
117. Жюстин Томс, хоноруван асистент, Нов български университет
118. Ива Досева, доцент, доктор, Институт за изследване на изкуствата, Българска академия на науките
119. Ива Куюмджиева, асистент, доктор, Институт за изследване на обществата и знанието, Българска академия на науките
120. Ива Пушкарлова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
121. Ивайло Дичев, професор, доктор на социологическите науки, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
122. Ивайло Марков, главен асистент, доктор, Институт за етнология и фолклористика с Етнографски музей при Българска академия на науките
123. Ивайло Начев, главен асистент, доктор, Институт за балканистика с център по тракология към Българска академия на науките
124. Ивайло Търнев, професор, доктор на медицинските науки, Медицински университет - София и Нов български университет

125. Иван Евтимов, доцент, доктор, Нов български университет
126. Иванка Вьсенска, асистент, доктор, Югозападен университет „Неофит Рилски“
127. Иво Страхов, докторант, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
128. Идилия Бачкова, професор, доктор, Химикотехнологичен и металургичен университет
129. Илдико Отова, доктор, Нов български университет
130. Илиана Мирчева, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
131. Илница Терзийска, доцент, доктор, Югозападен университет „Неофит Рилски“
132. Илиня Недин, доцент, доктор, Югозападен университет „Неофит Рилски“
133. Илиня Шехада, докторант, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
134. Ина Димитрова, доцент, доктор, Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“
135. Ирина Гелова, професор, доктор, Нов български университет
136. Ирина Толорова, хоноруван асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
137. Искра Христова-Шомова, професор, доктор на филологическите науки, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
138. Искрен Иванов, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
139. Йоана Павлова, главен асистент, доктор, Технически университет - София
140. Йорданка Велкова, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
141. Калин Янакиев, професор, доктор на философските науки, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
142. Катя Михайлова, доцент, доктор, Институт за етнология и фолклористика с Етнографски музей при Българска академия на науките
143. Кирил Василев, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“

144. Кольо Коев, професор, доктор на социологическите науки, Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“
145. Константин Павлов, докторант, Софийски университет
146. Константин Янакиев, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
147. Красимир Стоянов, професор, доктор, Католически университет Ейхщет-Инголщадт
148. Красимира Даскалова, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
149. Красен Станчев, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
150. Кристиан Банков, професор, доктор, Нов български университет
151. Кристиан Енчев, доцент, доктор, Институт за изследване на общества и знанието, Българска академия на науките
152. Кристина Йорданова, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
153. Ласка Ласкова, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
154. Леа Вайсова, хоноруван асистент, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
155. Лилия Денева, хоноруван асистент, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
156. Лилия Димова, доцент, доктор, Агенция за социални анализи
157. Лиляна Деянова, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
158. Лъчезар Антонов, главен асистент, доктор, Югозападен университет „Неофит Рилски“
159. Люба Спасова, главен асистент, доктор, Институт за изследване на общества и знанието, Българска академия на науките
160. Любница Стоилова, доктор, Музей за история на София

161. Любомир Пожарлиев, асистент, Катедра История на Източна Европа, Университет Юстут-Лайбиг, Гийсен, Германия
162. Людмила Костова, професор, доктор, Великотърновски университет „Св. Кирил и Методий“
163. Майя Грекова, професор, доктор на социологическите науки, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
164. Маргарита Димитрова, доцент, доктор, Институт за български език, Българска академия на науките
165. Маргарита Добрева, главен асистент, доктор, Институт за балканистика с център по тракология, Българска академия на науките
166. Маргарита Желязкова, доцент, доктор, Университет Твенте, Холандия
167. Мариана Драганова, доцент, доктор, Институт за изследване на обществата и знанието, Българска академия на науките
168. Марин Бодаков, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
169. Марина Лякова, лектор, доктор, Образователен университет Карлсруе
170. Марина Стефанова, хоноруван преподавател, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
171. Мария Нейкова, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
172. Мария Кисикова, главен асистент, доктор, Пловдивски университет „Пансий Хилендарски“
173. Мария Огойска, главен асистент, доктор, Нов български университет
174. Мария Славчева, докторант, Пловдивски университет "Пансий Хилендарски"
175. Мария Соскова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
176. Мариана Петрова, докторант, Югозападен Университет „Неофит Рилски “
177. Марта Методиева, Нов български университет
178. Мартин Осиковски, главен асистент, доктор, Университет за национално и световно стопанство

179. Меглена Златкова, доцент, доктор, Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“
180. Миглена Николчина, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
181. Мила Минева, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
182. Миладина Монова, асистент, доктор, Институт за изследване на обществата и знанието, Българска академия на науките
183. Милена Беновска, професор, доктор на историческите науки, Нов български университет и Югозападен университет „Неофит Рилски“
184. Милена Кацарска, асистент, Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“
185. Милена Кирова, професор, доктор на филологическите науки, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
186. Милена Стефанова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
187. Милена Якимова, доцент, доктор на социологическите науки, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
188. Милко Палангурски, професор, доктор на историческите науки, Великогърновски университет „Св. Св. Кирил и Методий“
189. Мишко Марков, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
190. Мира Кънева, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
191. Митко Невков, хоноруван асистент, Софийски университет „Св. Климент Охридски“, Нов български университет
192. Михаил Неделчев, професор, доктор, Нов български университет
193. Момчил Баджаков, доцент, доктор, Нов български университет
194. Момчил Христов, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“

195. Надежда Александрова, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
196. Надежда Дерменджиева, докторант, Институт за изследване на обществата и знанието
197. Надежда Розова, хоноруван асистент, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
198. Надя Данова, професор, доктор на историческите науки, Институт за балканистика с Център по тракология, Българска академия на науките
199. Надя Радулова, хоноруван асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
200. Наталия Афеян, доктор, Нов български университет
201. Начо Димитров, главен асистент, доктор, Институт за етнология и фолклористика с Етнографски музей при Българска академия на науките
202. Невена Илиева, доцент, доктор, Институт за информационни и комуникационни технологии, Българска академия на науките
203. Невена Панова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
204. Недялка Видева, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
205. Нели Огнянова, професор, доктор на политическите науки, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
206. Нели Петрова-Димитрова, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
207. Нели Стоева, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
208. Никола Атанасов, доцент, доктор, Нов български университет
209. Николай Аретов, професор, доктор на филологическите науки, Институт за литература, Българска академия на науките
210. Николай Балтов, докторант, Университет за национално и световно стопанство

211. Николай Найденов, професор, доктор на политическите науки, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
212. Николай Панучиев, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
213. Николай Члорев, доцент, доктор, Институт за икономически изследвания, Българска академия на науките
214. Ния Нейкова, доктор, Институт за изследване на обществата и знанието, Българска академия на науките
215. Огнян Касабов, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
216. Огнян Ковачев, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
217. Олга Симова, доцент, доктор, Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“
218. Олга Тодорова, доцент, доктор, Институт за исторически изследвания, Българска академия на науките
219. Орлин Спасов, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
220. Паулина Стойчева, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
221. Пенка Ангелова, професор, доктор на филологическите науки, Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“
222. Пенка Ватова, доцент, доктор, Институт за литература, Българска академия на науките
223. Пенка Казанджиева, асистент, Национална музикална академия „Панчо Владигеров“
224. Пенка Бояджиева, професор, доктор на социологическите науки, Институт за изследване на обществата и знанието, Българска академия на науките
225. Петранка Димитрова Филева, професор, доктор на социологическите науки, Софийски университет „Св. Климент Охридски“

226. Петър Пламенов Станоев, главен асистент, доктор, СУ „Св. Климент Охридски“
227. Петър Чолаков, главен асистент, Институт за изследване на обществата и знанието, Българска академия на науките
228. Петя Георгиева, доктор, Свободен университет Брюксел, Нов български университет
229. Петя Илиева, главен асистент, доктор, Институт за изследване на обществата и знанието, Българска академия на науките
230. Петя Кабакиева, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
231. Петя Славова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
232. Петя Тодорова, главен асистент, доктор, Институт за изследване на обществата и знанието, Българска академия на науките
233. Пламен Ралчев, доцент, доктор, Университет за национално и световно стопанство
234. Радка Влахова-Руйкова, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
235. Райна Гаврилова, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
236. Райчо Пожарлиев, професор, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
237. Ралица Иванова, доцент, доктор, Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“
238. Ралица Ковачева, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
239. Росица Болгурова, докторант, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
240. Росица Генчева, главен асистент, доктор, Нов български университет
241. Росица Гичева-Меймари, главен асистент, доктор, Нов български университет

242. Росица Градева, професор, доктор, Американски университет в България
243. Ружа Смилова, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
244. Румен Даскалов, професор, доктор, Нов български университет
245. Румен Петров, главен асистент, доктор, Нов български университет
246. Румян Сечков, главен асистент, доктор, Институт за исторически изследвания, Българска академия на науките
247. Румяна Коларова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
248. Румяна Стоилова, професор, доктор на социологическите науки, Институт за изследване на обществата и знанието, Българска академия на науките
249. Румяна Чолакова, асистент, доктор, Пловдивски университет „Пансий Хилендарски“
250. Светла Казаларска, главен асистент, доктор, Институт за етнология и фолклористика с Етнографски музей при Българска академия на науките
251. Светла Маринова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
252. Светлана Ангова, главен асистент, доктор, Институт за етнология и фолклор с етнографски музей при Българска академия на науките
253. Светлана Божилова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
254. Светлана Иванова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
255. Светлина Косва, доктор, Университет Билефелд
256. Светослав Малинов, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
257. Светослав Риболов, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
258. Силвия Петрова, главен асистент, доктор, Югозападен университет „Неофит Ризски“

259. Симеон Кюркчиев, хоноруван асистент, докторант, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
260. Слава Янакиева, хоноруван асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
261. Славка Каракушева, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
262. Станмир Панайотов, хоноруван асистент, докторант, Централноевропейски университет
263. Страхил Делийски, асистент, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
264. Стефан Дечев, доцент, доктор, Югозападен университет „Неофит Рилски“
265. Стефан Николов, доцент, доктор, Институт за изследване на обществата и знанието, Българска академия на науките
266. Стефана Пламенова Йорова, докторант, Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“, Регионален етнографски музей - Пловдив
267. Стефка Буюкчиева, професор, доктор на математическите науки, Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“
268. Стефка Фетваджиева, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
269. Стилиян Йотов, професор, доктор на философските науки, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
270. Стоян Антонов, главен асистент, доктор, Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“
271. Стоян Асенов, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
272. Татьяна Буруджиева, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
273. Тагяна Дронзина, професор, доктор на политическите науки, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
274. Теодора Калейска, доцент, доктор, Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“

275. Теодора Карамелска, главен асистент, доктор, Институт за изследване на обществата и знанието - Българска академия на науките, Нов български университет
276. Теодора Цанкова, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
277. Тодор Тодоров, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
278. Тодор Христов, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
279. Том Джунас, доктор, научен сътрудник, Институт за хуманитарни и социални изследвания, София
280. Христо Стоев, доцент, доктор, СУ, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
281. Христо Христов, главен асистент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
282. Христо Тодоров, професор, доктор, Нов български университет
283. Цветозар Томов, доцент, доктор
284. Цветомира Пашова, доцент, доктор, Софийски университет „Св. Климент Охридски“
285. Шабан Даракчи, главен асистент, доктор, Институт за изследване на обществата и знанието, Българска академия на науките.
286. Юлиана Методиева, докторант, Нов български университет
287. Юлия Роне, докторант, хоноруван асистент, Европейски университетски институт

№ 10
№ 10
№ 10
№ 10

Фондация О. П. Б. С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

Изм. № 005/24.01.2019 г.

ДО

Г-ЖА ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА НАРОДНОТО
СЪБРАНИЕ

Г-Н КРАСИМИР ВЕЛЧЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА
ПО ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА И
ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

Г-Н ДАНАИЛ КИРИЛОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА
ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ

Г-Н ХАСАН АДЕМОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА
ПО ТРУДА, СОЦИАЛНАТА И
ДЕМОГРАФСКАТА ПОЛИТИКА

Г-ЖА ДАНИЕЛА ДАРИТКОВА-
ПРОДАНОВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА
ПО ЗДРАВЕСОПАЗВАНЕТО

Г-ЖА МИЛЕНА ДАМЯНОВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА
ПО ОБРАЗОВАНИЕТО

Фондация "У" А.С.

Център за социална реабилитация и интеграция на деца и
лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

Г-Н ЦВЕТАН ЦВЕТАНОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ПАРЛАМЕНТАРНА
ГРУПА НА ОП ГЕРБ

Г-ЖА КОРНЕЛИЯ НИНОВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ПАРЛАМЕНТАРНА
ГРУПА НА „БСП ЗА БЪЛГАРИЯ“

Г-Н ВОЛЕН СИДЕРОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ПАРЛАМЕНТАРНА
ГРУПА НА „ОБЕДИНЕНИ ПАТРИОТИ“

Г-Н МУСТАФА КАРАДАЙЪ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ПАРЛАМЕНТАРНА
ГРУПА НА „ДВИЖЕНИЕ ЗА ПРАВА И
СВОБОДИ“

Г-ЖА ТЕРГАНА СТЕФАНОВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ПАРЛАМЕНТАРНА
ГРУПА НА ГЛ БОЯН

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА,

По повод на разпоречените дебати за ратифицирането на Конвенцията на Съвета на
Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие (ратифицирана
конвенция) към Конвенцията за защита на човека и гражданските права (ратифицирана
конвенция) на Европейския съюз, Фондация "У" А.С. организира с над 18 годишен опит в работата
с жертви на домашното насилие и злоупотребата на деца, давайки им нашата пълна подкрепа за

Фондация "У" А.С.

Адрес: ул. Средец №2, гр. Перник 2300, България • Телефон: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 33 60 www.fundation-u.org

Е-поща: info@fundation-u.org / office@fundation-u.org

Център за социална рехабилитация и интеграция на жени и деца, пострадали от насилство, трафик и на други рискови групи

аутентичността на Конвенцията и се обхващаме протекти визити и кверти изчисления и твърдени, свързани с нея, базирани на познани, персонажи на темата или на делегационно мнение участват на общественото мнение. Изместването на публичния дебат в горния посока е свързано с отказ от предприемане на реални мерки срещу насилието над жени и деца.

Жито става ясно обаче, прасекът протекти сериозни спорове и дебати, а които са своеобразно продължение от спорове от края на миналата година заради съдържанието в документа.

Но преди да направим коментар върху набилите теми, използваме от правителствени и неправителствени структури в цялата неутрализирана на Конвенцията № 211 на Съвета на Европа, да направим кратък преглед на Конвенцията от гледна точка от правно-лицитни организации, работещи близо 20 години по проблема: Домашно насилство и насилие свързано с търговия с хора.

Подписването на конвенцията, станало известно като Истанбулската на Европа през м. Април 2015г. от страна на българската държава има стратегически роли не само за преодоляване на насилието над жени, но и за постигане на максимални професионални заедно с правата на децата, пострадали от насилство, децата, свидетели на домашно насилство и други форми от насилство, основано на пола и на момичетата, пострадали от насилство, свързано с пола. Истанбулската конвенция предлага за децата жертви и деца свидетели на насилство над жени и домашното насилство да се ползват както и уместно от специални защитни мерки, които взитата висшата интереса на детето (чл. 36 и 23), както и насърчава държавите за предприемане на законови или договорни мерки, за да гарантират неопосредствена защита за образуване на съдебно производство по отношение на престъпленията, като: сексуално насилство, сексуално изнудване, насилствен брак, изнудване на женските гениталии, насилствен аборт и насилствени абортацията, да гарантират определена период от време, така че да позволят ефективно за участие на производителите, след като хората държатне съществени, както така, конвенцията предлага при определяне на родителски права и право на посещение на деца да бъдат съществени индивидуални на насилство, както и да се ползват всички на риска за детето, така, че да се гарантира безопасна бъдещост.

Истанбулската конвенция също така определя пре, предаването и изключително участие в това изключително участие всички в семействата, конвенцията в интеграция на допълнителни мерки, които държавите като насилство срещу детето. Това е един от най-важните мерки държавите държатне за защита на принципите, които като всички свързано с пола, като: кой като индивидуално в изключителна изключителна система изключва време и време от престъпни, както и изключително участие в осъществяване на проблема.

Истанбулската конвенция също така определя пре, предаването и изключително участие в това изключително участие всички в семействата, конвенцията в интеграция на допълнителни мерки, които държавите като насилство срещу детето. Това е един от най-важните мерки държавите държатне за защита на принципите, които като всички свързано с пола, като: кой като индивидуално в изключителна изключителна система изключва време и време от престъпни, както и изключително участие в осъществяване на проблема.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и
лица, пострадали от ксенофобия, трафик и на други рискови групи

Осъзнаването на семействата проблем е много трудно и носи много допълнителен материал за манипулации и интерпретации, както за действителната мащабност, така и субективна възможност на властите, предопределени от емоционалната напрегнатост на обществото.

Липсата на официална статистика за жертвите на домашно насилие и ксенофобия, освен това на пола /изискване на Истанбулската конвенция/ в България е един от основните фактори поддържащи тази информационна замъгленост.

България е и сред тази половина от държавите-членки на ЕС, в която не се събира статистическа информация за отношенията между жертвите и обвиняемите, което прави невъзможно оценяването на нива на домашното насилие сред престъпленията срещу личността. Домашното насилие не е квалифицирано като престъпление и все още не е заложено в наказателния кодекс и съответно в статистическите данни, предоставени от полицията и от националния статистически институт.

Информациите за броя на сигналите за домашно насилие, регистрирани в полицията, и броя на случаите на домашно насилие, представени пред съдилищата, също не присъстват в публично достъпната статистика.

Горави ниското ниво на осъзнатост, слаби и общи неприятелиост да поддържат следни факти от личния и семейния си живот, в нашето общество, цифрите, представени от наследствената, намерено по-скоро делата на тези, които изпитват да преодолее мислите и убежденията им сред жертвите, отколкото реалния опит на жертвите. Това е част от жертвите търсят консултации и помощ в неправителствени организации, а значителен дял от тях се обръщат към полицията и завеждат дело в съда.

Не са всички точни статистически данни за жертвите на домашно насилие в България. Статистиката на KEOMA от 2001 г. показва, че всяка четвърта българка е жертва на домашно насилие.

Изследването, проведено през 2012 г., определя степените на дяла на сигналите жертви по възраст 18-74 години, които годишно стредат от физическо или сексуално насилие от близки партньор, в размер на 170 000 души, броят на случаите на домашно насилие и събитията /инциденти/ между 2000 и 2009 годишно за периода между 2010 и 2012 г. Анализът, направен от Центъра за изследване на демокрацията през 2013 г., показва, че жертвите на маргинализиране, затваряни и слабо информирани общности, като етнически, вероисповедни или политически групи, са особено уязвими.

Злоупотребата, силното домашно насилие и изолацията често водят до самоубийства, както и до други вълнени от самоубийства в много случаи на неосъществяване и страх, който се дължи на липсата на

... ..
... ..
... ..

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

чрезбратни последици върху тях и формират едно нечрито и безусловно следващо на създадохистичния модел в двойката.

Особито трудна е реалността и в малките населени места и етническите общности, където и щало липса на съзнателност на проблема.

Според статистиката от 2016 г. 90% от 213-те случая на фондация "ФУ АИТ" са пострадали от насилие основно на пол, както и техните деца. Тъй като всички случаи от домашно насилие оказано върху жените и малките в семейството, които систематично стават свидетели или подлежат на различни видове насилие, включително сексуално насилие у дома.

Конвенцията на Съвета на Европа за предотвратяване и борба с насилието срещу жени и домашно насилие се основава на разбирането че насилието срещу жени е форма на насилие, основано на пола, извършено срещу жените, даците посто са жени. Истанбулската Конвенция не остава никакво съмнение не може да има истинско равенство между жените и мъжете, ако жените изпитват насилие, основано на пола и това е в големите мащаби и държавните институции и институции си натавърят очите.

Задължение на държавата е да се заеме активно с него във всичките му форми и да предприеме мерки за предотвратяване на насилието срещу жени и домашното насилие, да защитава жертвите и да преследва извършителите. Ако не го направи, това ще бъде отговорност на държавата.

Достатъчен е един пример на конвенция на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие, по известна като Истанбулската конвенция за двуборбата всички "дирекционни" и "гръмки последици" от ратифицирането на този така наречен и подробен документ. На първо място Конвенцията поставя специален акцент върху защитата на жените, пострадали от насилие, като е базирано на женски пол. Разбира се, тъй като веднага си поставя не няма дискриминация на база пол, подробен описано в чл. 4 и 5 от конвенцията, в която ясно се посочват границите за акцента върху пола. Неведнъж и тук се отнася до подпомага с ясно разбиране и защита на "СИЧМ" пострадали от насилие, основано на пола и лицата на женските пола и НЕБЕЗОСТАВЕНОСТ, които на дъжаните в различен ратифициран и още не е факт и има една дългосрочна тенденция по отношение на пол.

В конвенцията се обръща внимание на всички аспекти, които могат да бъдат по конвенция, информация, обучение, защита, рехабилитация и помощ на пострадали от насилие. В много аспекти на конвенцията не се включва "превентивна" подкрепа чрез всички случаи, които се наблюдават "българските традиции". Напротив, включването в Конвенцията се отнася до "необходимите мерки за защита на различията", подкрепяйки и защита от насилие.

Фондация АИТ АИТ
булевард "Св. Кирил и Методий" № 10, 1000 София
Тел: 02 92 92 92 92, 02 92 92 92 92, 02 92 92 92 92
www.ait-ait.org

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от изсилена, токсична и на други рискови групи

Фондация ПУА С

Конвенцията гарантира правата на жените от генитално осакатяване, улесняващо практиката в 21 век, убийства на честа, както както все повече жени да пострепват убийствата в други държави, изтича от сексуално насилване и принудителна бременност.

Със своя намерение – този документ е съвременна стъпка напред в гарантирането на равни права и защита на мъжете и жените, приемайки на отговорна роля на цялата обществено-информация, културологичност, реакция и защита.

Член 6 – Положително, отнасящи се към жените на света Страните се ангажират да предприемат мерки, които са важни за ползи и изпълнението и ефекта на въздействието на разпоредбите на настоящата конвенция, както и да насърчат и ефективно да внедряват политики за равнопоставеност между мъжете и жените и за овладяване на жените.

Агенцията е в състояние да осигури ползи и необходимостта от специфично защита. Понякога не се предлагат нито ползи нито защита. Като цяло се припокриват с нито равнопоставеност между мъжете и жените, базирани на спецификата на двата пола и различията по отношение на жените.

Член 12 – Общи задължения 1 Страните предприемат необходимите мерки за насърчаване на промени в поведението и културата на поведението на жените и мъжете, цел изкореняване на предрасъдки, обичаи, традиции и всякакви други практики, свързани с идеята за мъжественост на жените или на стереотипни роли за жените и мъжете.

Съзнателно гарантират, че последиците на култура, обичаи, религия, традиции или други промените, неслучайно да бъдат приемливи като равновесия на експлоатацията на жените, обхващат от настоящата конвенция.

В официалното становище на ВМРО пише, че Конвенцията има за цел да промени етиката на обществото, основана се на стереотипни роли на полето.

Базирани на чл. 12 страните ще предприемат мерки за защита и защита на жените, за равнопоставеност и защита от насилване, осакатяване на пола, дъщеря и на мъжественост, като по-нататък закон за равнопоставеност между мъжете и жените (Закон ДВ. №33 от 26 Април 2016) – защита държавни и на политически на генитално осакатяване на жените, както и изключва, неосъществява техните права. Конвенцията се прилага в съответствие с чл. 12 от Конституцията, която е различна на идеята за мъжествеността на жените и изключващи степенности в обществото и жените – мъжете.

Представителите на жените и защитата на жените от всички страни са разглеждани в Конвенцията.

Фондация ПУА С

Адрес: ул. Средец №2, гр. Перник 1100 България • Телефони: +359 07 00 10 107 +359 26 60 33 60 • Е-поща: info@puas.com • Сайт: www.puas.com

Фондация БУА С

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и
лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

Член 13 -- Повишаване на информираността | Страните редовно и на всички равнища насърчват или провеждат кампании или програми за повишаване на информираността, включително в сътрудничество с национални институции за правата на човека и органи за равнопоставеност, гражданското общество и неправителствени организации, по специално женски организации, където е уместно, за повишаване на информираността и разбирането сред обществеността за различните прояви на всички форми на насилие, обхванати от настоящата конвенция, тежките последици за децата и необходимостта от предотвратяване на такъв насилие.

Член 14 -- Образование | Страните предприемат, където е подходящо, необходимите стъпки за включване на съобразен с различащите се възможности на учениците се учебен материал по въпроси като равнопоставеност между жените и мъжете, интересителни роли на пола, взаимно уважение, ненасилствено разрешаване на конфликти в междуличностните отношения, насилие над жените, основано на пола, и право на лична неприкосновеност, в официалните учебни програми и на всички образователни равнища.

В Конвенцията се поставя акцент върху повишаване на обществената информираност и чувствителност по отношение на равнопоставеността на половете и защитата на жените и момичетата от насилие, като има широк обхват върху всички форми на насилие, обхванати от Конвенцията. Изключително ясно в Конвенцията е посочено, че предраспираните и образователни практики са обект на решение и възможности на всяка държава в сътрудничество с експертите в тази област. В Конвенцията залегат на общочовешките ценности за повишаване на чувствителността и обучение за ненасилие, недискриминация и защита на правата на всички хора, разбира се и равнопоставеност.

Изучаването на гендерно-ролеви роли - "мъжки" или "женски", наследяващи общата дискриминационна предопределеност на полта в някои държави, цели проследяването на нееднакви и несправедливо отношение поради пола на дадено лице. Това се нарича сексизъм. Съществуват различни основни видове сексизъм, свързани с пола: (личностни черти: Например, жените често се очаква да бъдат лекомислени и емоционални, докато мъжете обикновено се очакват да бъдат амбициозни и агресивни); Домашно поседение - Например какви работни задачи мъжете да решават за децата, да готвят и да почистват дома си, докато мъжете се грижат за финансите, работят върху колата и извършват домашни ремонти; Професии - Където хората бързо приемат мъжете и медицинските сестри са жени, а учителите, докторите и инженерите са мъже; (публичен вид - например, жените се очаква да бъдат тънки и грациозни, докато мъжете се очаква да са високи и мускулести). Мъжете и жените също се очаква да се обличат и да се женят по различни начини, които са стереотипни по отношение на теория пол. Мъжете често са разглеждани и мъже професии, жени, обикнени в работни групи).

1. Конвенцията е разработена в сътрудничество с експертите в тази област, които са били консултирани по време на разработването ѝ. Конвенцията е разработена в сътрудничество с експертите в тази област, които са били консултирани по време на разработването ѝ.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и
лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

В член 15 от Конвенцията се обръща специално внимание на необходимостта от добри
обучени и подготвени за работа с пострадали от домашно насилие специалисти.

В глава IV конвенцията разглежда и регламентира услугите и гаранциите на подкрепа
на пострадали от насилие, осигурява насила.

Специално внимание е обръната върху защитата на децата жертви и децата свидетели
на насилие.

Член 11 — Родителски права, право на посещение и безопасност 1 Страните предприемат
необходимите законодателни или други мерки за това при определянето на родителските права
и правото на посещение на деца да бъдат опитани инциденти на насилие, обвинати от
настоящата Конвенция. 2 Страните предприемат необходимите законодателни или други мерки
така че упражняването на право на посещение или родителски права да не застрашава правата
и безопасността на жертвата или на децата.

Децата свидетели на насилие се считат за жертви на насилие и това е предпоставка за
необходимост от специална закрила в настоящия член се посочва, че ще се вземат предвид
инцидентите на насилие, както и всички други обективни фактори за определяне на родителски
права всички тези действия е важно винаги да бъдат базирани, следвайки на висшия интерес на
детето.

Член 16 — Сексуално насилие, включително изнасилване 1 Страните предприемат
необходимите законодателни или други мерки за криминализиране на следните умислени
деяния: а/ извършване на vaginalно, analно или oralно проникване от сексуално естество в
пилото на друго лице без негово съгласие с телесна част или с предмет, б/ извършване на други
актове от сексуално естество с друго лице без негово съгласие; в/ принуждаване на друго лице
да извърши или позволи си актове от сексуално естество с трето лице. 2 Съгласието трябва да
бъде дадено доброволно в резултат от свободната воля на лицето, преценена в контекста на
конкретните обстоятелства. 3 Страните предприемат необходимите законодателни или други
мерки за прилагане на разпоредбите на параграф 1 и за актове, извършени срещу бивши или
настоящи съпруги/съпруги или партньори, в съответствие с националното си право.

С прилагането на разпоредбите в чл. 16 от конвенцията се криминализира изнасилването
в брака. Също така този член дефинира сексуалното насилие не само като акт на vaginalно
проникване, а също така vaginal или oral, като към сексуалното насилие посочва и други
актове от сексуално естество с друго лице без негово съгласие. Ако мястото в България за
сексуално насилие все още се приема само в джунглата посвещено, тоест и ако други държави
се приемат за блудство. С прилагането на конвенцията ще бъде дадена на всички държави
пострадали от сексуално насилие.

Фондация ЦЕУ А.С.
адрес: ул. Сандански 1, Пловдив 4000, България. Контакт: тел. 087 849 9999, 087 849 9999, 087 849 9999, 087 849 9999
e-mail: fondacija@ceu.bg, fondacija@ceu.bg, fondacija@ceu.bg

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и
лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

Член 50 Молби за убежище, основано на пола. Смысла и целта на този текст е въведен в чл 1 даването на гаранции, че насилието над жени, основано на пола може да бъде признато като форма на преследване по см. на член 1,А §2 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951г и като форма на сериозна вреда, която дава право на допълнителна/добавъчна закрила". Видно от систематичното място на чл. 2 и 3, с които се въвежда изискването за отиждане на дособеностите на пола", се вижда жената, страдаща от насилие основано на пола, която е насочено срещу нея, само защото е жена. Тълкуването на този текст препраща към дефинициите, дадени в чл 3 от Конвенцията, както и има предвид последствията от престъпления, които засягат предимно жените, като: множествена поллова дискриминация; принудително осакатяване; престъпления на честта; сексуалното насилие, вкл. изнасилването; насилствените аборти и насилствена стерилизация; преследването под формата на умислено многократно заплашително поведение, което кара пострадалото лице да страда за своята безопасност и др. Именно по отношение на тези пострадали от насилие лица, следва да се предприемат мерки за даване на убежище, заедно с мерките, които от това последни.

Според определениято на Съвета на Европа представено в Конвенцията, Терминът „насилие срещу жени“ се разбира като нарушение на човешките права и форма на дискриминация срещу жените и означава всяка актове на насилие, основано на пола, които водят или е вероятно да доведат до физически, сексуални, психологически или икономически негативни последици или страдание на жените, включително и заплахите за такива действия, принуда или принудено лишаване от свобода, независимо дали това се случва в обществения или личния живот.

Терминът „Домашно насилие“ включва всички актове на физическо, сексуално, психологическо или икономическо насилие, които се случват в семейството или домашната среда или между бивши или настоящи съпрузи или партньори, независимо дали извършителят дели или в делал едно и също място на обитаване с жертвата.

„Пол“ означава социално изградените роли, поведение, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и мъжете.

„Насилие срещу жените, основано на пола“ означава насилие, което е насочено срещу определена жена, защото тя е жена или която засяга предимно жените.

Нито една от дефинициите, въведени в чл 3 от Конвенцията и посочени по-горе, и в използването на термина „пол“ не навежда на мисълта, че ратифициранията й от задължи държавата ни да припне „третия пол“, признаване на „гей-бракове“, или във ще се включи различията в учебните програми на „асемблеизацията“ и „трансуитизъм“. Тези две понятия е свързано и итни обхвата, смисла и целта на Конвенцията.

Член 50 Молби за убежище, основано на пола. Смысла и целта на този текст е въведен в чл 1 даването на гаранции, че насилието над жени, основано на пола може да бъде признато като форма на преследване по см. на член 1,А §2 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951г и като форма на сериозна вреда, която дава право на допълнителна/добавъчна закрила". Видно от систематичното място на чл. 2 и 3, с които се въвежда изискването за отиждане на дособеностите на пола", се вижда жената, страдаща от насилие основано на пола, която е насочено срещу нея, само защото е жена. Тълкуването на този текст препраща към дефинициите, дадени в чл 3 от Конвенцията, както и има предвид последствията от престъпления, които засягат предимно жените, като: множествена поллова дискриминация; принудително осакатяване; престъпления на честта; сексуалното насилие, вкл. изнасилването; насилствените аборти и насилствена стерилизация; преследването под формата на умислено многократно заплашително поведение, което кара пострадалото лице да страда за своята безопасност и др. Именно по отношение на тези пострадали от насилие лица, следва да се предприемат мерки за даване на убежище, заедно с мерките, които от това последни.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

Член 73 – Првакн последици от настоящата Конвенция Разпоредбите на настоящата Конвенция не засягат разпоредбите на вътрешното законодателство и право обвързващите международни инструменти, които вече са в сила или могат да влязат в сила, и съгласно които на лицата са предоставени или биха били предоставени по-благоприятни права при предотвратяване и борба с насилието над жени и домашното насилие.

Този текст изрично отбелязва и цитираните „притеснения“, че Конвенцията ще поеме и българската Конституция.

Изключително ясно се посочва, че Конвенция не засягат разпоредбите на вътрешното законодателство и право обвързващите международни инструменти, които вече са в сила или могат да влязат в сила, и съгласно които на лицата са предоставени или биха били предоставени по-благоприятни права при предотвратяване и борба с насилието над жени и домашното насилие.

Ратифицирането на Конвенция № 210 на Съвета на Европа („Истанбулската конвенция“) за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие няма да доведе до драстични законови промени във вътрешното ни законодателство, тъй като в изпълнение на национални програми документи и на ангажименти и препоръки към България по международни договори в областта на правата на човека, през последните години бяха приети нови закони, с които е започнато хармонизирането на законодателството ни с принципите и разпоредбите на международните актове.

С приемането на Закона за лицата от домашното насилие 2005 г. за пръв път се утвърди правата на лицата, пострадали от домашно насилие, мерките за защита и реда за тяхното налагане. ЗЗДН отговори на остри социални потребности, съвпадащи обществото, а именно домашното насилие не само е факт в битието ни, но и става все по-застрашителски размер. Въпреки повече от 10 годишната му давност, актуалността му прилича е все още противоречиво. През 2009 год. се приеха изменения в ЗЗДН в посока допълване на определението какво е домашно насилие, извършено в присъствието на дете, се счита за психическо и емоционално насилие и върху него. Същата година се въведоха редица промени на Изказателния кодекс като важна промяна е въвеждането на изказание за неизпълнение на заповед за защита срещу домашно насилие, издадена от съда по ЗЗДН.

С оглед пълното транспониране на Директива 2011/36/ЕС и Директива 2012/29/ЕС на Европейския парламент и Съвета от 25 октомври 2012 г. се приеха изменения и допълнения в Изказателния кодекс (ИК) и в Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Те са свързани с изпълнението на изказание за недопускане на жертвите на престъпления за възможността за издаването на заповед за защита.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

През 2016 г. бе приет ЗАКОН за равнопоставеност на жените и мъжете

Въпреки че институциите в България активно работят в посока на равенство и гарантирано защитата на правата на човека за жените и децата, това все още не е постигнато. Причините за това са икономически, административни, правни и културни, което налага разработването на различни програми да предоставя достъпна помощ и информация за тях.

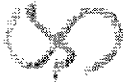
Това, което е факт, са промените и допълненията на НПК, а също от 5.11.2017г., Общ. ДВ, Бр.63 / 2017г., с които са предвидени мерки за по-добро защитаване на възрастни, които имат "специфични нужди от защита", както и при разлик на малолетни и непълнолетни свидетели.

Измененията, предвидени в НПК, улесняват ратифицирането на Истанбулската конвенция, тъй като вече са въведени някои от основните принципи за предприемане на специфични мерки за безпристрастно участие на лицата, пострадали от насилие, особено в случаите на посегателство срещу тях.

Конвенцията е фундамент, който е същия най-доброто от всички международни актове, уреждащи защитата на правата на човека във всички аспекти-превенция на всички форми на насилие, защита на пострадалите лица и съдебно преследване на извършителите. Затова и ратифицирането на Конвенцията ще доведе до надглеждане на българското законодателство чрез предприемане на необходимите законодателни мерки (включително чрез приемане на закони и практики, които дискриминират жените; както в сферата на гражданското, така и на наказателното право, вкл. чрез осигуряване на компенсация на пострадалите чрез криминализиране на физическото, психическото насилие и преследването, както и на сексуалното насилие, вкл. изнасяването в брака и в съпругески съжителстваща двойка; чрез възприемане на насилието в брака и в съпругески съжителстваща двойка като отнасящо винаги обстоятелство и др.) в също и други закони за предотвяване и защита притока на осирясани, особено жените, да живеят свободни от насилие както в публичния, така и в частния сектор.

Изразяваме категорична подкрепа за ратификацията на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие от страна на България като доказателство за политическа воля да се вземат решителни мерки срещу това деhumanизиращо явление. Призоваваме народните представители, отговорните институции, медиите и гражданите, да не се поддават на съзнателно подбрани на мащабния проблем с насилието над жени и деца с манипулативни и изкривени тълкувания на достояния блогописанията от Конвенцията понататък и цели.

Изпращаме народните представители да проявят национална отговорност и да защитят правата и интересите на българските граждани, като в най-скоро време ратифицират

Фондация П.М.А.С.

Център за социална реабилитация и интеграция на деца и
лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

Получил е от Комитета на Българския ерменски общински съвет в борба с корупцията над жените и донорските
вземания.

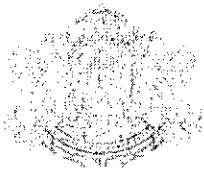
Одобрено е от разпоредбата със закона от допълнителна информация и следва да се
върне с надписи по се в борбата със злочините. Комитетът на "Тероризъм, организиран
криминал", след като е, да се даде на всички лица, които са в борба с

С УВАЖЕНИЕ,

ЕКАТЕРИНА ПЕТКОВА

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ФОНДАЦИЯ „П.М.А.С.“

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ

Изх. № 01-00-20

София, 25.01..... 2018 г.

ДО

**Г-Н КРАСИМИР ВЕЛЧЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ПО
ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА И ПРАВАТА
НА ЧОВЕКА**

На Ваш № КВНЧ-853-14-10/22.01.2018 г.

УВАЖАЕМИ Г-Н ВЕЛЧЕВ,

В отговор на Ваше писмо под горния номер, във връзка с предстоящото разглеждане на заседание на Комисията по вероизповеданията и правата на човека на законопроекта за ратифициране на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие (Истанбул, 11.05.2011 г.), с искане за изразяване на становище относно финансовите последици от неговото прилагане, Ви уведомяваме следното:

Законопроектът за ратифициране на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие (Истанбул, 11.05.2011 г.) е внесен за разглеждане от Министерския съвет, съгласно чл. 35 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация (УПМСНА), като към материалите е приложена финансова обосновка в съответствие с изискванията за актове, които не оказват пряко и/или косвено въздействие върху държавния бюджет (приложение № 2.2 към чл. 35, ал. 1, т. 4, буква „б“ от УПМСНА).

Министерството на финансите е приело, че необходимите разходи за изпълнението на Конвенцията от заинтересованите институции ще бъдат в рамките на одобрените им бюджети за съответната година, поради което предложеният проект на акт няма да доведе до пряко и/или косвено въздействие върху държавния бюджет.

Предвид обстоятелството, че изпълнението на Конвенцията от заинтересованите институции ще бъде в рамките на одобрените им бюджети за съответната година, по законопроекта не е правена оценка за финансовите последици от неговото прилагане.

МИНИСТЪР:

ВЛАДИСЛАВ ГОБАНОВ

БЪЛГАРСКИ
ФОНД
ЗА
ЖЕНИТЕ

Становище на Български фонд за жените относно ратификацията на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие (Истанбулска конвенция)

Уважаеми дами и господа,

Български фонд за жените изразява настоящото становище поради възникналите изключително погрешни и съзнателно подвеждащи тълкувания от страна на политически партии, религиозно-фундаменталистки неправителствени организации и отделни (бивши) политически лица на текста на т.нар. Истанбулска конвенция, тиражирани по медиите през последните седмици, по повод предстоящата ратификация на Конвенцията.

Бихме искали да припомним на българското правителство, институциите и всички граждани на Република България, че насилието над жени е с размерите на епидемия както в национален, така и в европейски и световен мащаб. Близко 35% от жените по света са били подложени на физическо и/или сексуално насилие през 2016 г., показват данни на Световната здравна организация. В Европа, 1 от 3 жени над 15 г. е била подложена на физическо и/или сексуално насилие поне веднъж в живота си, според Агенцията на ЕС за основни човешки права. Българските неправителствени организации, предоставящи закрила на жертви на домашно насилие, от години алармират, че всяка четвърта българка е жертва на тормоз в дома си, а според национално представително изследване на фондация "Партньори България" цифрата е по-стряскаща - една от всеки три жени е подложена на насилие. Става дума за почти един милион българки, които ежедневно търпят психически, физически, сексуален и/или икономически тормоз от страна на техните партньори. Освен домашното насилие, жените и момичетата са жертви на преследване, онлайн сексуален тормоз, ранни насилствени бракове, ранни бременности, сексуален тормоз на работното място, насилствени аборти, икономическа зависимост, трафик на хора, престъпления от омраза, феминцид. Всички тези форми на насилие засягат пряко и непряко и децата, които неминуемо стават жертви. Всички тези престъпления се случват ежедневно и в България. И всички тези престъпления срещу жените и момичетата са престъпления на основата на пола, т.е. жените стават много по-често техни жертви, заради наследените стереотипни представи, че жената (трябва да) има подчинено положение спрямо мъжа.

Истанбулската конвенция е единственият документ, който предлага цялостен подход за превенция и справяне с насилието над жени и домашното насилие. Целите на конвенцията са ясно записани в Глава 1, Чл. 1. Най-общо, те са премахване на насилието и дискриминацията над жените и момичетата и създаване на цялостна рамка, политики и мерки за подкрепа на жертвите. Никъде в целите на Конвенцията не се споменава "трети пол" (каквото и да разбират под него противниците на Конвенцията), нито "въвеждане на гей бракове".

Под "насилие над жени", Конвенцията разбира "нарушение на правата на човека и форма на дискриминация срещу жените и означава всички актове на насилие, основано на пола", „насилие над жените, основано на пола“ означава насилие, което е насочено срещу жена, защото тя е жена, или което засяга предимно жените”, а под "пол" Конвенцията приема социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики,

БЪЛГАРСКИ
ФОНД
ЗА
ЖЕНИТЕ

които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете. Български фонд за жените би искал да разясни на противниците на Конвенцията, че това не означава "трети пол", а означава, с една дума, стереотипи. Именно заради стереотипа, че "жената е длъжна да се подчинява на мъжа си", Елена и Виола изгубиха живота си преди няколко месеца (защото според бившите им партньори, насилници и техни убийци, те не са се обличали или държали по „подходящ“ начин). Заради стереотипа, че "ролята на жената е да е домакиня и майка", хиляди жени са икономически зависими от партньорите си и в случай на домашно насилие, много по-трудно се спасяват от него. И заради стереотипа, че "истинският мъж не плаче", безброй мъже потискат емоциите си и съответно, стават раздразнителни и агресивни или стигат до дълбока депресия и самоубийство.

Именно тези са предразсъдъците, които унищожават семейството, които превръщат децата в насилници и жертви, които карат момиченцата да се стараят да бъдат преди всичко красиви и прелъстителни, а момченцата да залагат на грубата физическа сила и бързото печелене на пари. За тях и други подобни е текстът в Конвенцията, който препоръчва „страните да предприемат мерки за насърчаване на промени в социалните и културни модели на поведение на жените и мъжете с цел изкореняване на предразсъдъци, обичаи, традиции и всякакви други практики, основани на стереотипни роли за жените и мъжете“.

Истанбулската конвенция се фокусира върху три ключови сфери в борбата с насилието над жени: превенция, защита на жертвите и преследване на насилниците. Тя ще задължи България да събира данни за домашното насилие (което ще даде ясна картина и колко мъже са жертви на домашен тормоз), да мониторира напредъка по темата и да подкрепя устойчиво неправителствените организации, които работят за преодоляване на проблема от години. Освен това, ще бъдат провеждани информационни кампании на национално ниво, ще има подкрепа за денонощната телефонна линия за лица, пострадали от насилие, ще бъдат разкрити повече защитени жилища за пострадалите жени и техните деца (в момента общият брой на леглата в защитените жилища е не повече от 200 за цялата страна) и най-важното - домашното насилие ще бъде криминализирано (защото в момента то не е престъпление по НК).

Относно странните притеснения на ПП ВМРО, различни неправителствени организации, политици и отделни граждани, че "мъже, които считат себе си за жени, все по-често се появяват сред женските спортисти", бихме искали да изясним, че Истанбулската конвенция се фокусира върху справяне с проблема с домашното насилие и насилието над жени, а не регламентира спортни състезания. Относно твърденията на същите, че Конвенцията ще въведе "изучаване на травестизъм и хомосексуализъм" (каквото и да значи това), бихме искали да посочим, че Чл. 14. Т.1. гласи: "Страните предприемат, където е подходящо, необходимите стъпки за включване на съобразен с развиващите се възможности на учащите се учебен материал по въпроси като равнопоставеност между жените и мъжете, нестереотипни роли на пола, взаимно уважение, ненасилствено разрешаване на конфликти в междуличностните отношения, насилие над жените, основано на пола, и право на лична неприкосновеност, в официалните учебни програми и на всички образователни равнища." Това означава, че децата ще развият чувствителност към съществуващите стереотипи и към различните форми на насилие. На език, лесен за тъкуване, децата ще знаят, че когато пораснат, ще имат по-голям избор от това да са "ходещ инкубатор" за едните и "ходеща касичка" за другите.

На последно място, бихме искали да се обърнем към всички, които се притесняват, че Истанбулската конвенция "ще разруши традиционното семейство". Напротив, няма по-здравоспособно семейство от онова, в което няма насилие, а само любов. Напълно съгласни сме и с г-жа Корнелия Нинова, че "принципно решението за присъединяване към определен международен договор е суверенно право на всяка държава. Няма автоматично

БЪЛГАРСКИ
ФОНД
ЗА
ЖЕНИТЕ

задължение на държавите членки да ратифицират дадена конвенция.” (взето от нейния фейсбук профил). Именно сега е моментът България да реши към кои държави ще се присъедини - към развиващите се, които с всички усилия се борят с насилието над жени, момичета и деца или към тези държави, в които закостенялостта и патриархалната култура доминират, а в някои от тях, например в Русия, домашното насилие бе декриминализирано преди месеци.

Бихме искали да заявим, че с всеки един ден, в който ратификацията на Истанбулската конвенция се отлага, се застрашава живота на хиляди българки. И сме безкрайно учудени, че именно патриотична партия подлага на риск живота на българските жени и момичета, а лява партия отказва да подкрепи интересите на потиснатите и да работи за решаване на неравенствата.

Призоваваме ви, уважаеми дами и господа, не се поддавайте на манипулации и подкрепете Истанбулската конвенция.

Български фонд за жените

ИСТОРИЧЕСКИ
ОБРАЗОВАТЕЛЕН
ЦЕНТЪР
"ШАЛОМ" В
СОФИЯ

КВРМ
КРВ
КВН
КВНС
ХСН
13.01.2019

НЕ НА НАСИЛИЕТО

ПОЗИЦИЯ

Организация на Евреите в България „ШАЛОМ“
ЦЕНТРАЛЕН ИЗРАИЛТЯНСКИ ДУХОВЕН СЪВЕТ

ОТНОСНО

ДИСКУСИЯТА ЗА РАТИФИКАЦИЯТА НА ИСТАНБУЛСКАТА КОНВЕНЦИЯ

ОЕБ „ШАЛОМ“ и ЦИДС категорично се обявяваме против всяка форма на насилие.

В еврейската традиция и история, домашното насилие никога не се е ползвало с одобрението на обществото и религията. Евреите винаги са ценили и подкрепяли правото на собствена изява, което трябва да бъде осигурено от обществото и законодателството. Съществуващите закони в днешния свят недостатъчно категорично предотвратяват насилието и защитават правото на самоопределяне на човека.

Нашето мнение е, че дискусията по тези въпроси в България е политизирана и се използва за междупартийни и междуличностни противопоставяния, като обществото не е достатъчно добре запознато със съдържанието на Истанбулската конвенция.

Всичко това ни задължава, като българска неправителствена организация и религиозна общност, да призовем към реално признаване на равноправието на жените и категорично да се обявим срещу всички форми на насилие.

С оглед на данните за насилие над жени в България и реалната обстановка в страната ние считаме въвеждането на тази конвенция за навременно и справедливо.

д-р Александър Оскар
Председател
ОЕБ „Шалом“

София Коен
Председател
ЦИДС

*Волонтерски инициатива ПП и РН-
за защита на гражданските свободи*

COMMISSIONER FOR HUMAN RIGHTS
COMMISSAIRE AUX DROITS DE L'HOMME

11-3-2018

COMMISSIONER FOR HUMAN RIGHTS

COE

Комисия по правата на човека

Реф.: CommHR/NM/sf 002-2018

Г-жа Цвета КАРАЯНЧЕВА
Председател на Народното събрание
на България

Страсбург, 19 януари 2018 г.

Уважаема г-жо Председател,

Следя с интерес процеса на ратифициране от България на Конвенцията на Съвета на Европа за предотвратяване и борба с насилието над жени и домашното насилие (Истанбулската конвенция). След подписването на тази конвенция през април 2016 г. приветствам решението, прието в началото на тази година от Министерския съвет на България, да внесе в Народното събрание законопроект за ратифицирането ѝ.

Ето защо съм особено загрижен поради няколко погрешни схващания, които бяха разпространени в общественения дебат около Конвенцията в България. Някои дори твърдяха, че Парламентът не трябва да ратифицира Конвенцията. Ето защо бих искал да развенчая митовете около Конвенцията и да допринеса за обществения дебат, като покажа значението на незабавното ратифициране на този новаторски инструмент за правата на човека.

Насилието над жени и домашното насилие са сериозни нарушения на правата на човека, които засягат всички държави-членки на Съвета на Европа, включително България. Насилието срещу жените се счита за „джендърно основано“, когато засяга предимно жените и/или ги засяга поради самия факт, че са жени. Въпреки че мъжете също могат да бъдат жертви на домашно насилие, в по-голямата част от случаите жертвите са жени и момичета. Дената могат да бъдат или директни жертви на домашно насилие, или да претърпят траен психологически ефект от това че са свидетели на насилие, нанесено на други членове на семейството.

Истанбулската конвенция е утвърден правен инструмент, който се занимава с насилието над жени в пълна степен и във всички му форми. Тя обхваща не само домашното насилие, но и други форми на джендърно-основано насилие, като психологическото и физическото насилие, сексуалният тормоз и изнасилването, така наречените убийства на „честта“, преследването, осакатяване на женските гениталии,

насилственият брак, насилственият аборт и насилствената стерилизация, както и необходимостта да се признае джендърно-основащото насилие над жените като основа за предоставяне на убежище.

Конвенцията, която бе приета през 2011 г. и влезе в сила през 2014 г., се основава на най-актуалните проучвания за това, какво е необходимо за ефективното противодействие на насилието над жени и домашното насилие. Поради това тя изисква от държавите да приложат широк набор от практически мерки за **предотвратяване** на насилието над жени (включително чрез кампании за повишаване на осведомеността и образователни кампании) за **закрила** на жертвите (включително чрез предоставяне на подслони и психосоциална подкрепа) и за **наказателно преследване** на извършителите.

По време на посещенията ми в различни страни се натъкнах на възражения относно самото използване на думата „джендър“ в контекста на насърчването на ратификацията на Истанбулската конвенция. Определението, съдържащо се в Конвенцията, показва, че докато терминът „пол“ се отнася до биологичните характеристики, които определят хората като жени или мъже, джендър „означава социално изградените роли, поведения, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете“. Това определение се използва и от Комитета за премахване на дискриминацията по отношение на жените и другите механизми на ООН. Това е значението, което влиза в действие при използването на изразът „джендърни стереотипи“.

Истанбулската конвенция се основава на презумпцията, че насилието над жени е проява на по-широк модел на неравенство между жените и мъжете, който трябва да бъде разглеждан и ефективно решен. Това мнение се основава на много научни изследвания, които някои критици изглежда игнорират. Тя отново подчертава задължението за борба с джендърните стереотипи чрез образование и повишаване на осведомеността като форма на превенция на насилието над жени и домашното насилие. Такова задължение вече произтича от ратификацията на Конвенцията за премахване на всички форми на дискриминация по отношение на жените. Освен това една от четте цели на Стратегията на Съвета на Европа за равенство между половете за периода 2014-2017 г. е борбата срещу джендърните стереотипи, които представляват „сериозна пречка за постигането на реално равенство между половете и се превръщат в дискриминация по джендърен признак“. Всички държави са длъжни да предприемат подходящи мерки за промяна на социалните и културните модели на поведение на мъжете и жените, с оглед постигане на премахване на предразсъдъците и обичайни и други практики, които се основават на идеята за малолетност или превъзходство на половете или на стереотипните роли на мъжете и жените. Истанбулската конвенция напълно съответства на тези международни задължения.

Някои критици могат да признаят, че насилието над жени е проблем, но искат да попречат на правителствата да се противопоставят на традиционните роли и стереотипи по джендърен признак поради културно утвърждаване, че мъжете и жените трябва да играят много различни роли в общественния живот и в семейството. Този подход ограничава жените до стереотипната роля на майки, които раждат и остават вкъщи, за да отглеждат децата. Критиците стигат дотам да твърдят, че Конвенцията би застрашила обществата, основаващи се на традиционните семейства. Това е абсурден аргумент, тъй като всички мерки, предвидени в Истанбулската конвенция

укрепват семейните основи и връзки чрез превенция и борба с основната причина за унищожаване на семействата, т.е. насилието.

В заключение, Истанбулската конвенция се отнася до предотвратяването и борбата с насилието над жени и домашното насилие и няма други скрити цели или последици. С ратифицирането на Конвенцията България ще се присъедини към по-голямата част от държавите-членки на Съвета на Европа, които признават важността на Истанбулската конвенция като ключов инструмент, който им помага да спазват изцяло общото задължение за борба с насилието, включително над жени, съгласно Европейското право в областта на правата на човека, по-специално Европейската конвенция за правата на човека. Ето защо призовавам Българския парламент да ратифицира Конвенцията възможно най-скоро и да насърчи по-обективен дебат, за да улесни осведомеността на обществото и политиките, способни да насърчат прилагането на Конвенцията.

Ще Ви бъда благодарен, ако доведете моето писмо до знанието на всички членове на Народното събрание и с нетърпение очаквам да получа допълнителна информация за напредъка в процеса на ратификация.

С уважение,

Nils Muiznieks

КВНУ-8194-12
22.01.2018

До

Г-н Красимир Велчев, председател
Комисия по вероизповеданията и правата на
човека в НС, kvrch@parliament.bg

Г-н Данаил Кирилов, председател,
Комисия по правни въпроси, kpv1@parliament.bg

Г-жа Джема Грозданова, председател,
Комисия по външна политика, kvp@parliament.bg

Г-н Славчо Атанасов, председател
Комисия по въпросите на децата, младежта и
спорта, kvdms@parliament.bg

Г-жа Милена Дамянова, председател,
Комисия по образованието и науката,
kon@parliament.bg

Цюрих, 22 януари 2018 г.

Относно: 802-02-2 Законопроект за ратифициране на Конвенцията на Съвета на Европа за
превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие

Уважаеми Дами и Господа, председатели на парламентарни комисии,

Във връзка с разпределения за разглеждане в председателстваните от Вас комисии
Законопроект за ратифициране на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с
насилието над жени и домашното насилие, бих искал да обърна Вашето внимание на два
обезпокоителни факта.

1. В българския превод на Конвенцията, достъпен на официалния сайт на Съвета на Европа¹ и
качен за обсъждане на сайта на Народното събрание², има погрешно преведени ключови
термини. Грешките се констатира веднага при сравнение на българския превод с
текстовете на основните езици на Конвенцията - английски³ и френски⁴ (вижте Приложение
1). Накратко:

- В Член 3 – **Определения**, точка „в“ и навсякъде другаде в българския превод се говори
за „пол“, докато всъщност в текстовете на английски и френски езици става въпрос за
понятието „социален пол“.
- В Член 4 - **Основни права, равнопоставеност и недискриминиране**, точка 3, в началото
на българския текст отново се говори за „пол“, но всъщност, видно от текстовете на
английски и френски езици, става въпрос за понятието „биологичен пол“.

¹ <https://m.scof.int/16804626f>

² https://www.parliament.bg/bills/14/802/02-1_ZP_parititsinove_Konvenцията_SE_preveniya_i_borba_s_nasilieto_nad_zheni_i_domashното_nasilie/PDF

³ <https://m.scof.int/168046031c>

⁴ <https://m.scof.int/1680463533>

Недопустимо е от правна гледна точка, с оглед правилното разбиране и интерпретиране на текста, един и същ термин – **gender** (на английски) – да се превежда по два различни начина, а именно веднъж като „пол“ в чл. 3 и веднъж като „социален пол“ в чл. 4.

Очевидно е, че българският превод на Конвенцията трябва да бъде коригиран и публикуван отново в публичното пространство, преди обсъждане – публично и в Народното събрание – на неговата евентуална ратификация. Конкретно:

- Навсякъде в българския текст на Конвенцията е необходимо да се употреби понятието „социален пол“ вместо „пол“, с изключение на началото на член 4, където изрично да се употреби понятието „биологичен пол“.
2. Както знаете, освен текста на Конвенцията, съществува и друг важен документ – т.нар. „**Обяснителен доклад**“. Той съдържа подробна разяснителна информация за съдържанието и значението на текста на Конвенцията и де факто и де юре представлява неразделна част от нея. Без този документ не могат да бъдат разбрани ключови понятия, използвани в Конвенцията. Министърът на правосъдието, госпожа Цеца Цачева, се позова на този документ – наричайки го „Обяснителния меморандум към Конвенцията“ - в отговор на депутатски въпрос на 1 ноември 2017г.⁵

Непонятно е, че този документ е наличен само на английски език на сайта на Съвета на Европа, под наименованието *Explanatory Report to the Council of Europe Convention on preventing and combating violence against women and domestic violence*⁶. **Липсва публично достъпен официален превод на български език.**

Прави впечатление, че „Обяснителният доклад“ не присъства и сред документите, качени на сайта на Народното събрание⁷.

На 23 януари 2018г. по инициатива на председателя на Народното събрание, госпожа Цвета Караянчева, се предвижда обществено обсъждане на Истанбулската конвенция. Прави впечатление, че и там, сред качените „Допълнителни документи, свързани с Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие“⁸, липсва интегралният текст на „Обяснителния доклад“, въпреки, че се цитират части от него на български език.

⁵ <http://www.parliament.bg/pub/PR/278688751-06-723.pdf>

⁶ <https://con.coe.int/t6800d583a>

⁷ <http://www.parliament.bg/bills/44803-02/>

⁸ [ZP_pitilisirane_Konvensiya_SE_preventivna_i_borba_s_nasilieto_nad_zheni_i_domashното_nasilie.PDF](#)

⁹ <http://parliament.bg/pub/prose/Convention.pdf>

Уважаеми Дами и Господа,

С цел провеждане на открит и пълноценен публичен и парламентарен дебат по темата на Истанбулската конвенция, е необходимо извършване и публикуване на официален превод на български език на „Обяснителния доклад“ към Истанбулската конвенция.

С уважение,

Димитър Иванов
Цюрих, Швейцария
E-Mail: dimitar.ivanov@outlook.com
Тел. 0041 78 788 18 78

Приложение 1. Сравнение на извадки от оригиналите на Истанбулската конвенция на английски и френски езици с българския превод
С червено са отбелязани три примера за места с нужда от корекция в българския текст на конвенцията

Английски текст	Френски текст	Български текст
<p>Article 3 – Definitions</p> <p>с “gender” shall mean the socially constructed roles, behaviours, activities and attributes that a given society considers appropriate for women and men;</p> <p>Article 4 – Fundamental rights, equality and non-discrimination</p> <p>3 The implementation of the provisions of this Convention by the Parties, in particular measures to protect the rights of victims, shall be secured without discrimination on any ground such as sex, gender, race, colour, language, religion, political or other opinion, national or social origin, association with a national minority, property, birth, sexual orientation, gender identity, age, state of health, disability, marital status, migrant or refugee status, or other status.</p>	<p>Article 3 – Définitions</p> <p>с le terme « genre » désigne les rôles, les comportements, les activités et les attributions socialement construits, qu’une société donnée considère comme appropriés pour les femmes et les hommes;</p> <p>Article 4 – Droits fondamentaux, égalité et non-discrimination</p> <p>3 La mise en œuvre des dispositions de la présente Convention par les Parties, en particulier les mesures visant à protéger les droits des victimes, doit être assurée sans discrimination aucune, fondée notamment sur le sexe, le genre, la race, la couleur, la langue, la religion, les opinions politiques ou toute autre opinion, l’origine nationale ou sociale, l’appartenance à une minorité nationale, la fortune, la naissance, l’orientation sexuelle, l’identité de genre, l’âge, l’état de santé, le handicap, le statut marital, le statut de migrant ou de réfugié, ou toute autre situation.</p>	<p>Член 3 – Определения</p> <p>в „социален пол“ означава социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете;</p> <p>Член 4 – Основни права, равнопоставеност и недискриминиране</p> <p>3 Прилагането на разпоредбите на настоящата Конвенция от страните, по-специално мерките за защита на правата на жертвите, трябва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана на <u>биологичен пол</u>, социален пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически или други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към нация, малцинство, имуществено състояние, рождение, сексуална ориентация, идентичност, основана на <u>социалния пол</u>, възраст, здравословно състояние, увреждания, семейно положение, статут на мигрант или на бежанец, или друг статут.</p>

Таблица: Преводи на понятията

Английски	Френски	Български
Gender	Genre	Социален пол
Sex	Sexe	Биологичен пол

КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА
ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ

ул. "Фрунзена" 117А, София 1169, България
тел.: 02 870 93 31, факс: 02 870 93 38
e-mail: kzd@zrbg

COMMISSION FOR PROTECTION
AGAINST DISCRIMINATION

11, Frunzena Street, 117A Sofia, Bulgaria
phone: +359 (0)2 870 93 31, fax: +359 (0)2 870 93 38
e-mail: kzd@zrbg

КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА ОТ
ДИСКРИМИНАЦИЯ

№ 100/2018 г.

Дата: 11.01.2018 г.

ДО
Г-Н КРАСИМИР ВЕЛЧЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА
ПО ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА И
ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

София 1169
Пш. „Княз Александър I“ №1

УВАЖАЕМИ Г-Н ВЕЛЧЕВ,

Относно: Становище във връзка с предстоещо разглеждане на заявление на Комисията по вероизповеданията и правата на човека на проекта на закон за ратифициране на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие, № 802-02-2, внесен от Министерски съвет на 12.01.2018 г.

Като независим специализиран държавен орган за предотвратяване и защита от дискриминация приветстваме всяка инициатива за защита правата на човека и осигуряване равенство на възможностите.

Комисията за защита от дискриминация, заедно с други висши държавни органи е част от националния превантивен и защитен механизъм за защита правата на човека, а като такъв е призван да спазва конституционноуставните принципи и международни стандарти за защита правата на човека, като основна ценност на обществото и държавата.

Съгласието на международните стандарти в областта на дискриминацията е основен принцип в дейността на Комисията за защита от дискриминация (КЗД) наред със съгласието на принципите на правната държава и конституционноуставния ред.

Съгласно Конституцията, законите и международните стандарти, Комисията мисли за дискриминация, когато не съдържащите на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие и от качествата на особено значимите за обществото и държавата обществени отношения и в оглед на тази изключителна важност следва да се вземе предвид правомощието на Конституционния съд, регламентирано в чл. 149, ал.1, т.4 във вр. с чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, според който Конституционният съд се състои от един конституционносъобразен от по международния договор, ратифициран от Република България, а именно: един от Конституцията на Република България официалният език в Република България е българският и възможно да включват всички или някои от езиковите, което би затруднило прилагането й.

В заключение, КЗД съгласно проекта на закон за ратифициране на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилството над жени и домашното насилване, № 802-02-2 с горепосочените бележки като следва да се има предвид, че съдържанието на конвенцията би ратифицило приложното поле на защитените признаци по чл.4 от Закона за защита от дискриминация.

Статутинето е прието с Протокол № 2/22.01.2019 г. на утвърденото заседание на деветчленен състав на КЗД.

С УВАЖЕНИЕ:

АНА ДЖУМАЛИЕВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ЗА
ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ

01-8199-B-15
22.01.18

Съюз на църквите на адвентистите от седмия ден

1202 гр. София, ул. „Цветан Минков“ 11
централна: (02) 813 38 88
факс: (02) 813 38 80
e-mail: union@adventist.bg
internet: www.adventist.bg

18 януари 2018 г.

ИЗЯВЛЕНИЕ

на Съюза на църквите на адвентистите от седмия ден в България

във връзка с предложението за ратификация на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие, позната и като Истанбулска конвенция

Като християни, адвентисти от седмия ден в България, осъждаме насилието във всичките му форми и работим за неговото ограничаване чрез различни инициативи и дейности, една от които е програмата *EndItNow* (www.enditnow.org).

Въпреки че Конвенцията сериозно се застъпва срещу насилието над жени и домашното насилие, считаме, че редица понятия в документа предизвикват несигурност и повдигат въпроси за начина по който се определят и разбират основни отношения в сферата на семейните ценности.

1. Според Член 3в „пол означава социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете.“ Определението е силно субективно и недостатъчно.

2. В Член 4.3 излишно и ненужно се въвежда спорното понятие *социален пол* след като в същия член се използват достатъчно ясните понятия *сексуална ориентация* и *идентичност*.

3. Конвенцията предписва в Член 14.1 въвеждане на учебен материал сред учащите се по въпроса за „нестереотипни роли на пола“. Реакциите в българското общество показват необходимост от по-ясно прецизиране на този текст.

Считаме, че преди приемането на Конвенцията е необходима широка обществена дискусия, която да представи и аргументира различните гледни точки, както и да се отчетат множеството светоусещания в обществото. Противната в момента неформален дебат показва, че Конвенцията е засегнала много чувствителни струни в народното съзнание, които не трябва да бъдат пренебрегвани и подминавани чрез едно гласуване в Народното събрание.

Ванислав Панаботов,

Председател на Съюза на църквите на адвентистите от седмия ден в България

InfoCenter

From: Vihar Krastev <viharkr@gmail.com>
Sent: 17 януари 2018 г. 15:53
To: undisclosed-recipients:
Subject: За общото и различното между пол, секс и джендъра
Attachments: За пола, секса и джендъра.docx

НАРОДНО СЪБИРАНИЕ
АЗ. №: 116-8704-B-8
ДАТУМ: 18.01.2018г.

За общото и различното между пол, секс и джендър, прочуд се още като социален пол

или

Още за спора около Истанбулската конвенция от безполова перспектива

Здравейте.

Наслушах се и се наситих до втръсване, та чак и до погнуса на нестихващия и често трагикомично забавен „дискурс“ за Истанбулската конвенция. (Съгласен съм в немалка степен с вижданията на проф. Калин Янакиев, който пък сполучливо нарича сагата „шумотевица“ и „фалшив скандал“. Вж. https://www.dnevnik.bg/bulgaria/2018/01/07/3108348_falshiviat_skandal_s_istanbulskata_konvencija/)

Поредната псевдонинтелектуална буря в чаша нечиста родна вода. Поредното надсърчване на наперени момченца и момиченца, поредното мерене на ... „мъжкости“ и „женскости“, на „мъжествености“ и „женствености“, на интелекти и интелигентности, на познания и ... на очевадни невежества. Не бих си позволил да споменавам имената на когото и да било от най-видните и гръмогласни „диспутанти“ – и защото на мен ми е обидно, и за да не обидя тяхното надраснало ги самолюбие (познато още като „его“). Дали всички надвикващи се познавачи са прочели наистина цялата Конвенция и къде ли в нея видяха да се споменава трети пол и за медицински или социални отклонения, едва ли някога ще се разбере. А дано, ама надали.

Наистина се чудя обаче как досега не се появи на заоблачения ни хоризонт и не се включи в празнословния дебат някой дори среден по успех второкурсник-филолог (или пък негов никому неизвестен скромнен преподавател), който да подскаже на всезнайковците, че етимологично (сиреч като произход) и родната ни дума „пол“, и оспорваните чуждици „секс“ (*sex*) и „джендър“ (*gender*), както и ще да са преведени, са близки сродници. Неучастието на езиковеди и преводачи в дебата най-вероятно е убедително потвърждение на максимата, че е по-добре да мълчиш разумно, отколкото да говориш глупаво, както и че знаещите мълчат, а празните грънци ... нали се сещате?

Ако си поотворят малко канациите, надспорващите се биха могли вероятно да забележат, че не само тук, в България, всички люде „сме братовчеди“, но и езиците в Европа, та и отвъд, са, общо взето, с общи корени.

Цялата фалшива шумотевица се дължи на факта, че досега и двете английски думи (*sex* и *gender*) се превеждаха традиционно, безпроблемно и напълно вярно с единствената подходяща за целта българска дума „пол“. Защото те и на английски са пълни и напълно взаимозаменяеми синоними (важ по-долу). Аз самият съм един от многото преводачи, които сме съпричастни към този грях, заради който сега Главна прокуратура и Народният съд ще ни режат езиците.

Приема се, че етимологията на родната ни дума „пол“ е свързана с „*полъ*“ (*polj*) в езиците на древните източнославянски племена, която присъства и в старочерковнославянския език. (Той пък е наричан още и старобългарски, и църковнославянски, и как ви още ле, но засега един дебат ни е предостатъчен.) Чисто, престо и напълно ясно думата е означавала, означава и сега „половина“. А какво общо има това с половете? Ами човешкият род видимо е разполовен на два пола – половината (приблизително) мъже, половината (или малко повече) жени.

Тази етимологична приказка е много подобна на езиковедския разказ за секса. Английската дума „sex“ е заимствана в късния староанглийски (за да обозначава двете категории човешки същества – женски и мъжки) или от старофренското „sexe“, или директно от латинското „sexus“. Това не е напълно сигурно, защото няма живи свидетели, които да помнят точно как и кога това се е случило. Произходът на „sexus“ също не е доказан, но обикновено се свързва със „seco“, което пък означава „дял“ или „половина“. (Припомнете си славянската половина.) И славяни, и латини явно са мислили сходно и не им е била необходима статистика, за да се досетят, че човешката раса е разполовена на женски и мъжки дял, на женска и мъжка секции, на женска и мъжка половици, на женски и мъжки пол, на женски и мъжки секс. „Seco“ пък се свързва с латинския глагол „secare“ (срязвам, режа, разделям). Да изброяваме ли заемките в българския език, които са именно с този корен и произход – сеча, сеч и сечиво, секта и сектанти, секунда, секция и прочие, и прочие. Списъкът няма да е къс, но в него ще са и по-модерните секуларизъм, секуларизация и секцио. Което по времето на моето раждане е било просто цезарово сечение отново от латинските caesarea (царско) и sectio (разрез). Покойната ми майка, светла ѝ памет, наивно вярваше, че поради това съм с царски или царствен произход. Така и не се разбра кое от двете. А съмнява ли се някой, че секциото е не толкова етимологично, колкото биологично производно на секс-а?

Употребата на „sex“ в английския език със значение (мъжки или женски) пол е датирана към началото на 16-ти век.

Скандално непреводимата дума „gender“, която завихри тази гореща зимна буря в родната паница със зелен сок, присъства в английския език от началото на 14-ти век със значение категория или съвкупност от хора или предмети с общи свойства, качества или характеристики. Заимствана е от старофренската дума „gendre“ или „genre“. (Случайно да Ви звучи познато и да Ви напомня за жанр?) Тя пък е произлязла от латинската си посестрима „genus“, означаваща род, порода, разновидност, раса, семейство, както и мъжки или женски пол. Коренът на думата е „gene –“ със значение раждам, създавам като баща, пораждам. Производните от този корен са свързани с възпроизводство, създаване на потомство и с племенни, родови, семейни и етнически общности. Дали заради честото присъствие на латини и римляни по нашите земи, или по други причини, от същия корен са поникнали и продължават да виреят немалко думи в съвременния български език – ген, генетика, генетичен, гений, и прочие. Освен това от преводния вариант на същия корен произлизат думите свързани с род, родина, народ, роднини, рододея се, родствен, родова памет и прочие, и прочие. Среща се все още и друга негова издънка, която пък е съвсем звукоподобна на „gendre“ или „genre“ – красивата и рядка българска думичка „джинс“, означаваща куп пеша – коляно, сой, потекло, поколение, произход, родословие, фамилия, семейство. („Като си вземаш жена, гледай да е от джинс.“)

Латинската дума „genus“ е била използвана в латинския и като преводно съответствие за старогръцкия граматически термин „genos“ (род). Затова и притеснителната дума „gender“ е битувала в английския и в това си граматическо значение от края на 14-ти век, докогато и там са съществували мъжки, женски и среден род. Родовете днес са почти изчезнали от английския език, поради което това значение на „gender“ е почти забравено. (Излишна подробност е обяснението, че „-d-“ то се е появило в „genre“ като фонетична прибавка, акреция, в старофренския прадило на езика.) Старогръцкият граматически термин „genos“ се е промъкнал и на българска територия или поради липсата в онези времена на непреодолимо преградно съоръжение по южната ни граница, или поради липсата въобще на граница. Само че пращадците на днешните борци с мигрантетвото го хванали, завързали със свински опашки и прекръстили на „род“. Затова и досега нашите съществителни, прилагателни и глаголни форми си имат женски, мъжки и среден род, а не джендър или социален пол.

Употребата на „gender“ в английския език в значението (женски или мъжки) пол е датирана към началото на 15-ти век. Дълго време „gender“ и „sex“ са били използвани в английския език успоредно, синонимно и взаимозаменяемо. ТЕ И ДНЕС СА ИЪЛНИ СИНОНИМИ и означават едно и също за обикновените и не толкова интелигентни, колкото българските диспутанти, англоговорящи. На някои англичанин не би му хрумнало да каже или напише, че „gender“ е „social sex“. Но-скоро, ако бъдат принудени, биха направили разграничение между „gender“ и „biological sex“. (Добре е да се знае, че тъй като английският език е възприемал и продължава да възприема

думи от различни чужди езици, както и да образува нови думи, и двес в лексиката му изобилстват подобни пълни синоними.)

Когато през 20-те години на 20-ти век в Европа и в Англия се случват поредното разкрепостяване и първата (далеч по-свенлива) сексуална революция, думата „sex“ изгубва изначалното си значение на „пол“ и започва да придобива по-еротично и неприлично значение (тъкмо което и ние бързичко сме възприели). Пак тогава „gender“ (джендър) започва да става основната и обичайна дума за биологичния пол на хората. В това си значение отпървом думата е била възприемана като разговорна, нелитературна и шеговита. По-късно през 20-ти век обаче с разрастването на феминистичните движения се разширява и конотацията на думата и тя все по-често се използва като отпратка и към социално характерните качества и роли, а не само към биологичните белези на двата пола. В този си смисъл думата се среща в литературата от началото на 60-те години на 20-ти век, когато пак е зачената втората и доста по-известна феминистична и сексуална революция.

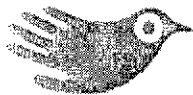
Спорът около Истанбулската конвенция едва ли ще се реши лесно и скоро. Едва ли нов превод ще помогне много. (Виж по-горе.) Проблемът не е в превода, а в конотациите и във възприятията. В ценностната система и във възгледите.

Ако българските представители на мъжкарството и защитниците на „мъжкостите“ и „женкостите“, на „мъжественостите“ и „женственостите“ не започнат спокойно и безпроблемно да разбират „пол“ в различните му, но напълно прилични конотации, така както англичаните разбират „gender“ (джендър), ожесточеното чесане на езиците и меренето на мъжкостите и женкостите ще продължи.

Компромисният вариант е да бъде преведена отново Конвенцията, като „gender“ се превежда навсякъде не като „социален пол“, което явно се приема на нож, а като „джинс“. Тъй де. Народът отдавна го е казал: „Ако си гърсиш сънародници и политици, от джинс да са.“

Вихър Кръстев

БЪЛГАРСКИ
ХЕЛЗИНСКИ
КОМИТЕТ

КВРЧ
КРВ
КВВ
КВМС
КОН
18.01.2014

Уважаеми госпожи и господи народни представители,

НАРОДНО СЪБРАНИЕ МРБ
ВХ № ДГ-816-00/1
18.01.2014

Обръщаме се към вас във връзка с предстоящото разглеждане на ратификацията на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие (Истанбулската конвенция). Нашата организация е сериозно загрижена от насоката, която дебатът във връзка с ратификацията поема в българското общество, както и от позициите на някои политици и политически партии относно предмета и целите на този важен международен договор. Тази наша загриженост се споделя от голям брой неправителствени организации, с които имахме възможност да съгласуваме позициите си през последните няколко седмици.

Истанбулската конвенция има ясни цел и обхват – да защитава жените от всички форми на насилие. Това е нейната основа и с това тя заема своето специфично място в международното право за правата на човека. Ние винаги следва да държим в съзнанието си тази основна цел, въпреки че според чл. 2, т. 2 страните се насърчават да прилагат разпоредбите на конвенцията по отношение на всички жертви на домашно насилие. Появилите се в българските медии публични изявления за някаква друга цел, свързана с правата на транссексуалните, с признаването на „трети пол“ и на еднополови бракове, с посещаване на дамски тоалетни от мъже, които свободно определят пола си, с правата на спортисти-мъже да участват в състезания между жени и пр. са неща изцяло извън нейния предметен обхват. От обявяването си за присъединяване до сега тя е ратифицирана от държави (сред тях Турция, Сърбия, Черна гора, Босна и Херцеговина, Албания, Кипър, Румъния, Грузия), в които подобни проблеми никога не са стояли на дневен ред, а в немалко от тях дори има конституционни забрани за сключване на еднополови бракове. Нито една от държавите, които вече са я ратифицирали, не е направила декларация или резерва в тази посока.

За съжаление, извън умишлените опити да се саботира ратифицирането на Истанбулската конвенция, повод за горните спекулации дава и погрешният ѝ превод на български език, който е поместен на интернет сайта на Съвета на Европа. В чл. 3в от българския превод при определянето на „пол“ е допусната груба грешка. Това определение, което е със строго определено значение за целите на конвенцията и различно от това, което е възприето в някои академични среди и теории, всъщност се отнася до „социален пол“, с който термин в българския текст на чл. 4 е преведен термина „gender“ от английския оригинал и „genre“ от френския оригинал. Погрешният превод създава впечатление, че

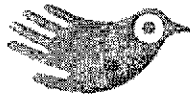
Истанбулската конвенция разглежда биологичния пол като социален конструкт. Това някои недобросъвестни опоненти на конвенцията тълкуват като налагане на нашата страна на задължение да признае възможността едва ли не всеки да избира пола си според моментните си потребности. Нищо подобно обаче не следва от нея, ако определението от чл. 3в се преведе правилно и се осмисли на фона на другите разпоредби на конвенцията. Преводът на международните договори по правата на човека на български език винаги е бил сериозен проблем. Понастоящем за съжаление няма нито един такъв договор, който да е преведен правилно.

Терминът „gender“, или както е преведен на български език „социален пол“, има важно значение в конвенцията, а ангажиментите, свързани с него, макар да нямат нищо общо с признаване на права на транссексуални хора, на „трети пол“ или на еднополови бракове, са един от важните жалони в развитието на международното право за правата на човека. Чрез това понятие конвенцията определя задълженията на страните да преследват и наказват насилията, на които жените са подложени поради това, че обществото им е предписало определени социални роли или поради това, че те искат да се отклонят от тези „роли, поведения, дейности и характеристики“, свързани с устойчиви обществени очаквания. „Джендърно-базираното насилие“ (отново с погрешен превод в член 3г от конвенцията) в тесния смисъл на думата е аналогът на „престъпленията от омраза“, които други международни документи свързват с насилията срещу етнически и религиозни групи.

За разлика от някои други международни договори, като например Римския статут на международния наказателен съд, в който „gender“ се употребява само в смисъл на биологичен „пол“, Истанбулската конвенция употребява два термина – „пол“ и „социален пол“. И двата тези термина са важни, макар и в различен смисъл. Това ясно личи от разпоредбата на чл. 4, т. 3, при която в българския текст няма грешка в превода, и където недискриминационни признаци са както „пол“, така и „социален пол“. Настояването в становище от май 2014 г. на нашето Министерство на външните работи Истанбулската конвенция да възприеме терминологията и определението на Римския статут не отчита спецификата на нейния предмет и цел, както и важния ѝ принос в съвременното международно право. Това становище не намери никакъв отклик сред държавите членки на Съвета на Европа.

Истанбулската конвенция е договор-жалон в международното право за правата на човека. Тя има най-малко четири важни приноса в неговото развитие:

• На първо място, това е единственият международен договор, който възприема интегриран подход към насилието срещу жените. Той обхваща превенцията,

защитата и подпомагането, както и наказателното преследване на това насилие във всичките му форми; предвижда роля на различните институции, ангажирани с борбата срещу него, както и на неправителствените организации, и изисква от държавите членки да определят специален държавен орган, който да отговаря за координирането, изпълнението, мониторинга и оценката на политиките и мерките в тази сфера.

- На второ място, насилието срещу жените в нея е дефинирано широко и включва разнообразни форми. То не се свежда само до домашно насилие, а включва и джендърно-базирано насилие (за съжаление, определението в чл. За на българския превод отново не ни позволява да разграничим ясно този вид насилие). То е както физическо, така и психологическо и включва не само актове на физическо нападение, но също така и заплахи за такива актове, принуда и произволно лишаване от свобода.
- На трето място, конвенцията предвижда предприемане на широк (безпрецедентен в международното право) спектр от мерки за защита срещу насилие над жените в трите сфери: превенция, защита и подпомагане и в материалното право (гражданско и наказателно). Тези мерки са както законодателни, така и административни, образователни, социални и миграционни.
- На четвърто място, конвенцията предлага някои напредничави законодателни решения, с които държавите членки (включително България) следва да съобразят своите законодателства. Такива са например мерките в сферата на обезщетяването на жертвите (държавите се задължават да изплащат обезщетение, когато такова не може да се получи от други източници); криминализирането (изисква се криминализиране на редица деяния, свързани с широко разбираното насилие); забраната на извънсъдебно решаване на спорове за редица предвидени в конвенцията престъпления; преформулирането на давността (давностните срокове за някои деяния започват да текат след навършване на пълнолетие на жертвата) и др.

Конвенцията засяга сериозни проблеми със защитата на правата на човека в Европа. Насилието срещу жени е широко разпространено на нашия континент и за съжаление нашата страна не прави изключение. Според различни изследвания в България между една четвърт и една трета от жените са били жертви на насилие. При това тези изследвания отчитат физическото и сексуалното насилие, а не насилието така, както е дефинирано широко в Истанбулската конвенция. Изследване на БХК от 2015 г. показва, че 91% от убийствата на жени в България са извършени от настоящ или биаш партньор, близък роднина или познат мъж. Поради това, че конвенцията предлага интегриран подход за справяне с този проблем, тя получи широко одобрение сред европейските държави. Свидетелство за това е фактът на нейното относително бързо влизане в сила след набиране на

БЪЛГАРСКИ
ХЕЛЗИНСКИ
КОМИТЕТ

необходимия брой ратификации – в рамките на само три години. Освен това, тя е един от малкото международни договори по правата на човека, подписан от самия Европейски съюз. Досега Съюзът се е ангажирал с присъединяване към малък брой договори, по отношение на които в държавите членки няма особени разногласия. Понастоящем Истанбулската конвенция е подписана от всички държави членки на ЕС и е ратифицирана от 17 от тях. Много от останалите възнамеряват да я ратифицират скоро.

Ратифицирането на Истанбулската конвенция без съмнение ще издигне международния престиж на България. То не изисква големи и трудни за прокарване изменения на нашето законодателство. Не са необходими никакви изменения на Конституцията. От друга страна, отказът от ратифициране след като такова е предложено на Народното събрание от правителството, ще нанесе сериозен удар върху международната ни репутация. Този удар ще бъде особено деструктивен ако отхвърлянето се основе на хомофобски, трансфобски и други подобни съображения, при условие, че самата конвенция не дава никакъв повод за тях. Поради това, от името на нашата организация, както и от името на другите ангажирани с правата на човека неправителствени организации в България, ви призоваваме да подкрепите ратификацията на Истанбулската конвенция.

С уважение,

Красимир Кънев
Председател на БХК

Българската платформа към Европейското женско лоби, представляваща широк кръг от български женски организации, ни информира за решението, взето от Министерския съвет на Република България, и ни предупреди за тежката реакция срещу нея, която е възникнала след това въз основа на митове и погрешни тълкувания на текста на Истанбулската конвенция. В тази връзка Европейското женско лоби изразява дълбоката си загриженост относно реакцията и политическите позиции срещу ратификацията на Конвенцията, засматани от различни политически партии в България, въз основа на конспиративни теории за текста на Конвенцията.

Истанбулската конвенция е най-широкообхватният договор за борба с насилието срещу жени и домашното насилие в Европа. Конвенцията детайлизира набор от всеобхватни и мултидисциплинарни мерки по проактивен начин за предотвратяване на насилието срещу жени, защита на неговите жертви и наказателно преследване на извършителите; като представлява ключов инструмент за подобряване на законодателството и политиките на национално равнище.

Европейското женско лоби настоява пред Българското Народно събрание да приеме възможно най-скоро предложението за ратификация, за да се сложи край на насилието срещу жени в България, което през последните години става все по-сериозно. От съществено значение е българското законодателство да отдаде значение на всички международни ангажменти, за да гарантира на жените пълно ползване на повечките им права да живеят без насилие. За хиляди жени и деца в България насилието е нещо ежедневен. Последните данни показват, че един милион от близо 4 милиона български жени са жертви на тормоз у дома. За 54% от българите сексуалното насилие е много сериозен проблем. Има много доказателства за големия размер на проблема в България. Когато някои политически партии или медии оспорват необходимостта от Истанбулската конвенция, те предлагат да се откажем от сигурността и неприкосновеността на жените. Това означава, че те съзнателно искат да изградят общества, в които не се защитават правата на жените, където жените и момичетата се смятат за непълноценни и тяхната телесна неприкосновеност не е защитена.

Европейската комисия отбелязва миналата 2017 година като година на целенасочени действия за борба с насилието срещу жените. Този период, когато България ръководи председателството на ЕС, е идеалният момент България да направи ясна крачка напред към ратифицирането на Истанбулската конвенция и адекватното изпълнение на нейните разпоредби за прекратяване на насилието срещу жени и момичета. **Име също така разчитаме на усилията на българското председателство на ЕС в Съвета на ЕС да постигне значителен напредък към ратифицирането на Конвенцията от Истанбул от ЕС през следващите месеци.**

Във връзка с това Европейското женско лоби и Българската платформа към ЕЖЛ призовават българското председателство на ЕС да премахне или промени промоционалния видеоклип "Нима как да не се влюбим в нея от пръв поглед". Този видеоклип изиграва много проблематично и противоречиво послание, което започва идеята за създаване в липнватите партньорски отношения, когато твърди, че "Не забравяйте, че Не може да означава Да" и прокарва погрешен джентъл с тероризъм по отношение на жените, опитващи се да обхванат мъжете.

Женските организации в цял свят и в България, които от години кризовават за закони срещу сексуалното насилие, се базират на съгласието и разбирането, че "не винаги означава не" при всички обстоятелства. В това отношение член 36 от Истанбулската конвенция определя липсата на съгласие като съставен елемент от престъплението за сексуално насилие, включително изнасилване.

Европейското женско лоби разчита на ангажмента на българските власти да гарантират правата на жените и ние приканваме постоянното представителство на България в ЕС на среща, в която бихме могли да обсъдим тези въпроси и да предоставим допълнителна информация.

Искрено Ваша,

Джоанна Мейкок
Генерален секретар на Европейското женско лоби

PIC

From: bulgaria ewl <bulgaria.ewl@gmail.com>
Sent: 11 януари 2018 г. 10:46
To: PRIMEMINISTER@government.bg; infocenter@parliament.bg;
tsveta.karayancheva@parliament.bg
Subject: Открито писмо от Европейското женско лоби
Attachments: EWL Letter _Bulgaria.doc

Уважаеми г-н Министър - председател,
Уважаема г-жо Караянчева,
Уважаеми дами и господа народни представители,

Във връзка с предстоящото гласуване за ратификация на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие, известна като Истанбулска Конвенция. Ви изпращаме становището на Европейското женско лоби – European Women's Lobby, <https://www.womenlobby.org>, най-голямата коалиция от организации в ЕС, работеща срещу насилието над жени и за равнопоставеност на жените и мъжете.

Българската платформа към ЕЖЛ, заедно с над 2000 организации от Европа, настоява за незабавно ратифициране на Конвенцията в името на защитата на над 1 млн български жени и момичета, жертви на насилие

С уважение,
Илиана Балабанова-Стойчева,
Президент на Българската платформа към ЕЖЛ,
Вицепрезидент на ЕЖЛ
00359 898 556832

EUROPEAN WOMEN'S
LOBBY
EUROPEEN DES FEMMES

To: Hon. Boyko Metodiev Borisov
Prime Minister of the Republic of Bulgaria
Hon. Tsveta Karayancheva
Chair of the National Assembly of Bulgaria

CC: Hon. Dimitar Tzantzchev
Ambassador, Permanent Representative of the Republic of Bulgaria to the EU
Hon. Vera Jourova
EU Commissioner on Justice Consumers and Gender Equality
Hon. Members of the European Parliament from the Republic of Bulgaria
Hon. Sahiba Gafarova
Political Coordinator of the Council of Europe Parliamentary Network "Women free from violence"
Hon. Nils Muiznieks
Council of Europe Commissioner for Human Rights

Brussels, 10 January 2018

Re: EWL welcomes the recent developments by the Bulgarian Government towards the ratification by Bulgaria of the Council of Europe Convention on preventing and combating violence against women and domestic violence and urges the National Assembly to adopt the ratification.

Your Excellencies,

The European Women's Lobby (EWL) highly welcomes the adoption by the Council of Ministers of the Republic of Bulgaria of a draft decision for a proposal to the National Assembly to ratify the Council of Europe Convention on the Preventing and Combating of Violence against Women and Domestic Violence (Istanbul Convention). This draft proposal means that, after four years since the entering into force of the Convention, a step forward has finally been made in Bulgaria towards the ratification of this important international standard at national level.

The EWL is the largest umbrella organisation of women's associations in the European Union working to promote women's rights and equality between women and men. EWL membership extends to organisations in all 28 EU member states and three candidate countries, as well as to 19 European-wide bodies, representing a total of more than 2000 organisations.

The EWL Bulgarian Platform, representing a wide range of Bulgarian women's organisations, informed us about the decision taken by the Council of Ministers of the Republic of Bulgaria and warned us about the severe reaction against it that have arisen afterwards on the basis of myths and misinterpretations of the text of the Istanbul Convention. In this regard, the EWL expresses its deep concern about the backlash and political stands against the ratification of the Convention taken by different political parties in Bulgaria, based on conspiracy theories about the text of the Convention.

The Istanbul Convention is the most comprehensive treaty tackling violence against women and domestic violence in Europe. The Convention entails a set of comprehensive and multidisciplinary measures in a proactive fashion to prevent violence against women, protect its victims and prosecute the perpetrators; being a key tool to improve legislation and policies at national level.

EUROPEAN WOMEN'S
EUROPEEN DES FEMMES

The EWL urges the Bulgarian National Assembly to adopt the proposal for ratification as soon as possible in order to put an end to violence against women in Bulgaria that in recent years has become increasingly more severe. It is essential that the Bulgarian legislation takes stocks of all its international commitments to ensure women's full enjoyment of their human rights to live a life free from violence. For thousands of women and children in Bulgaria, violence is an everyday matter. The latest data show that one million of nearly 4 million Bulgarian women are victims of harassment at home. For 54% of Bulgarians, sexual violence is a very serious problem. There are many evidences about the large extent of the problem in Bulgaria. When some political parties or media question the need of the Istanbul Convention, they are proposing to backtrack on women's safety and integrity. It means that they deliberately want to build societies where women's rights are not respected, where women and girls are considered inferior and their bodily integrity is not protected.

Last year, the European Commission marked 2017 as the year of focused action to combat violence against women. This term, when Bulgaria is leading the EU Presidency, it is the perfect time for the Bulgarian Republic to take a clear step ahead towards the ratification of the Istanbul Convention and the adequate implementation of its provisions to stop violence against women and girls. We also count on the efforts of the Bulgarian Presidency of the EU in the Council of the EU to make significant progress towards the ratification of the Istanbul Convention by the EU in the coming months.

In this regard, the European Women's Lobby and the EWL Bulgarian Platform urge the Bulgarian Presidency of the EU to remove or modify the promotional video "You can't help falling in love with her at first sight". This video sends a very problematic and contradictory message that plays around the idea of consent in intimate partner relations when it claims that "Remember here a No might mean Yes" and plays with the wrong gender stereotype around women trying to confuse men. Women organisations all over the world and in Bulgaria that have been calling for years for laws on sexual violence based on consent and the understanding that "no means always no" in all circumstances. In this regard, Article 36 of the Istanbul Convention defines the offense of sexual violence, including rape, on the lack of consent as a constitutive element of crime.

The EWL counts on the commitment of the Bulgarian authorities to ensure women's rights and we invite the Bulgarian Permanent Representation to the EU for a meeting where we could discuss these matters and provide further information.

Kind regards,

Lucina Maycock

Secretary General of the European Women's Lobby

Comment [R1]: To decide

Comment [R2]: Ask for a meeting at a high level too?

Институт по социални дейности и практики
София 1606, ул. Виктор Григорович № 1, тел/факс: 02/8524713 isap@abv.bg
www.isapbg.org

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
СОФИЯ
БХ № 90-810-00-2
ПОСЛАНИЕ НА 15.01.2018

Изх. № 08/09.01.2018 г.

Копие
Копие
Копие
Копие
15.01.2018

ДО ПРЕЗИДЕНТА НА
РЕПУБЛИКА
БЪЛГАРИЯ
Г-Н РУМЕН РАДЕВ

ДО МИНИСТЪР-
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
РЕПУБЛИКА
БЪЛГАРИЯ
Г-Н БОЙКО БОРИСОВ

ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ
НА НАРОДНОТО
СЪБРАНИЕ НА
РЕПУБЛИКА
БЪЛГАРИЯ
Г-ЖА ЦВЕТА
КАРАЯНЧЕВА

ДО ОМБУДСМАНА
НА РЕПУБЛИКА
БЪЛГАРИЯ
Г-ЖА МАЯ
МАНОЛОВА

Относно: Решение на Министерски съвет за предложение до Народното събрание за ратифициране на Конвенция № 210 на Съвета на Европа ("Истанбулската конвенция") за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие.

Уважаеми г-н Президент,

Уважаеми г-н Министър-председател,

Уважаема г-жо Председател на 44то НС,

Уважаема г-жо Омбудсман на РБ,

Институт по социални дейности и практики приветства предложението на правителството към парламента за ратифициране на Истанбулската конвенция. Смятаме, че приемането ѝ ще бъде една сериозна стъпка към намаляване на насилието над жени и деца.

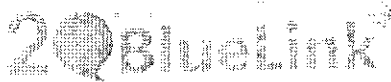
Ние сме за задълбочен обществен диалог и обсъждане на принципите и ценностите, на мерките, които Конвенцията съдържа, което ще допринесе за тяхното разбиране и прилагане по един цивилизован начин.

Силно сме обезпокоени от интерпретациите, изразени в позициите на представители на ВМРО и БСП и други политически фигури, които заляха медийното пространство. Притеснени сме доколко това е израз на невежество и непознаване на самата Конвенция или е по-скоро израз на прикрита съпротива срещу криминализиране на насилието, основано на пола. За нас ратифицирането на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие (т.нар. Истанбулска конвенция) е още една стъпка към най-пълното съблюдаване на чл. 6 от Конституцията на Република България.

ИСДП изцяло подкрепя отвореното писмо на Фондация „ПУЛС“ до българските институции с подробна информация относно Истанбулската конвенция, нейния обхват и конкретни мерки срещу насилието над жени и момичета и изразената позицията на Български фонд за жените.

С уважение,

Професор ~~Нели Петрова-Димитрова~~
Председател на УС

Фондация „БлуЛинк“ - BlueLink.net

София 1002, Бул. „Сливница“ 763
e/office@blueink.net / +359 868 704661

Итх. № 150 С/08.01.2018 г.

Всичко
КОН
КВН
ВЪЗМО
КОН
11.01.2018

ДО ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

ОТ ПАТАЛИЯ ДИМИТРОВА-ПОПОВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА УПРАВИТЕЛНИЯ СЪВЕТ
ФОНДАЦИЯ „БЛУЛИНК“

Относно: Ратификация на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО КАРАЯНЧЕВА,

Фондация „БлуЛинк“ се присъединява към призива на Българския фонд за жените за ратификацията на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие (т.нар. Истанбулска конвенция) от страна на 44-то Народно събрание на Република България.

Истанбулската конвенция е единственият документ, който предлага цялостен подход за превенция и справяне с насилието над жени и домашното насилие, като се фокусира върху три ключови сфери в борбата с насилието над жени: превенция, защита на жертвите и преследване на насилниците.

Всеки ден, в който се забави ратификацията на този важен документ, на риск са изложени хилядите малки българки. По данни на българските неправителствени организации, предоставяни заедно на жертви на домашно насилие, всяка четвърта българка е жертва на домашно насилие, а според национално представително изследване на фондация „Народенри България“ цифрата е по-страшната - една от всеки три жени е подложена на насилие.

Очакваме от Ваша страна да не се поддавате на съзнателната ползота на мащабния проблем с насилието над жени с манипулативния за възможване на т.нар. "трети път" от страна на проправителите на Конвенцията и да подкрепите дейната ратификация от страна на български

С УВАЖЕНИЕ

Паталия Попова
Председател на У
Фондация „БлуЛинк“

Фондация „БлуЛинк“ е регистрирана в обществена полза от 1999 г. с цел да поддържа и осъществява целите на мрежата за гражданско действие BlueLink.net. Мрежата работи за демократично, гражданско и приобщително общество чрез свободен обмен на информация и интернет от 1998 г. Сътрудници на blueink.net са ЕКО-КЛУБ ДЛЮ, Обществена агенция за гражданско действие в България, Генерално управление „Тра“ - Благоевград, Обществено център за околна среда и устойчиво развитие „Тра“, Генерално управление „Тра“ - София, Български дружество за защита на българскообразното „Тра“ - София, Дружество за опазване на дивата природа „Балкан“ - София, Дружество „За Демократичността“ - София, Институт за политически и учебен център по екология, както и д-р Павел Китинев, Арх. Васил Бекзаров, а Биланс Е, Писарева.

Алианс
за защита от насилие
основано на пола

Алианс за защита от насилие,
основано на пола
гр. Витоша, ул. "Симеонов" №71
0022 549 677; 0886 416 754, тел/факс: 012 613 330
улос в София: бул. В. Левски 33, 101 етаж, тел. 96 0732
Email: bulgarian_alliance@proton.hu, office@bgi.org,
sos@mad.bg, sos@ssi.bg
www.alliancebg.org

ОТВОРЕНО ПИСМО ЗА ПОДДРЕПА НА ПРЕДПРИЕТИТЕ ДЕЙСТВИЯ ОТ
БЪЛГАРСКАТА ДЪРЖАВА ЗА РАТИФИЦИРАНЕ НА ИСТАНБУЛСКАТА
КОНВЕНЦИЯ – Конвенция на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над
жени и домашното насилие

- ✓ До г-жа Цвета Карялчиева – Председател на Народното събрание
До Министерски съвет на Р България
До г-н Бойко Борисов – Министър-председател на Р България
До г-н Валери Симеонов – Зам. Министър-председател по икономическата и
демографската политика
До г-н Красимир Каракачанов – Зам. министър-председател по обществения ред и
сигурността
До г-н Румен Радев – Президент на Р България
До г-н Илияна Йотова – Вицепрезидент на Р България
До г-жа Бятерина Захариева – Зам. Министър-председател по правосъдната реформа
До г-н Данаян Киряков – Председател на Парламентарна комисия по правни въпроси
До г-н Хасан Адемов – Председател на Парламентарна комисия по труда, социалната и
демографската политика
До г-жа Даниела Даритскава-Презанова – Председател на Парламентарна комисия по
здраветопазването
До г-н Красимир Волчев – Председател на Парламентарна комисия по веропазването
и правата на човека
До г-н Сотир Цанчаров – Гл. Прокурор на Р България
До г-н Николай Иванов – Председател на Върховен касационен съд
До г-жа Мая Манолова – Омбудсман на Р България
До г-жа Цецка Ценева – Министър на правосъдието
До г-н Валентин Радев – Министър на външните работи
До г-н Димитър Целков – Министър на труда и социалната политика

До г-н Кирил Ананиев – Министър на здравеопазването
До г-н Красимир Вълчев – Министър на образованието
До г-н Владислав Горанов – Министър на финансите
До г-н Цветан Цветанов – председател на Парламентарна група на НС ГЕРБ
До г-жа Корнелия Нинова – председател на Парламентарна група на „БСП за България“
До г-н Волан Сидеров – председател на Парламентарна група на „Обединени патриоти“
До г-н Мустафа Карадайъ – председател на Парламентарна група на „Движение за права и свободи“
До г-жа Гергана Стефанова – председател на Парламентарна група на НС ВОЛЯ

Уважаеми дами и господа,

Ние, като представители на най-активни и специализирани неправителствени организации, които работят по превенцията и борбата срещу насилието във всички му форми и проявления, особено срещу насилието спрямо жените и децата.

Като представители на регистрирани и действащи в обществена полза организации от цялата страна, обединени в Алианс за защита от насилие основано на пола, а именно:

- Фондация „Български център за джендър изследвания“ (БЦИ) – София, БЦИ клон в Хасково и председателство на БЦИ във Велико Търново
- Женско сдружение „Екатерина Карavelова“ – Силистра
- Фондация „Политически Умения на Личността в Сащума“ П.У.Л.С. – Перник
- Фондация „SOS – семейства в риск“ – Варна
- Български фонд за жените – София
- Фондация „X&D Джендър перспективи“ – Хасково и Димитровград
- Асоциация „Деметра“ – Бургас
- Сдружение „Знание, успех, промяна“ – Дуница, с клон в Благоевград
- Фондация „Асоциация НАЯ“ – Търговище
- Сдружение „Център Отворена врата“ – Плевен
- Сдружение „Център Динамика“ – Русе

Работещи в сътрудничество и с подкрепата на всички организации и лица лица партньори от цялата страна

ПОДКРЕПЯМЕ ИЗЯВНО усещанята, Решенията и Действията на правителството на Република България за ратифициране на Истанбулската конвенция – Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие, която има за цел постигане на най-висок стандарт, на най-пълна и ефективна защита срещу насилието срещу жените, срещу домашното насилие и срещу насилието срещу децата.

Отхвърляме всякакви извинения, гъжувания и външени противи процеса на ратификация на Истанбулската конвенция, които се базират на непознаване и неопознаване на темата и на нежелание за предприемане на решителни мерки за борба срещу насилието срещу жените.

Отслеждаме редицата от всякакви прояви на дискриминация, на недооценка на силата на жените за насилване на неприязни в обществото към отделни групи и лица.

включително като се изпълни за претекст извеждането на дневен ред на Истанбулската конвенция.

Приемането на 3 януари 2018 година на решение на Министерски съвет с предложението Народното събрание да ратифицира Истанбулската конвенция е логична и дългоочаквана стъпка, която следва подписването на 21 април 2016 г. от РБългария на тази Конвенция. Тя е ратифицирана към настоящия момент от 28 държави-членки на Съвета на Европа, голяма част от които са и членки на ЕС. Практически всички съседни държави на България са ратифицирали Истанбулската конвенция, като и Грузия я е ратифицирала преди време. Естония, която предложи България в Триото на Европредседателството също вече е ратифицирала Истанбулската конвенция, както и Австрия, която ще ни следва. През юни 2016 година Европеекният съюз също подписа Конвенцията. Ратификацията на Истанбулската конвенция е сред приоритетните области на политиката на ЕС по време и на българското Европредседателство и се развива много на България за придвижване напред на този процес, включително и чрез окончателната ратификация на Конвенцията от нашата държава. Този процес се включва и в конкретните приоритети на Триото и нашето Председателство за защита на правата и свободите на гражданите и на първо място правото на сигурност, достъпа до правосъдие и равенство, включително защита за правата на човека и равенството на половете.

Ще сме убедени, че България правилно е предприела най-решителни стъпки за ратификация именно на прага на Европредседателството и поддръжваме всички институции иницирали и подкрепяли този процес, като Министерски съвет, начело с Министер-председателя г-н Бойко Борисов, включително и особено Министерството на правосъдието в лицето на министър Цачева и Министерството на външните работи в лицето на министър Захариева. Твърдото намерение РБългария да ратифицира и най-скоро време Истанбулската конвенция беше заявено от зам.министъра на правосъдието г-жа Абрашева в Брюксел по време на годишния Колоквиум на ЕС по правата на човека на 20-22 ноември 2017 година.

С това правителството и всички институции показват своята явна воля за защита на всички лица срещу всички форми на насилне упоменати в Конвенцията и признават уникалните роли на Конвенцията за тази цел.

1. А именно, Конвенцията е най-високият и надежден регионален стандарт за защита срещу всички форми на насилне срещу жените, като домашно насилне, сексуално насилне, преследване, сексуален тормоз на работното място, насилствени бракове, генитивно осакатяване и т. нар. престъпления „в името на честа“. Тя съдържа забрана за дискриминация при защитата от насилне и определения на насилне над жени, домашно насилне, насилне, основано на пола, които се базират на утвърдени международни стандарти. Според Конвенцията защитата на жените обхваща и момичетата под 18-годишна възраст. Конвенцията изисква от държавите приемането на специално законодателство или засиляване на съществуващото такова в тази област, насилване на процесуалните гаранции за пострадали, като особено внимание се обръща на осигуряването на спешна защита и на предпазването и наказването на извършителите. Задължение на държавите е да осигуряват и подкрепят специализирани услуги за пострадали от всички форми на насилне – консултативни центрове, кризисни центрове, подслони, национални телефонни линии. Въз основа на разбирането за необходимостта от всеобхватен и координиран отговор на насилнето, от държавите се изисква да имат планова работа по адресите за насилнето срещу жените, както и специализирани екипи за преведане на тази политика и за координиране на усилията на правителствени институции и неправителствени организации за борба срещу насилнето, както и да създават и координират специални органи за ефективно изпълнение на статистика и мониторинг. Важно е държавите да обхващат достатъчни финансови ресурси и да гарантират на ефективна борба

срещу насилнието. Всички тези форми на насилние засягат пряко и непряко и децата, които неминуемо стават жертви. Следва да се гарантира, че детето свидетел на насилние и на модел на домашно насилние в семейството е пълноценно защитено. Конвенцията подчертава ясната връзка между защитата на жените от всички форми на насилние и защитата на децата. Тя изяснява специална защита на децата в подобни ситуации, включително психосоциално консултиране, подходящи кризисни центрове и поддръжка за съвместно настаняване на жени с децата им. Конвенцията изтъква също така юридическата защита срещу насилнието основано на пола да се свързва тясно с решенията относно родителските права и контактите с детето, като тези решения не подкрепят риска от по-нататъшно насилние и неблагоприятни последици и за децата. Именно заради безопасността на детето и на пострадалите от насилние родители. Истанбулската конвенция изключва медиацията при случаите на насилние. Истанбулската конвенция осигурява такава защита и като предвижда дори лишаване от родителски права, ако това се налага за защита на най-добрите интереси на детето.

Положително е и това, че заедно с Истанбулската конвенция България като една демократична страна ще се присъедини и към нейния механизъм за наблюдение (GREVIO), който ще гарантира прилагането на Конвенцията и ще осигури възможност за получаване на информация от гражданското общество и националните институции по правата на човека.

2. Конвенцията ясно свързва борбата срещу насилнието срещу жените с равнопоставеността на жените и мъжете. Насилнието срещу жените има исторически предпоставки. То се корени в "исторически неравнопоставените отношения на власт между мъжете и жените, при което жените са били поставени в подчинено положение спрямо властта на мъжете и по този начин жените са били лишени от възможността си да разгърнат пълния си потенциал и възможности за развитие"¹. Насилнието представлява нарушение на основното право на живот, свобода, сигурност, достойнство, равенство между мъжете и жените, на свободата от дискриминация и на правото на физическа и психическа неприкосновеност. Насилнието отразява и засяга неравенството между мъжете и жените.

В рамките на Конвенцията насилнието над жените, основано на пола, се определя като насилние, което е насочено срещу жена, защото тя е жена или което засяга предимно жените.² Насилнието срещу жените се определя като "нарушение на правата на човека и форма на дискриминация срещу жените и означава всички актове на насилние, основано на пола, които водят до или има вероятност да доведат до физическо, сексуално, психическо насилние или икономическа вреда или страдание на жените, включително заплахи за извършване на такива действия, принуда или произволно лишаване от свобода, независимо дали това се случва в обществения или в личния живот."³

В действителност Истанбулската конвенция потвърждава, че във всички му форми насилнието над жените, основано на пола, предвид историческите му корени и връзката му с мъжето и родите, отредени за мъжете и жените в обществото, не може да бъде разглеждано извън социалните структури, полови обусловените норми и роли, които извършват и оправдават това явление като нормално или допустимо.

Тези основни предпоставки за неразривната връзка между насилнието и равнопоставеността са изразени в определенията, дадени за целите на Конвенцията на термините като понятие за насилние срещу жените основано на пола, както и на нещата като "джендър" или "социален пол" и извод на български език.

¹ Женска платформа за действие от 4-та Световната конференция на ООН за жените през 1995. Глава 2, параграф 1. Вж. <http://www.un.org/womenwatch/daw/beijing95/DP/A%20E.pdf>

² Конвенция за защита на хората от пречупване и борба с насилнието над жени и домашното насилние, чл. 3, <http://www.councilofeurope.int/Files/Standards/Convention%20on%20Violence%20Against%20Women.pdf>

³ Конвенция на Съвета на Европа за превенция и борба с насилнието над жени и домашното насилние (CEDAW)

В Обяснителния доклад придружаващ Конвенцията е казано ясно: „Тъй като Конвенцията поставя задължението за превенция и борба срещу насилието срещу жените в по-широка рамка за постигане на равнопоставеност между мъжете и жените, била е отчистена необходимостта да се определи понятието „джендър“. В контекста на Конвенцията понятието за джендър, базирано на двата пола – мъжки и женски, означава, че има социално конструирани роли, поведения, действия и атрибути, които дадено общество смята за приемливи за жените и мъжете. Изследванията показват, че някои роли или стереотипи възпроизвеждат нежелани и вредни практики и допринасят за това насилието срещу жените да изглежда приемливо. За да се преодолеят тези джендър роли, чл. 12 от Конвенцията предпоставя като общо задължение на държавите за превенция на насилието да искореняват предразсъдъците, обичаите, традициите и други практики, които са базирани на идеята за подчинената и по-низка позиция на жената или на стереотипираните джендър роли. В други разпоредби Конвенцията призовава за джендър подход и разбиране за насилието срещу жените и домашното насилие като база за всички мерки, предприети за защита на жертвите. Това означава, че тази форми на насилие следва да бъдат адресирани в контекста на преобладаващото неравенство между жените и мъжете, на съществуващите стереотипи, джендър роли и дискриминация на жените, за да може да се отговори адекватно на това комплексно явление.“

Основните принципи на джендър равнопоставеността, включително на задълженията на държавите да се борят срещу стереотипите основани на пол, застъпени в Конвенцията, се съдържат и в Конвенцията CEDAW (Конвенцията на ООН за премахване на всички форми на дискриминация по отношение на жените), ратифицирана от Р България през 1982 година. И съгласно CEDAW момичетата се ползват от защитата срещу дискриминация по тази конвенция, защото са жертви на специфична дискриминация като лица от женски пол. Тези принципи са част и от принципите и стандартите на ЕС за равно третиране на жените и мъжете и борбата със стереотипите основани на пол е част от законодателството на България и от стратегията и плановите за равнопоставеност на половете, утвърждавани от българското правителство. Задължението за образование и обучение за преодоляване на джендър стереотипите е образено в българското законодателство, като в частност Чл. 35 от Закона за защита от дискриминация изисква да се предостави „... информация и да прилагат методи на обучение и съзнателни похвати, насочен към преодоляване на стереотипни и роли на жените и мъжи във всички сфери на обществения и семейния живот.“ С ратифицирането на Истанбулската конвенция тези принципи ще бъдат доразвити за целите за борбата с насилието срещу жените.

3. Ратифицирането на Конвенцията ще потвърди всеобхватната защита от насилие, включително за всички лица на територията на страната – защита на живота, здравето, телесната неприкосновеност на всяко лице в България, без дискриминация. Това ще затвърди прилагането на Регламент на ЕС № 606/ 2013 относно взаимното признание на мерки за осигуряване на защита по граждански дела. Истанбулската конвенция отчита и необходимостта от специална защитена защита на определени уязвими групи, като подчертава необходимостта от отчитане на насилието срещу жените в държавата на произход като есенциално основание за международна защита. Основите на този принцип се съдържат и в Закона за убежището и бежанците, в който се изтъква като основание за предоставяне на азил преследването и в частност под формата на физическото, психическото или сексуално насилие.

4. Спешната ратификация на Истанбулската конвенция е необходима за развитие на по-ефективна защита от домашно насилие и от всички форми на насилие срещу жените като се започне както защитата от гражданското, така и от наказателното право. Следва да се ратифицира защитата, която се дава от Закона за защита от домашното насилие, приет през 2015 година благодарение на инициативата на прогресивни политически сили и правителството и

парламента тогава, в тясно сътрудничество с нас, неправителствените организации. Пострадалите от насилни у нас не се ползват с достатъчно силна наказателно-правна защита и такава следва да се осигури срещу всички форми на насилне, забранени от Конвенцията. Като преследването и по-тежкото наказване на извършителите трябва да бъде осигурено от държавата. Не са уредени специализираните услуги за пострадали от различните форми на насилне и не са осигурени съвместно тези услуги. Няма изграден орган за координация по тези проблеми, няма подходящи стратегии и политики, не се води мониторинг и статистика за насилнето и различните му форми. Това са само някои, макар и много съществени пропуски в защитата от насилне, които ежеседмично водят до смъртни случаи, до тежки последици, осакатявания и инвалидизация на много пострадали, предимно жени. Огромен брой деца стават свидетели на ежеседмично тежко насилне, без да има достатъчни възможности за пастаяване и кризисни центрове и подслони заедно с техните майки.

Защитата на пострадали от насилне всяка година „среза“ и поради недостатъчното финансово осигуряване на услугите за тях от държавата и общините, като при завишени цени и разходи за издръжка на кризисните центрове предоставените средства от държавата на практика намаляват. Въпреки нуждата от осигуряване на нови услуги финансиран от държавата за пострадали от насилне, такива на практика не се разкриват. Най-скръбен пример е оръжаният бюджет за 2018 година за социални услуги в тази сфера. Всяка година намалява и абсолютният размер на предоставяните средства от държавата за дейности за превенция и защита срещу насилне.

Отбелязваме, че България има още много какво да предприема, за да постигне едно по-добро ниво на равнопоставеност на жените и мъжете, съгласно наскоро публикувания обобщен Индекс на равнопоставеността от страна на Европейския институт за женски равенство (EIGE). По отношение показателите относно насилнето срещу жени в България, превозно е, че сме на последно място сред страните от ЕС по сумарни показатели като честота и интензитет на насилнето в различните му форми, като отговор и взаимодействие на институциите по насилнето спрямо жените. Поради тази причина сме и на последно място по съобщаване и докладване на инцидентите на насилне, защото пострадали са най-несигурни и обезсърчени.

5. Затова ние приветстваме последователните действия на всички прогресивни сили в правителството и държавата като цяло по посока ратификация на Истанбулската конвенция, ние остро осъждаме разразилите се спекулации и изобилна информация от различни съмнителни източници през последните дни и седмици. Слухове с дълбоко дискриминационен, мрачно и регривно съдържание бяха разпространени недоброумно и неспросено по време на най-светли празници за всички хора на България. Това определено е срещу всякакви претенции на изразителите им за християнски морал и ценности и е нарушение и като време, и като съдържание, а като форма за основни човешки права и принципи на солидарност, единство, любов към ближния, на всякакви принципи на хуманност. Съвещането на тази е било неоправдана атака срещу човечността с моменти на началото на българското председателство само удължава негативния ефект за изразителите на тези нечуждествени, поини и штеви наущения, със сериозни отклонения от нормалното. С това акциите на тези агресивни безспорно одобряват и оправдават настъпите в различните му форми.

Казваме [И] на глупавата и нечуждествена [И] на оправдаността на насилнето и дискриминацията.

Затова ние приветстваме всички позитивни и прогресивни тенденции в работата на българските институции, всички напредничави организации и движения от гражданското общество и сме убедени, че заедно, както неведнъж сме го доказвали, ще постигнем успех.

Казваме ДА на Знатието и Свеклициата! ДА на човечността!

Призоваваме Народното събрание да ратифицира в най-скоро време Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие. Ние ще съдействаме активно на държавата в този процес, както и за приемане на необходимите законодателни промени и за изпълнение на Истанбулската конвенция.

За Алианса за защита от насилие, основано на пола

Сдружение „Алианс за защита от насилие основано на пола“ (АЗНОП) е водеща в България и единствена най-широка доброволно обединение от неправителствени организации, реализиращи дейности и услуги в областта на превенцията на насилието и предоставяне на услуги и програми за пострадащите, създадено през 2009 г. Всички организации членове се ползват с авторитет и призната експертиза на национално и местно равнище, както и на международно ниво. Организации от Алианса са с Консултативен статут към Икономическия и социален съвет на ООН ИКОСОС. Алиансът е член на Европейската мрежа срещу насилието срещу жените AWAVE.

Всички организации от Алианса са доставчици на социални услуги и работят активно в областта на директната работа с жертвите и рисковите групи, оказват социална, психологическа и юридическа подкрепа /кризисно наставяване, консултации, насочване/ на жертви по Закона за защита от домашното насилие, на деца пострадали от насилие. Организациите са специализирани в областта на равнопоставеността на жените и мъжете и на джендър подхода при оказване на интервенции. Алиансът обединява организации от 11 града в България, които популяризират и прилагат законовите механизми за защита на личности, засегнати от домашно насилие и други форми на насилие, спазват стандартите по права на човека и недискриминацията. Те участват активно в мониторинга на прилагане на законодателството и проведението на превантивни дейности сред рисковите групи.

В течение на 2016-2017 година организациите, членове на Алианса са оказали подкрепа на над 6000 лица пострадали от насилие, предимно жени и деца.

АЗНОП подкрепя процеса на подписване и ратификация на Истанбулската конвенция от 2011 година натован и е най-активен фактор за изпълнение на принципите и стандартите на тази Конвенция в България.

Февруари 2018 г.

Геновея Тишева,
Председател на Сдружение АЗНОП

За връзки с нас:

Сдружение Алианс за защита от насилие основано на пола

Варна, ул. Сливен № 21, тел. 052 609677, 0888436754

София, бул. В. Левски № 33, тел. 0635357, 0898667620

e-mail: bulgarian_alliance@mail.bg, office@bzgf.org

и през всички организации от Алианса

1. *Фондация БИЦИ - София*
Телефон: 02/963 53 57
Електронна поща: office@bgrf.org

Фондация БИЦИ клон Хасково
Телефон: 038/624 685
Електронна поща: bgrfhaskovo@mail.bg

2. *Женско сдружение "Екатерина Каравелова" - Силистра*
Телефон: 086/820 487
Електронна поща: eeta@mail.bg

3. *Фондация "Позитивни Уления на Личността в Социума" П.У.Л.С.У - Перник*
Телефон: 076/60 10 10
Електронна поща: pulse.women@gmail.com

4. *Фондация "SOS – семейства в риск" - Варна*
Телефон: 052 609 677
Електронна поща: sos@mail.bg

5. *Български фонд за жените (София)*
Телефон: 02 986 47 10
Електронна поща: office@bgrundforwomen.org

6. *Фондация "Х&Д Жендър перспективи" – Хасково и Димитровград*
Телефон: 038/624 685
Електронна поща: hdgender@gmail.com

7. *Асоциация "Деметра" – Бургас*
Телефон: 036/ 81 56 18
Електронна поща: office@demetra.bg

8. *Сдружение "Асоциация НАЯ" – Търговище*
Телефон: 0601/6 28 89
Електронна поща: naja_s@abv.bg

9. Сдружение "Център Отворена врата" - Плевен
Тел./факс 064 846 713
Електронна поща: opendoor_centre@hotmail.com

10. Сдружение "Център Динамика" - Русе
Тел./Факс: 082/ 82 67 70
Електронна поща: centre_dinamika@abv.bg

11. Сдружение „Знание, успех, промяна“ - Дупница
Тел.: 0895 76 33 93
Електронна поща: kse_association@abv.bg

Фондация "Х&Д Женска перспектива"

Гр. Димитровград, ул. "Св. Климент Охридски" 1, офис 1, тел: 0391/ 25055 : email: hdgender@gmail.com
Гр. Хасково, ул. "Пирма" 9, тел/факс: 038/624 585 : моб: 0879/132 080

07-843-00-4
15.01.08
15.136

ОТВОРЕНО ПИСМО ЗА ПОДКРЕПА НА ПРЕДПРИЕТИТЕ ДЕЙСТВИЯ ОТ
БЪЛГАРСКАТА ДЪРЖАВА ЗА РАТИФИЦИРАНЕ НА ИСТАНБУЛСКАТА
КОНВЕНЦИЯ – Конвенция на Съвета на Европа за превенция и борба с
насилството над жени и домашното насилие

- До г-жа Цвета Караянчева – Председател на Народното събрание
- До Министерски съвет на Р България
- До г-н Бойко Борисов – Министър-председател на Р България
- До г-н Валери Симеонов – Зам. Министър-председател по икономическата и демографската политика
- До г-н Красимир Каракачанов – Зам. министър-председател по обществения ред и сигурността
- До г-н Румен Радев – Президент на Р България
- До г-н Илияна Йотова – Вицепрезидент на Р България
- До г-жа Екатерина Захариева – Зам. Министър-председател по правосъдната реформа
- До г-н Данаил Кирилов – Председател на Парламентарна комисия по правни въпроси
- До г-н Хасан Адемов – Председател на Парламентарна комисия по труда, социалната и демографската политика
- До г-жа Даниела Дариткова-Проданова – Председател на Парламентарна комисия по здравеопазването
- До г-н Красимир Велчев – Председател на Парламентарна комисия по вероизповеданията и правата на човека
- До г-н Сотир Цацаров – Гл. Прокурор на Р България
- До г-н Лозан Панов – Председател на Върховен касационен съд
- До г-жа Мая Манолова – Омбудсман на Р България
- До г-жа Цеца Цачева – Министър на правосъдието
- До г-н Валентин Радев – Министър на външните работи
- До г-н Бисер Петков – Министър на труда и социалната политика

До г-н Кирил Анаитов – Министър на здравеопазването

До г-н Красимир Вълчев – Министър на образованието

До г-н Владислав Горанов – Министър на финансите

До г-н Цветан Цветанов – председател на Парламентарна група на ПП ГЕРБ

До г-жа Корнелия Нинова – председател на Парламентарна група на „БСП за България“

До г-н Валентин Силеров – председател на Парламентарна група на „Обединени патриоти“

До г-н Мустафа Карадайъ – председател на Парламентарна група на „Движение за права и свободи“

До г-жа Гергана Стефанова – председател на Парламентарна група на ПП ВОЛЯ

Уважаеми дами и господа,

Позицията на Фондация „Х&Д Джендър Перспективи“ е в подкрепа на предприетите действия от Българската държава за ратифициране на Истанбулската конвенция – Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие.

РАТИФИКАЦИЯТА И ПРИЛАГАНЕТО НА ИСТАНБУЛСКАТА КОНВЕНЦИЯ ЩЕ ОКАЖЕ ИСТИНСКО ВЛИЯНИЕ ВЪРХУ ЖИВОТА НА ЖЕНИТЕ И ДЕЦАТА В БЪЛГАРИЯ, КОИТО ЗАСЛУЖАВАТ ДА ЖИВЕЯТ ЖИВОТ, СВОБОДЕН ОТ ВСИЧКИ ФОРМИ НА НАСИЛИЕ!

Фондация „Х&Д Джендър Перспективи“ (неправителствена организация, регистрирана и действаща в обществена полза, която работи по превенцията и борбата срещу насилието във всичките му форми и проявления, особено срещу насилието спрямо жените и децата), подкрепя изцяло усилията, решенията и действията на правителството на РБългария за ратифициране на Истанбулската конвенция – Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие, която има за цел постигане на най-висок стандарт, на най-пълна и ефективна защита срещу насилието срещу жените, срещу домашното насилие и срещу насилието срещу децата.

От регистрацията си през 2012г., до днес фондацията работи активно и подкрепя да жертвите на домашно насилие и има консултативни центрове в Хасково и Димитровград. Многократно в работата си сме се сблъскали с жестоки случаи на насилие срещу жени и деца, в които сегашното законодателство се оказва безсилно, а институциите и държавата нямат нужните инструменти, с които да прекратят насилието. Прогнозно на спекулациите в публичното пространство, ратифицирането на „Истанбулската конвенция“ за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие няма да доведе до драстични законови промени във вътрешното ни законодателство, нито в Конституцията, тъй през последните години бяха приети нови закони, с които започна хармонизирането на законодателството ни с принципите и разпоредбите на международните актове. Конвенцията въвежда дефиниция за понятието „пол“ („gender“) и оригиналния текст на документа) – „социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики, които определят

общество смята за подходящи за жените и за мъжете". Никъде в текста не се споменава каквото и да било за хомо-, би- или трансесексуални хора, тъй дискутираният и фалшиво насаждан през последните дни "трети пол" или други подобни понятия. Конвенцията обаче със сигурност ще създаде възможност за осигуряване на спешна и адекватна защита на жертвите на домашно насилие и насилие, основано на пола, както и за ефективно преследване на извършителите на насилие.

ИСТАНБУЛСКА КОНВЕНЦИЯ - КОНВЕНЦИЯ НА СЪВЕТА НА ЕВРОПА ЗА ПРЕВЕНЦИЯ И БОРБА С НАСИЛИЕТО СРЕЩУ ЖЕНИ И ДОМАШНОТО НАСИЛИЕ. Документът е известен като Истанбулската конвенция, защото е договорен през 2011 г. в Истанбул. Конвенцията е подписана от 44 държави и Европейския съюз. Досега е ратифицирана от 28 държави. Турция е първата страна, която ратифицира документа. Останалите държави, извършили пълната процедура, са Албания, Андора, Австрия, Белгия, Босна и Херцеговина, Кипър, Дания, Финландия, Естония, Франция, Грузия, Германия, Италия, Малта, Монако, Черна гора, Холандия, Норвегия, Полша, Румъния, Португалия, Сан Марино, Сърбия, Словения, Испания, Швеция, Швейцария. България подписа Конвенцията на 24 април 2016 г. Това е първият юридически обвързващ договор в Европа, който криминализира различни форми на насилие срещу жени, включително физическо и психическо насилие, сексуално насилие, сексуален тормоз и изнасилване, преследване, гениталното осакатяване, насилствен брак, принудителни аборти и насилствената стерилизация. Тя признава, че насилието срещу жени е нарушение на правата на човека, форма на дискриминация по отношение на жените, причина и следствие от неравенството между жените и мъжете. Признава, че жените срещат множество форми на дискриминация и изисква от страните да гарантират, че Истанбулската конвенция се спазва, без каквато и да е дискриминация. Заявява, че насилието срещу жени никога не може да бъде оправдано в името на култура, обичай, религия, традиция, нито в името на така наречената "чест". Признава, че жените с визи, зависими от съпруг, могат да бъдат възпрепятствани да търсят помощ или да напуснат насилствена връзка поради техния статус, като изисква от държавите да направят достъпни автономни разрешителни за пребиваване на жертвите. Изисква публичните органи на страните проактивно да приемат набор от комплексни и мултидисциплинарни мерки за предотвратяване на насилието и защита на жертвите и преследване на извършителите. Конвенцията предвижда всяка държава да създаде специален механизъм за мониторинг, да отпусне подходящи финансови и човешки ресурси за доброто изпълнение, да определи или създаде една или повече официални органи, отговарящи за координацията, изпълнението, мониторинга и оценката на политиките и мерките за превенция и борба с всички форми на насилие, обхванати от Конвенцията. Тя се фокусира върху три ключови сфери в борбата с насилието над жени: превенция, защита на жертвите и преследване на насилниците. Тя ще задължи България да събира данни за домашното насилие (което ще даде ясна картина и колко мъже са жертви на домашен тормоз), да мониторира напредъка по темата и да подкрепя устойчиво неправителствените организации, които работят за преодоляване на проблема от години. Освен това, ще бъдат провеждани информационни кампании на национално ниво, ще има подкрепа за денонощната телефонна линия за лица, пострадали от насилие, ще бъдат разкрити повече защитени жилища за пострадалите жени и техните деца (в момента общият брой на леглата в защитените жилища е не повече от 200 за цялата страна) и най-важното – домашното насилие ще бъде криминализирано (зашто в момента то не е преследвано по Наказателния кодекс).

Навсякъде по света насилието върху жените има унищожителни последици върху физическото, психологическото, емоционалното и финансовото благосъстояние

жени, деца, семейства и обществени групи. Последствията сочат, че между ¼ и ½ от всички жени са малтретирани от интимните си партньори и че между 40 и 70% от убийствата на жени са извършени от техните интимни партньори. Насилието срещу жените е често дефинирано като насилие, основано на пола, защото се корени в подчинения обществен статус на жената. Насилствените актове спрямо една жена застрашават нейния живот, тяло и психологическа цялост. Тези актове са определени като "най-разпространената и в същото време най-малко признатата форма на издевателство по света."

Насилието върху жени е нарушение на човешките права, защото престъпва границите на много права като правото на живот и правото на физическа и психическа цялост. Всеки индивид има право на свободен живот без насилие. Според международните закони държавите са задължени да гарантират равнопоставена законова защита за всеки един гражданин. Държавите са не просто задължени да избягват нарушения, но са също така отговорни, ако не могат да изпълнят задължението си да предотвратят и да наказват подобни нарушения. В резултат на това, всеки път когато държавата не може да гарантира, че е способна да защити жените си и да преследва насилника, или пък не може да гарантира че държавните органи, като полиция, съд и прокуратура, са способни да прилагат законите в защита на жертвите на насилие основано на пола, то може да се счита, че държавата не е приложила необходимото старание, за да може да предотврати, разследва и накаже нарушенията на правата на жените. Отказът на част от властимащите да подкрепят ратификацията на Истанбулската конвенция, несъгласието им да се търси отговорност на извършителите на насилие, основано на пола и да се защитят пострадалите може да бъде разбран, като negliжиране и подкрепа на подобни актове на насилие, каквито са различни форми на насилие срещу жени, включително физическо и психическо насилие, сексуално насилие, сексуален тормоз и изнасилване, преследване, гениталното осакатяване, насилствен брак, принудителни аборти и насилствената стерилизация.

ЗАТОВА НИЕ, ПОДКРЕПЯМЕ ИЗЦЯЛО УСИЛИЯТА НА ДЪРЖАВАТА ЗА РАТИФИЦИРАНЕТО НА ИСТАНБУЛСКАТА КОНВЕНЦИЯ!
ЗАТОВА КАЗВАМЕ НЕ на НЕВЕЖЕСТВОТО и ДА на РАТИФИКАЦИЯТА на ИСТАНБУЛСКАТА КОНВЕНЦИЯ!

КАЗВАМЕ ДА НА СИГУРНАТА И ЕФЕКТИВНА ЗАЩИТА СРЕЩУ НАСИЛИЕТО СРЕЩУ ЖЕНИТЕ, ДОМАШНОТО НАСИЛИЕ И НАСИЛИЕТО СРЕЩУ ДЕЦАТА!

09.01.2018г.

Цвета Паскова
Управител Феминити

InfoCenter

From: Фондация "Джендър перспективи" <hdgender@gmail.com>
Sent: 09 януари 2018 г. 17:53
To: infocenter@parliament.bg, GIS@government.bg; primeminister@government.bg; tsveta.karayancheva@parliament.bg; valeri.simeonov@parliament.bg; krasimir.karakachanov@parliament.bg; priemna@president.bg; crisis@mfa.bg; danail.kirilov@parliament.bg; ademov@parliament.bg; daniela.daritkova@parliament.bg; krasimir.velchev@parliament.bg; press@prb.bg; margarita_pazvantova@vks.bg; priemna@ombudsman.bg; press@ombudsman.bg; pr@justice.government.bg; valentin.radev@parliament.bg; misp@mlsp.government.bg; press@mh.government.bg; priemna@mon.bg; feedback@minfin.bg; tsvetan.tsvetanov@parliament.bg; korneliya.ninova@parliament.bg; volen.siderov@parliament.bg; MUSTAFA.KARADAYI@parliament.bg; gergana.stefanova@parliament.bg
Subject: Истанбулска конвенция
Attachments: Позиция на Фондация X&D Джендър перспективи.PDF

Здравейте,

Приложено изпращам позиция на фондация "X&D Джендър перспектива" относно Истанбулската конвенция - Конвенция на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие.

С уважение,
Анриана Иванова
Координатор проекти

Фондация "X&D Джендър перспективи"
гр. Димитровград, ул. "Св. Климент Охридски" 1
тел./факс: 038 624685; 0391 25055; моб.0879/ 132 080;
hdgender@gmail.com

Акаунтът Ви е изтекъл.

НАЦИОНАЛНА МРЕЖА ЗА ДЕЦАТА

16.7.18
02-839-0000
12.01.18

Изх. номер 009/12.01.2018 г.

ДО:

Г-жа Цвета Караянчева
Председател на Народното
събрание

Г-н Данаил Кирилов

Председател на Комисията по
правни въпроси

Г-н Хасан Адемов

Председател на Комисията по
труда, социалната и
демографската политика

Г-жа Даниела Дариткова-
Проданова

Председател на Комисията по
здравеопазването

Г-жа Милена Дамянова

Председател на Комисията по
образованието

Г-н Красимир Велчев –
Председател на Комисията по
зериопределянията и правата
на човека

НАЦИОНАЛНА МРЕЖА ЗА ДЕЦАТА

Г-н Цветан Цветанов
председател на
Парламентарна група на ПП
ГЕРБ

Г-жа Корнелия Нинова
Председател на
Парламентарна група на „БСП
за България“

Г-н Волен Сидеров
Председател на
Парламентарна група на
„Обединени патриоти“

Г-н Мустафа Карадайъ
Председател на
Парламентарна група на
„Движение за права и
свободи“

Г-жа Гургана Стефанова
Председател на
Парламентарна група на ПП
ВОЛЯ

София, 12 януари 2017 г.

Уважаеми господа и госпожи,

По повод на разгорещените дебати и кампанията срещу ратифицирането на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие (Истанбулската конвенция), ние, група организации и експерти в областта на домашното насилие и закрилата на децата, заявяваме нашата твърда подкрепа за

НАЦИОНАЛНА МРЕЖА ЗА ДЕЦАТА

ратификацията на Конвенцията и се обявяваме против всички неверни анушения и твърдения, свързани с нея, базирани на незнание, непознаване на темата или на целенасочена манипулация на общественото мнение. Изместването на публичния дебат в грешна посока е равносилно на отказ от предприемане на решителни мерки срещу насилието над жени и деца.

За хиляди жени и деца в България насилието е ежедневие. Последните данни показват, че 1 милион от близо 4 милиона българки са жертва на тормоз вкъщи¹. За 54% от българите сексуалното насилие е изключително сериозен проблем². 70% от анкетираните ученици на възраст между 13 и 16 години лично познават жертви на домашно насилие.³ Общият брой случаи на насилие, по които са работили отделите „Закрила на детето“ през 2015 г., които съгласно българското законодателство са оторизирани да предприемат мерки за закрила спрямо деца в риск и да работят с децата и техните семейства, са 1 839.⁴

Истанбулската конвенция обръща внимание на всички аспекти, които касаят работата по превенция, информиране, обучение, закрила, реакция и помощ на пострадали от насилие. Документът е подписан от 44 държави и от Европейския съюз, като към днешна дата е ратифициран от 28 държави в Европа, 17 от които – членки на ЕС. Конвенцията предвижда всяка държава да създаде специален механизъм за мониторинг, да отдели подходящи финансови и човешки ресурси за доброто му изпълнение, да определи или създаде един или повече официални органи, отговарящи за координацията, изпълнението, мониторинга и оценката на политиките и мерките за превенция и борба с всички форми на насилие, обхванати от Конвенцията.

Нито един текст на Конвенцията не визира „трети пол“, транссексуалност или обучение, което подронва „българските традиции“. Напротив, нееднократно в Конвенцията се изтъкват вече общоприетите европейски ценности на равнопоставеност между мъжете и жените, недискриминация и защита от насилие. Нещо повече, терминът „социален пол“, както е преведен в българския вариант на Конвенцията, изрично е дефиниран като стереотипни възприятия в отделни общества за подходящите роли, поведения и дейности за мъжете и жените, които пораждаат предразсъдъци, неравноправие и търпимост към насилието срещу жени и момичета.

¹ Данни от национално представително проучване на фондация „Партньори – България“

http://partnersb.org/bgr2/wp-content/uploads/DCGM_PDFS/Analytics/2016Report152016.pdf

² Изследване на „Алфа Рисърч“, 2011 г.

³ Изследване на Алнакс за владето от домашно насилие, 2011 г.

⁴ Национална програма за превенция на насилието и злоупотребата с деца, 2017 – 2020 г.

НАЦИОНАЛНА МРЕЖА ЗА ДЕЦАТА

По отношение на твърденията за задължителност на образованието в нестереотипни роли, което стана повод за разгорелия се в публичното пространство дебат, чл. 14 на Конвенцията гласи: „Страните предприемат, където е подходящо, необходимите стъпки за включване на съобразен с развиващите се възможности на учащите се учебен материал по въпроси като равнопоставеност между жените и мъжете, нестереотипни роли на пола, взаимно уважение, ненасилствено разрешаване на конфликти в междуличностните отношения, насилие над жените, основано на пола, и право на лична неприкосновеност, в официалните учебни програми и на всички образователни равнища“.

Целта на този член е да постави акцент върху повишаване на обществената информираност и чувствителност по отношение на равнопоставеността на половете и защитата на жените и децата от насилие. В Конвенцията е посочено, че превантивните и образователни практики са обект на решение и възможности на всяка държава, в сътрудничество с експертите в тази област, като неслучайно се използват „...където е подходящо...“, съобразено с развиващите се възможности на учащите...“ за да се даде възможност на всяка държава да прецени какво е удачно и подходящо за местната ситуация, култура и контекст.

Терминът „социален пол“, както е преведен в българския вариант на Конвенцията, изрично е дефиниран като стереотипни възприятия в отделни общества за подходящите роли, поведения и дейности за мъжете и жените, които пораждат предразсъдъци, неравнопоставеност и търпимост към насилието.

Ратифицирането на Конвенцията ще допринесе за положителна промяна в националната правна рамка в следните посоки:

- събиране на официална статистика от страна на държавата за случаите на домашно насилие и насилие основано на пола;
- криминализиране на „преследването“, изнасилването в брака, промени в погасителната давност на тези престъпления;
- осигуряване на бързо и ефективно разследване на случаи на домашно насилие и насилие, основано на пола, от правоохранителните и правораздавателни органи;
- въвеждане на достатъчен брой и адекватно разпределени в страната специализирани безплатни услуги за закрила на пострадали жени и деца;
- въвеждане на задължение насилникът да посещава специализирани консултативни и терапевтични програми.

Изразяваме категорична подкрепа за ратификацията на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие от страна на България като доказателство за политическа воля да се вземат решителни мерки срещу това дехуманизиращо

НАЦИОНАЛНА МРЕЖА ЗА ДЕЦАТА

явление. Призоваваме народните представители, отговорните институции, медиите и гражданите, да не се поддават на съзнателна подмяна на мащабния проблем с насилието над жени и деца с манипулативни и изкривени тълкувания на достатъчно ясно дефинираните от Конвенцията понятия и цели.

Настояваме народните представители да проявят национална отговорност и да защитят правата и интересите на българските граждани, като в най-скоро време ратифицират Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие.

С уважение,

Асоциация „Родигели“

Асоциация „Деметра“

Българска асоциация по семейно планиране

Български център по нестопанско право

Велина Тодорова, член на Комитета по правата на детето

Институт по социални дейности и практики

Национална мрежа за децата

Ноу хау център за алтернативни грижи за деца

Сдружение „Дете и пространство“

Сдружение „Деца и юноши“

Фондация „Асоциация Анимус“

Фондация „Джендър образование, изследвания и технологии“

Фондация „За нашите деца“

Фондация „Лале“

Фондация „ПИК“

Фондация „П.У.Л.С.“

PIC

From: Office <office@nmd.bg>
Sent: 12 януари 2018 г. 12:57
To: infocenter@parliament.bg
Subject: [BULK] за ваш входящ номер на наш 009
Attachments: 009.pdf

Importance: Low

Здравейте,
Бихте ли ни изпратили Ваш входящ номер на приложеното тук писмо с наш изходящ 009?
С уважение,
Мартин Костадинов

тел. 02/9888207
website: www.nmd.bg
С офис 1405,
бул. "Витоша" 58

Национален фонд за развитие на медиата

Ако ви е трудно да подкрепите
детище на дясната страна

PIC

14-27-AT
11-01-18

From: Елка Пороминска <womenlawyers@abv.bg>
Sent: 11 януари 2018 г. 11:34
To: tsveta.karayancheva@parliament.bg; KP1@parliament.bg
Cc: infocenter@parliament.bg
Subject: декларация за подкрепа на ратифицирането на Истанбулската конвенция
Attachments: Declaration_International Conference_27.11.2015 (2).pdf; lettera_sostegno_Sofia_11_01_2018.pdf; Pismo_Parlament_BG_11_01_2018.pdf

Уважаема Г-жо Председател на Народното събрание.
Уважаеми Г-н Председател на Правната комисия към Народното събрание.

Асоциацията за жените адвокати в България /АЖА/ винаги е заставала категорично в подкрепа на каузите за защита на човешките права и елиминиране на насилието във всичките му форми и проявления.

През ноември 2015 година в София се проведе международна конференция, организирана от Асоциацията ни, в сътрудничество със Съвета на Софийската адвокатска колегия, Асоциацията на жените юристи, Италия /ADGI/ и Международната Федерация на жените с юридическа професия (FIDCS) под патронажа на Националния Омбудсман на РБ г-жа Мая Манолова, на Кмета на Столична община г-жа Йорданка Фандъкова, на Съда и Адвокатската колегия на град Милано, Италия, с подкрепата и участието на Висшия адвокатски съвет и на редица други организации, български и международни, български медии и съдилища, включително и Българската православна църква и представители на чужди дипломатически мисии, **включително Народното събрание на РБ.**

В резултат на тридневна работа, с повече от 40 лектори и изказващи се, с над 200 участници, **ЕДИНОДУШНО** бе приета **ДЕКЛАРАЦИЯ**, която днес, в деня, в който Народното събрание трябва да приеме своя акт за ратифицирането ѝ, е още по-актуална.

Като юристи и жени-адвокати подкрепяме напълно ратифицирането на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие /г. нар. „Истанбулска конвенция“/ и се противопоставяме категорично на извършващото се в момента

безогворното манипулиране на общественото мнение, изместването на фокуса от реалната цел на Конвенцията, на внасянето на страх, напрежение и агресивност при обсъждането на важни юридически стъпки, каквато е и ратифицирането на тази международна конвенция.

Опитът на останалите европейски държави, подписали и ратифицирали Конвенцията е само и единствено положителен и той е в помощ на борбата срещу насилието във всичките му форми и проявления.

В подкрепа на горензложеното и с надеждата, че тази наша позиция, ще подпомогне за ратифициране на Конвенцията Ви прилагаме към този имейл

- официално писмо за подкрепа от името на Асоциацията за жените адвокати София
- Декларация, приета на международната конференция през ноември 2015г.
- Писмо за подкрепа от Асоциацията на жените юристи в Милано, Италия - ADGI Milano

С уважение,

адв. Елка Пороминска - Председател
на АСОЦИАЦИЯТА ЗА ЖЕНИТЕ- АДВОКАТИ

+359 888 88 0819
+359 879 292 242

ДЕКЛАРАЦИЯ

Приета на проведената на 26-27 ноември 2015г. Международна конференция „Институциите, медиите и обществеността заедно срещу насилието върху жени“, организирана от Асоциацията за жените адвокати съвместно съвместно със Съвета на Софийска Адвокатска Колегия, под патронажа на Националния Омбудсман на РБ г-жа Мая Манолова, на Кмета на Столична община г-жа Йорданка Фандъкова, на Съда и Адвокатската колегия на град Милано, Италия, с подкрепата на Виешия Адвокатски Съвет, в партньорство с Международната Федерация на жените с юридически професии (FIDCJ), Италианската Асоциация на жените-юристи, „Международен дамки дипломатически клуб на приятелството“, Сдружение на турските и българските жени за приятелство, Фондация "Charity, Chic & Cozy" и други организации, работещи в тази област.

Международната конференция „ИНСТИТУЦИИТЕ, МЕДИИТЕ И ОБЩЕСТВЕННОСТТА ЗАЕДНО СРЕЩУ НАСИЛИЕТО ВЪРХУ ЖЕНИ“, организирана по повод обявения от ООН Международен ден за елиминиране насилието над жени и в подкрепа на „Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие“ /Истанбулска конвенция /.

Като взе предвид изложените факти и данни за същността, формите и мащабите на насилието върху жени, съществуващите проблеми и затруднения, изказванията, проведените дискусии и анализи от участниците, в заседанието си на 27 ноември 2015г. констатира наличието на:

а/ Съществуването и задълбочаването на явлениято „Насилие над жени и домашно насилие“ във всичките му форми както на национално равнище в Р България, така и като световен социален и здравен проблем;

б/ Епидемичен мащаб на разрастване на това негативно явление въпреки нереалното му медийно и статистическо представяне, поради деликатността на проблема, липсата на признание от жертвите за съществуването на насилието поради страх от репресии, уязвимост, липса на сигурност в правозащитната система за осигуряване на ефективна правна помощ и защита на жертвите, наказване на насилниците, както и поради други необявявани причини;

в/ Липса на координация и на обединяване на усилията на заинтересованите и ангажирани с проблема органи, организации и институции, НПО и граждани за елиминиране на насилието като явление;

г/ Недостатъчно ефективна правна уредба за осигуряване на жертвите на насилието реална защита и съдействие, липса на механизми и мерки за защита и превенция срещу насилието върху жени и домашното насилие;

д/ Липса на достатъчна материална, медицинска, социална и психологическа поддръжка на жертвите;

е/ Наличие на съществуващи проблеми, противоречия и несъвършенства в съдебната практика в случаите на насилие над жени е отглед на факта, че най-често насилието се извършва в рамките на семейството и дома без свидетели, което прави явлениято трудно установимо и често несанкционирано;

ж/ Неэффективност на постановения съдебен акт, с който съдът задължава извършителя да се въздържа от насилие спрямо конкретната жертва, но не и спрямо други лица, за които насилникът се явява ненаказуем, а явлението повторяемо;

з/ Наличие на изключително уязвими социални групи /момичета и поставени под запрещение/, които се нуждаят от специални гаранции и защита;

и/ Липсата на синхронизация на българското законодателство с европейските разпоредби в областта на насилието върху жени и домашното насилие;

й/ Недостатъчно реалистично медийно отразяване на проблема за активизиране на общественото мнение към непримиримост спрямо явлението „насилие над жени .. и неговите извършители .. поради липса на данни за социално-битовата,полова, образователната, етническата или друга обусловеност на насилието .. нежелание за публично оповестяване от жертвите, както и ползване на неподходящ език и средства на отразяване.

Въз основа на изложеното, оценявайки факта, че насилието върху жени представлява нарушение на основните права на живот, сигурност, свобода, достойнство, равенство на половете, физическа и психическа неприкосновеност, както и че защитата от насилие върху жени и домашното насилие е естествен ангажимент на държавата, която има задължението да се намесва в отношения от личния и семейния живот и задължение за разследване и разкриване на актовете на насилие с осигуряване на ефективна защита на жертвите му.

МЕЖДУНАРОДНАТА КОНФЕРЕНЦИЯ ПРИЕ СЛЕДНИТЕ ПРЕПОРЪКИ:

1. Република България да подпише и ратифицира Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие /Истанбулска конвенция /;

2. Да бъдат взети мерки на национално равнище за подобряване координацията и взаимодействието между институциите, ангажирани в превенцията и борбата срещу насилието над жени, с последващите мерки за възстановяване и реинтегриране на жертвите, както и с превъзпитанието на насилниците;

3. Да се финализира изграждането и приемането на Национален координационен механизъм за междуйнституционално взаимодействие, помощ и подкрепа на пострадали от домашно насилие;

4. Да се инициира издаване на тълкувателно решение за уеднаквяване на противоречивата съдебна практика по Закона за домашното насилие и свързаните с проблема нормативни актове;

5. Да се създаде и поддържа актуална база данни за установените случаи на насилие върху жени и предприетите мерки във връзка с тях;

6. Към проектозакона за социалните услуги да бъдат включени упоменатите в Истанбулската конвенция услуги за жени, преживели насилие;

7. Министерството на правосъдието и Министерството на вътрешните работи да провеждат редовно обучения за повишаване подготовката и квалификацията на действащи съдии, прокурори, разследващи полицаи и други ангажирани с проблема лица;

8. Да се провеждат съвместни мероприятия за превантивна дейност със заинтересовани организации и институции в учебните заведения от различна степен като семинари, разяснителни беседи, брошури, лекции, изяви в медиите и др. форми за разяснение на насилието, признаците за неговото разпознаване, правата на жертвите и институциите, които биха могли да им оказват помощ при нужда и начините на защита;

9. Медиите да отразяват обективно случаите на насилие над жени с цел формиране на активно обществено мнение за нетърпимост към тези прояви, както и за промяна на съществуващите културни стереотипи за взаимоотношения между половете и установяване на равнопоставеност между мъже и жени;

10. Да бъдат разработени програми за оказване на психологическа, правна, икономическа подкрепа на жертвите на насилие;

11. Да се засили участието на НПО като субект на политиките в областта на насилието върху жени и домашното насилие съвместно с всички заинтересовани и ангажирани с проблема органи, институции и лица - МТСП, МВР, Агенция за социално подпомагане, Държавна агенция за закрила на детето, съд, прокуратура, МЗ, общини;

12. Да се приеме Закон за равните възможности, гарантиращ равнопоставено участие на двата пола в обществения, икономическия и политическия живот;

13. Да се въведе подходящо обучение в образователните институции у нас за взаимоотношенията в дома и семейството на основата на уважение, взаимопомощ и съпричастност;

14. Да се хармонизира действащото законодателство в съответствие с европейските разпоредби в областта на насилието върху жени.

Във връзка с изложеното, и с оглед на обстоятелството, че една от основните цели на Истанбулската конвенция, понастоящем неподписана и нератифицирана от Република България, е да създаде цялостна рамка, политики и мерки за защита и помощ на всички жертви на насилието над жени и домашното насилие.

ПРЕДЛАГАМЕ:

Да бъдат сезирани оправомощените компетентни институции за подписване и ратифициране от Република България на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие /Истанбулската конвенция / в сила от 01.08.2014г., представляваща европейската рамка за защита на жените от насилие.

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩ КОНФЕРЕНЦИЯТА:

/ адв. Елка Цороминска /

ADGI
ASSOCIAZIONE DONNE GIURISTE ITALIA
SEZIONE MILANO

www.associazionedonnegiuristeitalia-mi.it

Presidente Avv. ELISABETTA SILVA
Vice Presidente Avv. ILEANA ALESSO
Vice Presidente Avv. LAURA COSSAR
Tesoriera Avv. FRANCESCA CASTIGLIONI
Segretaria Avv. DANIELA CAPELLO

All'att.ne dell'Associazione per le donne avvocato, Sofia Bulgaria
All'att.ne del Parlamento Bulgaro,

La presente solo per testimoniare come la Convenzione di Istanbul sul contrasto alla violenza sulle donne e alla violenza domestica sottoscritta dal 27 settembre 2011 e ratificata dal 27 giugno 2013 dallo Stato Italiano e concretizzatasi in diversi interventi normativi, ha comportato grandi benefici alla società Italiana che allo stato si trova ad avere maggiori e più agevoli strumenti di contrasto e di prevenzione nonché ha favorito un movimento di consapevolezza culturale sulla gravità del tema. L'esistenza e l'estensione del fenomeno della "violenza sulle donne e della violenza domestica", in ogni sua forma ed aspetto, è una questione globale a livello sociale e di salute. Non solo, la ratifica della convenzione di Istanbul ha permesso agli italiani di approntare con maggiore efficacia misure anche contro la vittimizzazione secondaria.

Auspichiamo che anche la Bulgaria voglia uniformarsi a quanto molti altri Stati della Comunità Europea (e non solo) hanno fatto, ratificando la predetta Convenzione che è a tutela dei diritti umani.

Milano, 11 gennaio 2018

Cordialità,
avv. Elisabetta Silva – Presidente ADGI Milano

ADGI
ASSOCIAZIONE DONNE GIURISTE ITALIA
SEZIONE MILANO

www.associazionedonnegiuristeitalia-mi.it

На вниманието на Асоциацията за жените адвокати, София България
На вниманието на Народното събрание на Р България

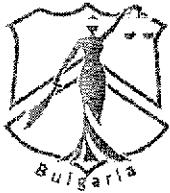
Настоящото писмо е само като свидетелство, че Истанбулската конвенция против насилието върху жени и домашното насилие е подписана на 27 септември 2012 и ратифицирана на 27 юни 2013 от Италианската Държава и конкретизирана в различни законови промени, донесе големи ползи за италианското общество и държава, за да имат повече и по-успешни инструменти за противопоставяне и за превенция, както и в подкрепа на повишаване на културното съзнание относно тежестта на проблема. Съществуването и разпространяването на феномена "насилие над жени и домашно насилие" във всичките му форми и аспекти е глобален въпрос на социално и заравно равнище. Не само това, ратифицирането на Истанбулската конвенция позволи на италианците да предприемат още по-ефективни мерки срещу последващото, т.нар. двойно виктимизиране *(вж. т.е. повторното нежелавано изключаване на преследваното насилие при последващия контакт на жертвата с институциите и операторите, които се занимават с проблема)*

Надяваме се, че и България ще се съобрази с това, което са направили много други държави от Европейската общност (и не само), като ратифицира гореспоменатата Конвенция, която защитава човешките права.

С уважение,

Адв. Елизабета Силва – Председател на УС на ADGI Milano

Превод на български адв. Мария Ганчева – член на АЖА София и ADGI Milano
Traduzione in bulgaro avv. Mariya Gancheva – socia AJA Sofia e ADGI Milano

АСОЦИАЦИЯ ЗА ЖЕНИТЕ АДВОКАТИ
WOMEN LAWYERS ASSOCIATION

Vitosha 1A Blvd., floor 4, office 446
Sofia 1000, Bulgaria, tel.: +359 888 880 819
Tax No 176772653

e-mail: womenlawyers@abv.bg
<http://www.womenlawyers.bg/>

The association has been registered at the Central Registry of the Ministry of Justice as a non-profit legal entity exercising activity in public interest under № 20141114002

*До
Председателката на Народното Събрание
Г-жа Цвета Караянчева*

*До
Председателя на Правната комисия в Народното събрание
Г-н Данаил Кирилов*

*До
Министърката на правосъдието на Р България
Г-жа Цецка Цачева*

Уважаеми Дами и Господа,

Асоциацията за жените адвокати в България /АЖА/ винаги е била категорично в подкрепа на каузата за защита на човешките права и елиминиране на насилието във всичките му форми и проявления.

През ноември 2015 година в София се проведе международна конференция, организирана от Асоциацията ни, в сътрудничество със Съвета на Софийската адвокатска колегия, Асоциацията на жените юристи, Италия /ADGI/ и Международната Федерация на жените с юридическа професия (FIDCJ) под патронажа на Националния Омбудсман на РБ г-жа Мая Манолова, на Кмета на Столична община г-жа Йорданка Фандъкова, на Съда и Адвокатската колегия на град Милано, Италия, с подкрепата на Виешния адвокатски съвет и редица други организации, български и международни, български медии и съдилища, включително и Българската православна църква и представители на чужди дипломатически мисии.

Тази конференция беше форум за изява на многобройни представители на всички нива – правителствено и неправителствено – държавни институции, месни власти,

съсловни организации, учени, журналисти, българската църква, неправителствени организации, дипломати.

Участваха представители от България, Италия, Белгия, Франция, Гърция, Турция, Израел, които споделиха своя опит и покрена в искането за българските организатори и участници в конференцията за необходимостта от подписване и ратифициране на Истанбулската конвенция и за предприемане на всички останали законови и практически мерки за защита и премахване на насилието във всичките му форми.

В резултат на тридневна работа, с повече от 40 лектори и изказващи се, с над 200 участници, **ЕДИНОДУШНО** бе приета **ДЕКЛАРАЦИЯ**, която днес, в деня, в който Народното събрание трябва да приеме своя акт за ратифицирането ѝ, е още по-актуална. Призоваваме всички отговорни институции да подкрепят ратифицирането Конвенцията като един логичен и необходим завършек на процедурата.

Присъединяването към този международен акт е гаранция за израстването-юридическо, политическо и социално, на нацията ни.

Като юристи ние подкрепяме напълно ратифицирането на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие /г. нар. „Истанбулска конвенция“/ и се противопоставяме категорично на извършващото се в момента безотговорното манипулиране на общественото мнение, изместването на фокуса от реалната цел на Конвенцията, на внасянето на страх, напрежение и агресивност при обсъждането на важни юридически стъпки, каквато е и ратифицирането на тази международна конвенция.

Опитът на останалите европейски държави, подписали и ратифицирали Конвенцията е само и единствено положителен и той е в помощ на борбата срещу насилието във всичките му форми и проявления. Насилието е проблем, който все повече излиза от границите на една личност, един дом, една държава, затова обединяването на усилията, юридически и практически, на всички държави, органи и организации на международно ниво, е гаранция за по-ефективното справяне с този проблем.

Прилагаме към това писмо пълния текст на Декларацията, приета на Международната конференция *„Институциите, медиите и обществеността заедно срещу насилието върху жени“*, както и писмо в подкрепа на тезата ни от Асоциацията на жените юристи в Милано, Италия. Последното е безспорно свидетелство за факта, че за четирите години от приемането и ратифицирането на Конвенцията в Италия, това не само че не е увредило или разединило, а напротив, е подпомогнало обединяването на

повече ресурси на различни нива, давайки повече нормативни, институционални и хуманни средства и гаранции за преодоляване и елиминиране на насилието като световен проблем.

София, 11 януари 2018

С уважение,

адв. Елка Пороминска, Председател на УС на АЖА

Фондация П.У.Л.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

МАРТИНОВСКИ АНДРЕА
№ 833 36 /
МУЛОВА ОУ 07 1 101

ОТВОРЕНО ПИСМО

от

Фондация „П.У.Л.С.“

- ДО ПРЕЗИДЕНТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Г-Н РУМЕН РАДЕВ
- ДО МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Г-Н БОЙКО БОРИСОВ
- ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Г-ЖА ЦВЕТА КАРАЯНИЧЕВА
- ДО ОМБУДСМАНА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Г-ЖА МАЯ МАНОЛОВА

Относно: Решение на Министерски съвет за предложение до Народното събрание за ратифициране на Конвенция № 210 на Съвета на Европа ("Истанбулската конвенция") за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие.

Уважаеми г-н Президент,

Уважаеми г-н Министър-председател,

Уважаема г-жо Председател на 44то НС,

Уважаема г-жо Омбудсман на РБ,

Днес Министерският съвет прие проект за предложение до Народното събрание за ратифициране на Конвенция № 210 на Съвета на Европа ("Истанбулската конвенция") за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие.

Фондация П.У.Л.С.

Адрес: ул. Д-р П. П. Славков 11, София, България. Е-поща: info@puls.org, office@puls.org, hr@puls.org, legal@puls.org, media@puls.org, donor@puls.org

Фондация П.У.А.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

Както стана ясно обаче, проектът предизвиква сериозни спорове, както днес /03.01.2017/ в управляващата коалиция, и които са своеобразно продължение от споровете от края на миналата година заради текстовете в документа.

Но преди да направим коментар върху наболели теми, използване от правителствени и неправителствени структури в насока нератифициране на Конвенция № 210 на Съвета на Европа, да направим кратък преглед на Конвенцията от гледна точка на правозащитна организация, работеща близо 20 години по проблема- Домашно насилие и насилие основано на полов признак.

Подписването на конвенцията, станала известна като Истанбулската конвенция през м. Април, 2016г. от страна на Българската държава има стратегическа роля не само за преодоляване на насилието над жени, но и за постигане на максимална превенция и защита на правата на децата, пострадали от насилие; децата, свидетели на домашно насилие и други форми на насилие, основано на пола и на момичетата, пострадали от насилие, основано на пола. Истанбулската конвенция предвижда за децата жертви и децата свидетели на насилие над жени и домашното насилие да се ползват, когато е уместно от специални защитни мерки, които отчитат висшите интереси на детето (чл.56 т.2), както и насърчава държавите за предприемане на законови или др. мерки, за да гарантират, че погасителната давност за образуване на съдебно производство по отношение на престъпленията, като: сексуално насилие, акт изнасилването, насилствен брак, осакатяване на женските гениталии, насилствен аборт и насилствена стерилизация, да тече през определен период от време, така че да позволи ефективно започване на производството, след като жертвата достигне пълнолетие. Също така, конвенцията предвижда при определяне на родителски права и право на посещение на деца да бъдат отчитани инциденти на насилие, както и да се прави оценка на риска за детето, така, че да се гарантира неговата безопасност.

Истанбулската конвенция също така определя преследването и сексуалното насилие в брак/изключително често явления в семействата, живеещи в ситуация на домашно насилие/ или давините като "насилие срещу лицето". Това е един от най-важните международни договори в Европа за справяне с нарушения на човешките права като насилие основано на пола, като нейното интегриране в българската законодателна система изисква време и серия от промени, както и най-важното разбиране и осъзнаване на проблема.

Осъзнаването на самият проблем е много трудно и носи много допълнителен материал за манипулации и интерпретации, както за действителната мащабност на явлениято, така и субективна пълкувателност на явлениято, предопределени от емоционалната незрялост на обществото.

Билсата на официална статистика за жертвите на домашно насилие и насилие, основано на пола /изискване на Истанбулската конвенция/ в България е един от основните фактори поддържащ тази информационна замъгленост.

България е и сред тази половина от държавите членки на ЕС, в които не се събира статистическа информация за отънението между жертвите и насилниците, което прави невъзможно оценяването на нивото на домашното насилие сред престъпленията срещу личността. Домашното насилие на е

Фондация П.У.А.С.

Офис: ул. Славейков 152 гр. Перник 2300, България • Телефон: +359 76 60 10 10 / +359 76 60 43 60 www.dinor.com/bulgaria • Е-поща: office@dinor.com/bulgaria

Фондация П.У.Л.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

квалифицирано като престъпление и все още не е включено в Наказателния кодекс и съответно в статистическите данни, предоставени от полицията и от Националния статистически институт.

Информацията за броя на сигналите за домашно насилие, регистрирани в полицията, и броя на случаите на домашно насилие, представени пред съдилищата, също не присъстват в публично достъпната статистика.

Поради ниското ниво на осъзнатост, срам и обща неприемливост да споделят сходни факти от личния и семейния си живот, в нашето общество, цифрите, представени от изследванията, измерват по-скоро делата на тези, които успяват да преодолеят масовите и обществени нагласи сред жертвите, отколкото реалния опит на жертвите. Малка част от жертвите търсят консултации и помощ в неправителствени организации, а незначителен дял от тях се обръщат към полицията и завеждат дело в съда.

Не са налице точни статистически данни за жертвите на домашно насилие в България. Статистиката на НОСМА от 2001 г. показва, че всяка четвърта Българка е жертва на домашно насилие.

Изследването, проведено през 2012 г., определя относителния дял на българските жени на възраст 18-74 години, които годишно страдат от физическо или сексуално насилие от близък партньор, в размер на 170 000 души, броят на случаите на домашно насилие в съдилищата варира между 3000 и 3400 годишно за периода между 2010 и 2012 г. Анализът, направен от Центъра за изследване на демокрацията през 2013 г., показва, че жертвите от маргинализирани, изтворени и слабо информирани общности, като роми, вероятно имат ограничен достъп до ефективна поддръжка.

Всъщност, скритото домашно насилие и насилието основано на пол са много по-високи, а доцата в нашата страна растат в тези условия на несигурност и страх, които за съжаление имат необратими последици върху тях и формират едно некритично и безусловно следване на садо-мазохистичния модел в двойката.

Особено трудна е реалността и в малките населени места и етническите общности, където изцяло липсва осъзнатост на проблема.

Според статистиката от 2016 г. 90% от 311-те клиенти на Фондация "П.У.Л.С." са пострадали от насилие основано на пол, както и техните деца. Те преди всичко страдат от домашно насилие свързано върху жените и майките в семейството, които систематично стават свидетели или подлежат на различни видове насилие, включително сексуално насилие у дома.

Конвенцията на Съвета на Европа за предотвратяване и борба с насилието срещу жени и домашното насилие се основава на разбирането, че насилието срещу жени е форма на насилие, основано на пола, извършвано срещу жените, защото просто са жени. Истанбулската Конвенцията не оставя никакво съмнение, че може да има пълно равнопоставяне между жените и мъжете, ако жените изпитват насилие, основано на пола и това е в големите мащабни и държавните агенции и институции си затварят очите.

Фондация П.У.Л.С.

Адрес: Д-р Димитър Павлов, ул. Царя Иван Шишманов, 10, София 1000 / България / Телефон: +359 88 70 10 10 / +359 88 70 10 10 / www.pulc.org/bulgaria / e-mail: pulc@puls.org / bulgaria@puls.org

Фондация П.У.А.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и
лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

Задължение на държавата е да се заеме изцяло с него във всичките му форми и да предприеме мерки за предотвратяване на насилието срещу жени и домашното насилие, да защитават жертвите и да преследва извършителите. Ако не го направи, това ще бъде отговорност на държавата.

Достатъчен е един прочит на Конвенция на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие, по-известна като Истанбулската конвенция за да оборим всички „притеснения“ и гръмки „последници“ от ратифицирането на този така важен и подробен документ. На първо място Конвенцията поставя специален акцент върху защитата правата на жените, пострадали от насилие, което е базирано на техния пол. Разбира се, тук веднага се посочва, че няма дискриминация на база пол, подробно описано в чл. 2 и 4 от Конвенцията, в който ясно се посочват причините за акцента върху пола. Неведнъж в текстовете се подхожда с ясно разбиране и защита на ВСИЧКИ пострадали от насилие, основано на пола и защитата на човешките права и РАВНОПОСТАВЕНОСТ, която за съжаление в днешния развит свят все още не е факт и има явна дискриминация по отношение на пол.

В Конвенцията се обръща внимание на всички аспекти, които касаят работата по превенция, информиране, обучение, закрила, реакция и помощ на пострадали от насилие. В него един текст на Конвенцията не се въвежда трети пол, трансоксуалност или обучение, което е уронващо „българските традиции“. Напротив, нееднократно в Конвенцията се изтъкват вече общоприетите европейски ценности на равнопоставеност, недискриминация и защита от насилие.

Конвенцията защитава правата на жените от генитално осакатяване, ужасяваща практика в 21 век, убийства на честа, които карат все повече жени да потърсят убежище в други държави, защита от сексуално насилие и принудителни бракове.

Съвсем накратко – този документ е световна стъпка напред в гарантирането на равни права и защита на мъжете и жените, приемане на отговорна роля на цялото общество – информиране, чувствителност, реакция и защита.

Член 6 — Политики, отчитащи особеностите на пола. Страните се ангажират да включват перспективата, основана на пола, в изпълнението и оценката на въздействието на разпоредбите на настоящата Конвенция, както и да насърчават и ефективно да внедряват политики за равнопоставеност между жените и мъжете и за овластяване на жените.

Акцентът тук е върху особеностите на женския пол и необходимостта от специфична защита. Никъде не се предлага нов пол или трети пол. Конвенцията е ориентирана върху равнопоставеност между мъжете и жените, базирайки се на спецификите на двата пола и защита от насилие над жените.

Член 12 — Общи задължения. 1. Страните предприемат необходимите мерки за насърчаване на промени в социалните и културни модели на поведение на жените и мъжете с цел изкореняване на предразсъдъци, обичаи, традиции и всякакви други практики, основани на идеята за малценност на жените или на стереотипни роли за жените и мъжете.

Фондация П.У.Л.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

Страните гарантират, че позоваванията на култура, обичаи, религия, традиция или така наречената „чест“ няма да бъдат приемани като основания за актовете на насилие, обхващани от настоящата Конвенция.

В официалното становище на ВМРО пише, че "Конвенцията има за цел да премахне всяка "традиция, основаваща се на стереотилни роли на половете".

Базирано на чл. 12 страните ще предприемат мерки за защита правата на жените, за равнопоставеност и защита от насилие, основано на пола. Дори и в момента в България има приет Закон за равнопоставеност между мъжете и жените Обн. ДВ. Бр.33 от 26 Април 2016г. В редица държави има практики на генитално осакатяване на жените, което е традиция, нарушаваща техните права. Конвенцията се противопоставя на такива практики и традиции, които са базирани на идеята за малолетността на жените и съществуващи стереотипи за ролите на жените и мъжете.

Престъпленията на честта и защитата на жените от същите също са регламентирани в Конвенцията.

Член 13 — Повишаване на информираността 1 Страните редовно и на всички равнища насърчават или провеждат кампании или програми за повишаване на информираността, включително в сътрудничество с национални институции за правата на човека и органи за равнопоставеност, гражданското общество и неправителствени организации, по-специално женски организации, където е уместно, за повишаване на информираността и разбирането сред обществеността за различните прояви на всички форми на насилие, обхващани от настоящата Конвенция, техните последици за децата и необходимостта от предотвратяване на такова насилие.

Член 14 — Образование 1 Страните предприемат, където е подходящо, необходимите стъпки за включване на съобразен с развиващите се възможности на учащите се учебен материал по въпроси като равнопоставеност между жените и мъжете, нестереотилни роли на пола, взаимно уважение, ненасилствено разрешаване на конфликти в междуличностните отношения, насилие над жените, основано на пола, и право на лична неприкосновеност, в официалните учебни програми и на всички образователни равнища.

В Конвенцията се поставя акцент върху повишаване на обществената информираност и чувствителност по отношение на равнопоставеността на половете и защитата на жените и момичетата от насилие, като има широк обхват върху всички форми на насилие, обхващани от Конвенцията. Изключително ясно в Конвенцията е посочено, че превантивните и образователни практики са обект на внимание и възможности на всяка държава в сътрудничество с експертите в тази област. В Конвенцията залегат на общоевропейските ценности за повишаване на чувствителността и обучение за ненасилие, недискриминация и за цита на гловата на всички хора, разбира се и равнопоставеност.

Изучаването на „ностереотилни роли на пола“ или роли, наследяващи общата дискриминационна определеноост на пола в някои държави, цели превеняването на неравното и несправедливо отношение поради пола на дадено лице. Това се нарича сексизъм. Съществуват четири

ва джана П.У.Л.С.

Адрес: ул. Бродна 125, кв. Парчевци 100, България • Телефон: +359 71 67 10 10 / +359 76 60 31 00 www.pulsfoundation.org • e-mail: puls@pulsfoundation.org / info@pulsfoundation.org

Фондация П.У.А.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

основани вида стереотипи, свързани с пола: *Личностни черти* - Например, жените често се очаква да бъдат настанени и емоционални, докато мъжете обикновено се очаква да бъдат самоуверени и агресивни; *Домашно поведение* - Например някои хора очакват жените да се грижат за децата, да готвят и да почистват дома си, докато мъжете се грижат за финансите, работят върху колата и извършват домашни ремонти; *Професии* - Някои хора бързо приемат, че учителите и медицинските сестри са жени, а пилотите, лекарите и инженерите са мъже; *Физически вид* - Например, жените се очаква да бъдат тънки и грациозни, докато мъжете се очаква да са високи и мускулести. Мъжете и жените също се очаква да се облячат и да се женят по начини, които са стереотипни по отношение на техния пол (мъжете носещи панталони и къси прически, жени, облечени в рокли и грим).

Според определението на Съвета на Европа, представено в Конвенцията, терминът „насилие срещу жени“ се разбира като нарушение на човешките права и форма на дискриминация срещу жените и означава всички актове на насилие, основано на пола, които водят или е вероятно да доведат до физически, сексуални, психологически или икономически негативни последици или страдание на жените, включително и заплахите за такива действия, принуда или произволно лишаване от свобода, независимо дали това се случва в обществения или личния живот.

Терминът „Домашно насилие“ включва всички актове на физическо, сексуално, психологическо или икономическо насилие, които се случват в семейството или домашната среда или между бивши или настоящи съпрузи или партньори, независимо дали извършителят дели или делил едно и също място на обитаване с жертвата.

„Пол“ означава социално изградените роли, поведение, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и мъжете.

„Насилие срещу жените, основано на пола“ означава насилие, което е насочено срещу определена жена, защото тя е жена или което засяга предимно жените.

Нито една от дефинициите, въведени в чл.3 от Конвенцията и посочени по горе, в т.ч. използването на термина „пол“ не навежда на изводи, че ратифицирането ѝ ще задължи държавата ни да признае „третия пол“, признаване на „гей-бракове“, или пък ще се наложи изучаването в учебните програми на „хомосексуализъм“ и „трансизъм“. Подобно тълкуване е превратно и извън обхвата, смисъла и целта на Конвенцията.

В чл. 15 от Конвенцията се обръща специално внимание на необходимостта от добре обучени и подготвени за работа с пострадали от домашно насилие специалисти.

В глава IV Конвенцията разглежда и регламентира услугите и гарантирането на поддръжка на пострадалите от насилие, основано на пола.

Специално внимание е обрнато върху защитата на деца, свидетели на насилие.

Фондация П.У.А.С.

Адрес: ул.Славянска 101, гр. Перник 2100, България • Телефонни: +359 75 30 13 10 / +359 75 30 13 50 • office@pua.bg • www.pua.bg

Член 31 — Родителски права, право на посещение и безопасност 1. Страните предприемат необходимите законодателни или други мерки за това при определянето на родителските права и правото на посещение на деца да бъдат отчитани инциденти на насилие, обхванати от настоящата Конвенция. 2. Страните предприемат необходимите законодателни или други мерки, така че упражняването на право на посещение или родителски права да не застрашава правата и безопасността на жертвата или на децата.

Децата свидетели на насилие се считат за жертви на насилие и това е предпоставка за необходимост от специална закрила. В настоящия член се поговява, че ще се взимат предвид инцидентите на насилие, както и всички други обективни фактори за определяне на родителски права, всички тези действия е важно винаги да бъдат базирани, следвайки на висшия интерес на детето.

Член 36 — Сексуално насилие, включително изнасилване 1. Страните предприемат необходимите законодателни или други мерки за криминализиране на следните умишлени действия: а/ извършване на вагинално, анално или орално проникване от сексуално естество в тялото на друго лице без негово съгласие с телесна част или с предмет; б/ извършване на други актове от сексуално естество с друго лице без негово съгласие; в/ принуждаване на друго лице да извърши без съгласието си актове от сексуално естество с трето лице. 2. Съгласието трябва да бъде дадено доброволно в резултат от свободната воля на лицето, преценена в контекста на конкретните обстоятелства. 3. Страните предприемат необходимите законодателни или други мерки за прилагане на разпоредбите на параграф 1 и за актове, извършени срещу бивши или настоящи съпруги/съпруги или партньори, в съответствие с националното си право.

С прилагането на разпоредбите в чл. 36 от Конвенцията се криминализира изнасилването в брака. Също така този член дефинира сексуалното насилие не само като акт на вагинално проникване, а също така анално или орално, като към сексуалното насилие посочва и други актове от сексуално естество с друго лице без неговото съгласие. Към момента в България за сексуално насилие все още се приема само вагиналното проникване, а описаните други действие се приемат за блудство. С прилагането на конвенцията ще бъде дадена по-пълна защита на пострадалите от сексуално насилие.

Член 43 — Правни последици от настоящата Конвенция Разпоредбите на настоящата Конвенция не засягат разпоредбите на вътрешното законодателство и правно обвързващите международни инструменти, които вече са в сила или могат да влязат в сила, и съгласно които на лицата са предоставени или биха били предоставени по-благоприятни права при предотвратяване и борба с насилието над жени и домашното насилие.

Този текст напълно обхваща и цитираните „притеснения“, че Конвенцията ще промени българската Конституция.

Изключително ясно се посочва, че Конвенцията не засягат разпоредбите на вътрешното законодателство и правно обвързващите международни инструменти, които вече са в сила или могат да влязат в сила, и съгласно които на лицата са предоставени или биха били предоставени по-благоприятни права при предотвратяване и борба с насилието над жени и домашното насилие.

Фондация П.У.А.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

Ратифицирането на Конвенция № 210 на Съвета на Европа ("Истанбулската конвенция") за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие няма да доведе до драстични законови промени във вътрешното ни законодателство, тъй като в изпълнение на национални програмни документи и на ангажименти и препоръки към България по международни договори в областта на правата на човека, през последните години бяха приети нови закони, с които е започнато хармонизирането на законодателството ни с принципите и разпоредбите на международните актове.

С приемането на Закона за защита от домашното насилие 2005 г. за пръв път се уреждат правата на лицата, пострадали от домашно насилие, мерките за защита и реда за тяхното налагане. ЗЗДН отговори на острите социални потребности, възникващи обществото, защото домашното насилие не само е факт в битието ни, но и заема все по-заплашителни размери. Въпреки повече от 10 годишната му давност, актуалното му приложение е все още противоречиво. През 2009 год. се приеха изменения в ЗЗДН в посока допълване на определенията касаещо децата: „домашно насилие, извършено в присъствието на дете, се счита за психическо и емоционално насилие и върху него“. Същата година се извършиха редица промени на Наказателния кодекс, като важна промяна е въвеждането на наказание за неизпълнение на заповед за защита срещу домашно насилие, издадена от съда по ЗЗДН.

С оглед пълното транспониране на Директива 2011/99/ЕС и Директива 2017/29/ЕС на Европейския парламент и Съвета от 25 октомври 2012 г. се приеха изменения и допълнения в Наказателния кодекс (НК) и в Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Те са свързани с ангажимента за уведомяване на жертвите на престъпления за възможността за издаването на европейска заповед за защита.

През 2016 г. бе приет ЗАКОН за равнопоставеност на жените и мъжете.

Въпреки че институциите в България активно работят в посока на равенство и гарантиране защитата на правата на човека за жените и децата, това все още не е постигнато. Причините за това са икономически, административни, правни и културни, което налага разработването на различни програми да предоставя достъпна помощ и информация за тях.

Това, което е факт, са промените и допълненията на НПК, в сила от 5.11.2017г., Обн. ДВ, бр.63 / 2017г., с които се предвиждат мерки за по-бързо разпитване на възрастни, който има "специфични нужди от защита", както и при разпит на малолетен и непълнолетен свидетел.

Измененията, предвидени в НПК, улесняват ратифицирането на Истанбулската конвенция, тъй като вече са въведени някои от основните принципи за предприемане на специфични мерки за безпристрастно участие на лицата, пострадали от насилие, особено в случаите на посегателство срещу тях.

В заключение, Конвенцията е фундамент, който е събрал най-доброто от всички международни актове, уреждащи защитата на правата на човека във всички аспекти-превенция на всички форми на насилие, защита на пострадалите лица и съдебно преследване на извършителите. Затова и ратифицирането на Конвенцията ще доведе до най-голямо на българското законодателство чрез предприемане на необходимите законодателни мерки (включително чрез приемане на закони и

Фондация П.У.А.С.

Адрес: ул.Средна 192, гр.Пловдив 2300, България • Телефон: +359 75 60 10 10 / +359 75 60 33 50 info@fundationpuc.org • e-mail: info@fundationpuc.org / info@fundationpuc.org

Фондация П.У.Л.С.

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и
лица, пострадали от насилие, трафик и на други рискови групи

практики, които дискриминират жените; както в сферата на гражданското, така и на наказателното право, вкл. чрез осигуряване на компенсация на пострадалите; чрез криминализиране на физическото, психическото насилие и преследването, както и на сексуалното насилие, вкл. изнасилването в брака и в съпругески съжителстваща двойка; чрез възприемане на насилието в брака и в съпругески съжителстваща двойка като отегчаващо вината обстоятелство и др.), а също и други такива за насърчаване и защита правото на всички, особено жените, да живеят свободни от насилие както в публичния, така и в частния сектор.

ЗА КОНТАКТИ:

*ЮЛИЯ АНДОНОВА, Координатор „Програми, проекти и събития“, 0894 502 956, 076 60 10 10,
е-мэйл: pulse.women@gmail.com,*

Перник,

03 януари 2018 год.

С УВАЖЕНИЕ,

ЕКАТЕРИНА БЕЛЕВА

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ФОНДАЦИЯ „П.У.Л.С.“

Фондация „П.У.Л.С.“

Адрес: ул. Сражен Имѝ, р. Перник 1103, България. ☎ Телефон: +359 78 60 10 10 / +359 78 60 10 60. www.pulsewomen.org, www.pulsewomen.org, е-мэйл: pulse.women@gmail.com или info@pulsewomen.org

ОТРИЦАТЕЛНИ СТАНОВИЩА

ОТНОСНО

**Законопроект за
ратифициране на
Конвенцията на Съвета на
Европа за превенция и
борба с насилието над жени
и домашното насилие**

InfoCenter

PC-8194-E-8
18

09.57 AF

From: emil vaklev <evaklev@yahoo.com>
Sent: 31 януари 2018 г. 10:21
To: priemna@president.bg; bsppress@bsp.bg; delovodstvo@ombudsman.bg;
infocenter@parliament.bg
Subject: Истанбулска конвенция

Уважаеми дами и господа,

Много политици, журналисти, специалисти, учени, експерти, активисти, артисти и др. се изказаха по т.н. „Истанбулска конвенция“.

Изказванията им приличаха повече на пропаганда и агитация, отколкото на обяснение на смисъла на текстовете. Тъй като много пъти съм се оказвал заблуждаван от подобни на цитираните по-горе, реших да направя едно много просто нещо – да прочета основните спорни текстове в оригинал и в превода, предложен на страницата на Европейския съвет.

Моят първи извод е, че преводите са неточни и затова ви представям съответните спорни текстове така, както са представени на страницата на ЕС в интернет:

на английски:

1. The purposes of this Convention are to:

b contribute to the elimination of all forms of discrimination against women and promote substantive equality between women and men, including by empowering women;

на български:

Член 1 -- Цели на Конвенцията 1 Настоящата Конвенция има следните цели:

б- да допринесе за премахване на всички форми на дискриминация срещу жени и да насърчава действителна равнопоставеност между жените и мъжете, включително чрез овластяване на жените;

Този текст е преведен почти точно от английски език на български език.

Но във френския текст има разлика между употребената дума „autonomisation“, което не означава точно овластяване, а даване на автономност, т.е. самостоятелност:

На френски:

„b - de contribuer à éliminer toutes les formes de discrimination à l'égard des femmes et de promouvoir l'égalité réelle entre les femmes et les hommes, y compris par l'autonomisation des femmes.“

От английския и българския текст проличава ясна цел - овластяване на жените, нещо като „вся властъ советам“, тоест- вперед към „женски комунизъм“. Заедно с джендърите!

По основния текст в чл. 3, където се дават определения на значението на главните понятия се вижда следното:

- на английски : „c “gender” shall mean the socially constructed roles, behaviours, activities and attributes that a given society considers appropriate for women and men;“

на български, според текста от страницата на ЕС: „в - „пол“ означава социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете;“

Според мен този превод е неточен и заблуждаващ, защото английската дума „socially“ произхожда от думата „society“ което на английски се обяснява като „an organization or club formed for a particular purpose or activity“ Преведено на български това значи „организация или клуб, създаден за частно предназначение или дейност“. Самата дума „society“ има и следните значения : общност, дружество, компания, група, орден, секта. Точният превод на „socially constructed roles“ е : „създадени от организацията или клубът, дружеството, компанията, групата, орденът или сектата роли“

Следователно точният български превод би трябвало да бъде такъв:

„в - „gender“ означава създадени от организация , клуб, дружество, компания, група, орден или секта, роли, поведения, дейности и характеристики, които тази организация , клуб, дружество, компания, група, орден или секта, смята за подходящи за жените и за мъжете;”

Ако се разгледа френския текст:

„с - le terme « genre » désigne les rôles, les comportements, les activités et les attributions socialement construits, qu'une société donnée considère comme appropriés pour les femmes et les hommes; Терминът „genre“ според „Dictioner du francais contemporain „ има и следните значения:

- сбор от общи характерни белези на група от обекти или живи същества,

- начин на живот, на маниери и поведение, които характеризират един индивид или общностна група.

На български език съществува същата дума, заимствана от френски - „жанр“, което в никакъв случай не може да се възприема като пол, както е преведена в официалния превод на ЕС.

Ето и определение на „société“:

● - „Communauté humaine“ - Човешка общност , група от хора или накратко комуна на разбираем български език!

Точният превод от френски език би следвало да изглежда така:

„ Терминът „genre“ (вид) посочва (очертава) ролите, поведението, дейностите и признаците (характеристиките), създадени от една общност или група от хора (комуна) , и разглеждани (считани) от тази група хора, като подходящи за жени и за мъже.

И от двата превода, от английски и френски, става ясно, че тази конвенция и терминът „gender“ дават възможности, за най-различни тълкувания.

Това ще създаде допълнително засилване на хаоса, който съществува в нашето законодателство, раздробяване още повече на обществото ни на съперничащи си групи за вниманието и парите на държавата , започнато с раздробяването на обществото ни на съсловия, със задължително участие в тях на различните професионални групи . Всичко това е в противоречие с девиза „Съединението прази силата“.

● Ако обстойно се изследват текстовете на тази конвенция и се обърне особено внимание на задължението за пропаганда сред новите поколения в училищата, аз стигам до извода, че с нея се цели ново „покръстване“ в нова вяра, която подменя досегашното разбиране за човек и заместването му с джандър, за когото не съществуват никакви граници от гледна точка на биология, морал, етика и други нравствени категории.

На практика целият този хаос ще доведе до разрушаването на съществуващата държава и превръщането ѝ в племенна структура.

Тази неяснота и съществуването на възможности за разрушаване на държавата, обуславя категорично становище, че не трябва да се допуска ратифицирането ѝ.

Според мен защитниците на тази конвенция без много да му мислят се борят за пари, а не за права .

И последно от мен – четете дами и господа, разберете, осмислете, три пъти мерете и тогава подписвайте. То не Ви е за първи път, ама все някога трябва да спрете бързането, слушкането и подписването на всичко, което ви се поднесе.

София, 30.01.2018г.

инж.Емил Ваклев evaklev@yahoo.com

ДО
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

№ 1121/2-11
3.02.2014

СТАНОВИЩЕ

от адв. Димитър Ангелов Спилков,
в свое лично качество и като представител по закон на
ФОНДАЦИЯ ПЪЛНОЦЕНЕН ЖИВОТ, гр. Пловдив
За комуникация: тел.: 0894 624 182, adv.dimitarspilkov@gmail.com

Относно: Законопроект за ратифициране на Конвенцията на Съвета на Европа за
превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие, внесен от МС

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

Моля, при обсъждането на горепосочения законопроект да вземете предвид
настоящото юридическо становище и гражданската ми позиция, които изразявам.

РЕЗЮМЕ: Конвенцията цели, без да ни задължава да признаваме легално в България
възможността човек сам да определя пола си, както и да регламентираме бракове
между еднополови, трансесексуални, бисексуални и др., и осиновяване от гял на деца, и
др. техни „права“, да признаем съществуването на принципна възможност човек сам
да определя пола си и да бъде защитен като жертва на домашно насилие, ако
определя себе си като „жена“ - чл. 3, б. „в“, чл. 4, пар. 3, чл. 60 от Конвенцията. Ако
ратифицираме Конвенцията, ще се наложи да приведем в съответствие с нея и
вътрешното ни законодателство (затова министърът на правосъдието – г-жа Цачева, е
подготвила законопроект за изменение и допълнение на Закона за защита от
дискриминация, като в признаците за дискриминация в чл. 4 се допълва и „полова
идентичност“, а в Закона за защита от домашно насилие от израза „фактическо
съпругеско съжителство“ се премахне думата „съпругеско“).

По същия начин, ако чрез друг юридически документ (Конвенция, закон),
регламентиращ друг вид обществени отношения, признаем горепосочената
възможност, ще трябва да защитим и правата на хора, определящи индивидуалността
си въз основа на пола и тяхната сексуална ориентация в обществената сфера – предмет
на регламентация на този друг юридически документ, за да не ги дискриминираме. И

така по същия начин – в различни обществени сфери. Въз основа на признати такива права в много обществени сфери, ще се наложи да легализираме изцяло възможността хората сами да определят пола си, да сключват брак, да осиновяват деца, за да им осигурим „равенство“ пред закона наред с всички останали граждани.

Другата стратегия за постепенно налагане в България на „джендър идеологията“ и „джендър политиката“ е чрез образованието – чл. 14 от Конвенцията. Да се обучават децата за равенството на половете, нестереотипни роли на мъжете и жените, ненасилствено решаване на конфликти, включително, обаче, спрямо тези, които определят своята идентичност, основана на пола и/или имат „различна“ сексуална ориентация. Тогава на децата ще трябва да им се обясни, че е възможно човек сам да определи пола си и т. н., че освен „мъжки и женски“ съществуват и други полове, и че те също могат да си определят сами от какъв пол са, в зависимост от „вътрешното им усещане“!!! Това ще бъде пагубно за децата, семействата и обществото ни!

Резерви по отношение на „третия пол“ не са възможни – чл. 78 от Конвенцията. Ако ги направим, ще бъдат невалидни. Тълкувателни и обяснителни декларации нямат правна сила (справка – ВИЕНСКА КОНВЕНЦИЯ за правото на договорите) и ще бъдем длъжни да прилагаме и проблемните за нас текстове от Конвенцията. GREVIO ще ни следи за това.

Евентуален друг (правилен) превод на Конвенцията няма да реши проблема с подмолното и постепенно налагане на „социалния трети и т.н. пол“, защото самият текст на официалните езици, на които е приета Конвенцията – английски и френски, изрично регламентира възможността човек сам да определя пола си и да му бъде оказвана защита по тази Конвенция (чл. 3, б. „в“ и чл. 4, пар. 3), както и да има съответно обучение в детски градини, училища, университети, а също и „образование“ на обществото като цяло в тази насока – чл. 14 от Конвенцията.

МЕРКИ ЗА РЕШАВАНЕ НА СОЦИАЛНИТЕ ПРОБЛЕМИ С ДОМАШНОТО НАСИЛИЕ

Необходимо е да не се ратифицира Истанбулската конвенция, а българското законодателство да се подобри, но без спорни моменти. Законодателството ни трябва да бъде изцяло изградено върху НАУЧНИТЕ И МОРАЛНИ ПОСТУЛАТИ: има само мъжки и женски пол – определени при раждането на човека чрез биологични признаци. Недопустимо е да се сменя пола. Семейството е доброволен съюз между мъж и жена. Хомосексуализмът е неправилно и вредно явление. На хората, имащи проблем със своята полова идентичност и/или неправилна сексуална ориентация, трябва да им се помага с хуманни средства, без дискриминация, за да станат здравомислещи, а не да се толерират грешните им и вредни за тях самите и за обществото желаниа и схващания, като им се предоставят „права“, узаконяващи тези неправилни явления. ЗДРАВΟΣЛОВНАТА СЕМЕЙНА СРЕДА е най-важната и необходима за просперитета на личността и обществото – загова семейните ценности трябва да бъдат промотирани и предпазвани повече.

Аргументация:

Конвенцията има две цели: едната е посочена в чл. 1 от Конвенцията, а втората официално не е афиширана. ВТОРАТА ЦЕЛ прави Конвенцията вредна за българското общество.

Тази ВТОРА ЦЕЛ в Конвенцията да бъде един от няколко нормативни актове, които постепенно да внедряват в българското законодателство (чл. 5, ал. 4 от Конституцията на РБ) официалното нормативно признаване и регламентиране на съществуване на трети и следващи полове, и правото на всеки човек сам да избира своята полова идентичност, и предоставяне на такива лица на граждански права, водещи до „равноправие“ с всички останали граждани в държавата. Също и до признаване на хомосексуализма като нещо „нормално“, и на възможността транссексуални, бисексуални (и т. н.), и биологично еднополови с „различна“ сексуална ориентация да сключват брак и да осиновяват деца.

Органите на Европейския съюз съзнават, че българското общество (а и други народи) е убедено, че обективно (и научно) съществуват само два пола – мъжки и женски, определени още при зачеването и раждането, по единствено възможните признаци – биологичните, затова не могат толкова лесно да постигнат горепосочената ВТОРА ЦЕЛ. Ето защо ръководството на ЕС, обслужвайки гей лобитата, цели чрез редица нормативни актове – ратифицирани международни договори, европейски директиви, национални закони и др. постепенно и подмолно да внедри в законодателството ни концепциите за „съществуването“ на трети и др. полове, както и приемливостта на хомосексуализма, на легално позволеното кръвосмешение, на брак между еднополови, транссексуални, бисексуални..., и на осиновяване от такива на деца.

Така че, чрез приемането в България на множество нормативни актове, които директно не изискват да признаем и да регламентираме в нашето национално законодателство приемането на трети и др. полове и възможността всеки сам да решава от какъв пол е, но ни налагат да се съобразяваме с тяхното „съществуване“ по принцип (по-отчно с правното им признаване – вижте чл. 4, пар. 3 от Конвенцията), ще се окажем в създадена от нас нормативна среда, която ще ни принуди да решим впоследствие с един или с няколко нормативни акта генерално въпроса с признаване на всички права на хора, които сами определят пола си и/или имат различна сексуална ориентация от нормалната (мъж към жена, респ. жена към мъж).

Постигането на тази ВТОРА ЦЕЛ се извършва и чрез въведеното с чл. 14 от Конвенцията задължение за страните по нея, да въведат в образователните си програми на всички равнища подходящи за учащите се форми на обучение, с които зад паравана да помогнат за формиране на правилно виждане за равнопоставеността на половете и за ненасилие над личността, поради нейния пол, ще се използва (каквото е примерът в другите държави – страни по конвенцията) от различни НПО и от държавата, за да се обучават подрастващите да не упражняват насилие и да признават и уважават правата и на тези мъже, които смятат себе си, че са от женски пол, както и да обясняват, че

съществуват много полове и че принципно е възможно, „както е позволено в много други държави“ всеки сам да определя пола си, както и че е нормално да имаш хомосексуална ориентация и т. н. Това е унищожително за личността, семейството и обществото! Основание за такова обучение дава формулировката на чл. 4, пар. 3 от Конвенцията, според който мерките за защита от насилие трябва да се прилагат без дискриминация, основана на „сексуална ориентация, идентичност, основана на пола“. По този начин ще се цели едно съзнателно променяне на нагласите и схващанията на младите хора, тоест на следващите поколения, за това що е приемливо, нормално, редно, правилно, по отношение на „свободата и правата на гражданите и недискриминирането им на основание идентичност, основана на пола и/или сексуална ориентация“. Т. е., така гей лобитата целят да разбият „консервативните“ схващания на настоящите граждани в зряла възраст по отношение на въпросите за пола и възможността всеки сам да избира какъв пол да бъде, и след (да кажем) 5 или 10 години ситуацията вече ще бъде променена. Така че, въпреки че Конвенцията не изисква пряко от страните по нея да признаят в своето вътрешно право легалната възможност всеки сам да определя пола си, не само дали ще е мъжки или женски, но и много други видове пол, както и бракове между еднополови, тя въвежда чрез чл. 4, пар. 3 и др. приемането, че по принцип съществува възможността човек да реши да промени своя пол, както и че всеки човек МОЖЕ да определя своята идентичност на основата на избран от него пол (който не се заключава само до мъжки или женски) и затова СТРАНАТА, ПРИЕЛА КОНВЕНЦИЯТА КАТО ЧАСТ ОТ ВЪТРЕШНОТО СИ ПРАВО няма право да дискриминира такъв човек, като му отказва защита като жертва на домашно насилие. Т. е., ако един човек с биологичен мъжки пол в България приема и афишира себе си като жена и живеейки с друг мъж бъде обект на насилие, българската държава по силата на Истанбулската конвенция ще бъде длъжна да го третира като жертва на домашно насилие, без да е признала официално възможността човек сам да избира своята идентичност, основана на пол. (По действащото в България право, всеки човек, обект на някакво насилие, може да се защити по чл. 45 и сл. от Закона за задълженията и договорите или по Наказателния кодекс – зависи от вида увреждане, без да има значение от какъв пол този човек се счита – защитата му се дава не поради неговата идентичност, основана на пол, а защото е човек.)

След това ще ни предложат друг документ, в който се допуска защита на права под формата на недискриминиране, на горепосочената основа, само че в друга област на обществените отношения. След това друг – на същия принцип, и следващ, и следващ...

И ще се стигне дотам, че в много нормативни актове ще признаваме, че лица, основаващи своята идентичност на избран от тях пол и/или сексуална ориентация, ще имат множество „права“ – осигурени специално за тях. Тогава ще се „наложи“ да признаем легално с последващ нормативен акт съществуването на различни (многобройни) полове и възможността всеки сам да определя какъв пол да бъде и за да не ги дискриминираме, а да им осигурим равенство пред закона наред с всички останали, ще им дадем пълни права – включително лица от трети, четвърти и т. н. поллове да сключват брак помежду си или с „мъж“ или „с жена“, или да сключват

„групов брак“ (повече от двама брачни партньори), включително еднополови да сключват брак, включително да осиновяват деца, включително да „създават“ деца чрез научни методи и по начини, различни от нормалното зачеване и износване на плода в утробата на жената...

Това, обаче, ще има пагубни последствия за личността и обществото във всяка житейска област, защото разбирането, че съществуват други полове, освен мъжкия и женския, както и че полът се основава не на биологични характеристики, и не се определя при раждането, а чрез избора на личността, е невярно и нездраво (вредно), и ако му дадем „свобода“, то ще се развива и изражда във всевъзможни извращения; ще допринесе за липсата на раждаемост, за нездравословно възпитание на децата, за търсене, създаване и правно признаване на още и на още „свободи“, които унищожават, както тези, които ги практикуват, така и обществото като цяло.

В западни страни, като Норвегия, ако родителите възпитават децата си несъгласно с „джендър образованието“ им ги отнемат и ги настаняват в приемни семейства.

Ето няколко видео материала, показващи влиянието на този вид образование върху децата, което ВЕЧЕ СЕ СЛУЧВА в Европа:

https://www.youtube.com/watch?v=fl_5-gz5L8c8

<https://www.youtube.com/watch?v=hly-KDQ6F4A>

Затова, правилната основа в българското общество е разбирането, което НЕ ТРЯБВА ДА СЕ ПРОМЕНЯ, че:

1. Половете са само мъжки и женски (обективно и научно), които се определят според съответните им биологични признаци при раждането на човека.
2. Човек не може да променя пола си, нито да приема и афишира своята идентичност въз основа на избран от него пол, различен от неговия действителен.
3. Бракът е доброволен съюз между мъж и жена.
4. Хомосексуализмът е неправилно явление, неморално, вредно. Хора, които определят себе си като хомосексуалисти или хора с различен пол от техния биологичен, не трябва да бъдат унижавани, обиждани, и не трябва да бъдат считани за престъпници на закона, не трябва да бъдат дискриминирани по смисъла на Закона за защита от дискриминация, но трябва да им се помогне да решат по правилен начин проблемите, които имат (не е тук мястото да развивам тази тема, с оглед предмета на становището), за да бъдат пълноценни и щастливи хора (защото нито хомосексуалните им наклонности, нито смяната на пола чрез медицинска помощ или самоопределянето на техния пол ще решат личностните им психологически проблеми).

При ратифицирането на Истанбулската конвенция с тълкувателна декларация от парламента, тази декларация няма да има правна сила и въпреки нея ще сме обвързани да прилагаме конвенцията (вижте по този въпрос регламента на ВИНСКА КОНВЕНЦИЯ за правото на договорите). Затова такава тълкувателна декларация няма да санира спорните текстове в Истанбулската конвенция. Резерви по отношение на проблемните текстове, внедряващи различни от биологичните полове и възможността

всеки сам да избира своя пол, не се допускат от Конвенцията, поради което такива резерви ще бъдат невалидни.

В същото време българското законодателство, уреждащо защитата от домашното насилие е ефективно – категорично заявявам това като практикуващ адвокат в тази сфера (стои въпросът, обаче, и дали се прилага ефективно от органите на МВР), но може да бъде подобро чрез изменения и допълнения на съответните закони, без да се ратифицира Истанбулската конвенция.

Също така, необходимо е да отбележа, с оглед на резултатната ориентираност на всички нас – гражданите и народните представители в българското общество, че за да постигнем реални успехи в намаляването на домашното и други видове насилие, е необходимо, освен подходящо образование в тази сфера, да се промотират по медиите и общообразователни материали за „доброто и здраво семейство“ (семејните ценности), именно: възпитанието на децата, доброто отношение между съпрузите и между родителите и децата; следва да се регламентират и някои ограничения в сферата на забавната индустрия, рекламата на забавна индустрия (по билбордове и т. н.), свързани със сексуална неморалност (показване на голи тела, снимки със сексуален контекст – защото определението за порнография в Наказателния кодекс, в това отношение не върши достатъчно работа), продукции, показващи насилие, убийства, агресия, цинично говорене (както е в САЩ). Факторите, влияещи на насилието са много и са взаимно свързани, но всичко започва и най-вече се съдържа във вида семейна среда (добра или лоша), в която подрастващите израстват. Според статистиките (мога да ви предоставя допълнителни материали по този въпрос) най-много прояви на асоциално поведение (нарушаване на обществения ред, домашно насилие, престъпления) се извършват от лица, които са/били деца на разведени родители, деца – свидетели на домашно насилие между техните родители; деца, спрямо които родителите се отнасят / са се отнасяли лошо (не са насърчавани за добрите неща, обиждани са, не е прекарвано достатъчно време на активно внимание и общуване към тях).

Поради изложените съображения, следва да не се ратифицира Истанбулската конвенция; необходимо е да се подобри националното ни законодателство в сферата на защита от домашно насилие и утвърждаване на СЕМЕЙНИТЕ ЦЕННОСТИ.

„Най-доброто нещо, което един баща може да направи за децата си, е да обича майка им.“

Едуин Луис Коул (от книгата „Максимално мъжество“)

С уважение:

адв. Димитър Спилков

From: Stoyan Georgiev <stoian.georgiev@mac.com>
Sent: 30 януари 2018 г. 18:22
To: infocenter@parliament.bg
Subject: Становище относно Истанбулската конвенция

Становище на "Граждански форум за защита на детето и семейството" относно Истанбулската конвенция

Уважаеми дами и господа,

През идните дни предстои да бъде гласувано присъединяването на България към Конвенцията на Съвета на Европа за предотвратяване и борба с насилието срещу жените и домашното насилие (известна още като Истанбулската конвенция).

Отговорност на всеки индивид, организация и държава е да се бори с всички форми на насилие срещу жените и домашното насилие.

За щастие през последните години в България се положиха огромни усилия в тази посока с вече действащия "Закон за защита от домашното насилие", оказал се особено ефективен според мен.

В практиката си на семеен терапевт за повече от 15 години наблюдавам изключително положителни тенденции през последните години. Обикновено институциите реагират доста бързо и адекватно при подаден сигнал, вземат се и спешни мерки за ограничителна заповед при наличие на насилие у дома.

След детайлен прочит на т. нар "Истанбулска конвенция" обаче ми направи впечатление, че се използва този сериозен проблем, за да бъдат удовлетворени исканията на лица със специални интереси и въвеждайки за първи път определение за пол и полова идентичност, която е независима от биологичния пол на лицето, според международното право.

Ето защо този документ по-скоро вреди отколкото помага за действителната защита на жените:

- Конвенцията отрича естествените различия между половете и въвежда несигурност в отношенията между жените и мъжете. Това в крайна сметка води до по-слаба защита на жените от насилие.
- Насилието срещу жени е ВЕЧЕ престъпление във всички страни-членки. Половината от страните членки на Европа имат сериозни съмнения относно съдържанието на Конвенцията и потенциалното неправилно правно тълкуване на тези текстове.
- Въвеждането на т.нар. "социален пол" ще притъпи възприетията на гражданите и те ще загубят способността да правят разлика между мъж и жена. Така борбата срещу насилието срещу жените остава само като формален ангажмент.

Единственото ефективно решение на проблема с домашното насилие е образованието, което още в детството учи на уважение към достойнството на всеки човек.

Проблемът с насилието над жените не е отговорност на вездесъщата държава - тя е отговорност и ангажимент на всеки един от нас.

Нека именно там да фокусираме усилията си, а не върху ратифициране на документи, които по-скоро ще навредят на обществото ни.

С уважение,

Стоян Георгиев, председател ГФЗДС
0893643886

2018.01.29
№ 8194-Б-Б
29.01.2018

InfoCenter

From: Boris Tanusheff <thaneosh@hotmail.com>
Sent: 29 януари 2018 г. 19:41
To: infocenter@parliament.bg
Subject: Истанбулската конвенция

Здравейте,
От името на асоциацията, която представлявам - С.Е.Д.І.Р., като неин вицепрезидент, но също така и от мое име, ви изпращам мой анализ, качен в личния ми блог, за "прогресистката" идеология, която се прокарва в конвенцията.
С уважение,
Борис Танушев

<http://boristanouscheff.blog.bg/lichni-dnevnic/2018/01/23/istanbulskata-konvencija-kato-antiutopia.1589685>

Блогът на Борис Танушев :: Истанбулската конвенция като антиутопия

boristanouscheff.blog.bg

Блогът на Борис Танушев :: Истанбулската конвенция като антиутопия

Истанбулската конвенция като антиутопия
Автор: boristanouscheff Категория: Лични дневници
Прочетен: 762 Коментари: 2 Гласове: 2

Последна промяна: 23.01 17:29

Постингът е бил сред най-популярни в категория в Blog.bg

/текстът интерпретира и част от другите възражения в интернет срещу ИК/

Антиутопията представлява поставянето в перспектива на социално-политическия проект на Утопията. В "Прекрасният нов свят" на Олдъс Хъксли насидието и страданието са премахнати, обществото, асистирано и анестизирано от научно-техническия прогрес, се забавлява, наладата е смисъл на живота му. В него семействата са отживелица и децата се отглеждат колективно. В градините ги пускаат да си играят голички на „първобитни сексуални игри“. Тези, които не изпитват радост от еротичните игри, се смятат за болни... Както самият Хъксли отбелязва, сексуалната свобода приучвана от най-ранна детска възраст е типична за тоталитарните общества, защото компенсира ограничаването на всички останали.

Днес сме по-близо от всякога до реализирането на неговата антиутопия. Борбата за отмяна на сексуалните норми, разкрепостената сексуалност, като постмодерна характеристика на индивида, е спечелила решителна битка, ако не и войната. Възщност, нейната инспирация има своя фундамент в постулатите на Франкфуртската школа обединяваща неомарксистки мислители като Хоркхаймер, Адорно, Маркузе. Тяхната социална философия е подход, който приема за отправна точка социалните отношения, социалните форми на живот, а не абстракции (както те ги определят) като индивида или държавата. Политическите измерения на тази философия директно целят трансформацията на обществения живот, особено в сферата на културата и комуникацията.

Маркузе в "Ерос и цивилизация" го прави с фройдишки прочит на Маркс и развива концепцията за "репресивната десублимация". За разлика от Фройд, който в принципа на реалността поддържа необходимостта от репресивна сублимация на желанията, той осъжда нехуманността на репресивната реалност, като съответстваща на експлоататорското общество. Вместо нейния принцип той препоръчва разцвет на желанията и преобразуване на сексуалността в Ерос (в креативна сила).

Според него, толерантността към идеите, които служат на системата на господство и потисничество, е изкривяване на концепцията за толерантност. Маркузе се противопоставя на истинската толерантност, която е задължително еманципираща, на опортюнистичното извращение на идеята за нея, която той квалифицира като "репресивна толерантност". Оттук и призивът му за преодоляване на господстващите идеи и ценности.

Малко е да се каже, че в лицето на съвременната "джендър" идеология, той е намерил продължител, тя си е направо апологетика на културния неомарксизъм завещан ни от Франкфуртската школа. С любезното съдействие на присъщото им социално инженерство се извършва "деконструкция" на "репресията" основана на половата идентичност. Полова, защото базата, от която тръгва теорията на джендъра, е дихотомията природното естество / социално-културно измерение. Според нея, човек се ражда "полово неутрален". Единствено "въплъщаващето" му в обществената среда го детерминира полово. Сексуалността в този процес, както и Хъксли го акцентира в романа си, е водеща спрямо ценностните натрупвания.

С политически стратегии (към, които по същество спада и т.н. Истанбулска конвенция) се променя биологичната идентичност с обезличаване на половата полярност в името на свободата на самоопределението, на самоконструирането (на практика – на самоизмислянето). Редуцирането ѝ от природна, социална и културна съвкупност до свободно избираема и променлива сексуална ориентация се представя като еманципация от репресията.

Гуруто на този "мейнстрим" е Джудит Бътлър ("Безпокойствата около родовия пол. Феминизмът и подриването на идентичността") Тя постулира идентичността като перформативна, тоест, изградена от повтарящи се изяви на индивида - само докато има жени, като част от „хетеросексуалната принудителна нормалност“, те могат да бъдат потискани. За нея полът не е телесна даденост а дискурсивно произведена материалност - хетеросексуалните „сигнатури“ на обществото трябва да се изличат. Мъжът и жената, семейството и родителите нямат право на естественост – те са символи на хегемонията на мъжа над жената и на хетеросексуалността над другите форми на сексуалност.

/В скоби, за "кунър" теорията ("надстройката" на джендър теорията) дори и полярността между хетеро и хомо идентичността трябва да бъде преодоляна (вместо той, тя и 32-та други пола, да съществува само "те", или нещо подобно безлично, в среден род), защото единствено тогава хората ще получат пълната свобода за "самоизмислянето" си. Полът не е детерминираност, той е флуид, инвенция./

Но да се върнем към основополагащата за джендъра дихотомия природа / култура. Ако действително хората могат да се самоконструират, да се самоизмислят без никаква връзка с природното естество и в цезура с обществените ценности и социални роли, то не може да се говори за стойности, на базата, на които този процес се извършва, а само за конвенционално поддържани роли. В действителност джендърът, разбран като свободно избираема социална роля в резултат на полова схизма, е релативистки конструкт. Отгук и джендърската теория е един релативистки постулат с всички преизтъчания от това последствие при налагането му в разграждането на традиции и ценности.

Как в този постмодерен релативизъм се вписва Истанбулската конвенция (ИК), в която терминът "джендър" (накратко - "социален пол", който може и да съвпада с

биологичния, но само по изключение) е използван 25 пъти, докато пол (биологичен) - 19 (броенето е по английския оригинал) и очевидно въпросната тематика съвсем не ѝ е чужда?

/В българския превод на конвенцията, понятието за джендър (социален пол) е преведено некоректно на места само като пол (подразбиращо се анатомичен), поради което се налага да се използва разяснителния протокол към нея, за изясняване на действителния му смисъл. Да се пита човек, който има сметка да внушава неистини по обхвата на конвенцията. Но като се знае кои са оформили стратегията за въвеждането ѝ в българското законодателство, въпросителните отпадат. Това са: фондация „Джендър алтернативи“, фондация „Български център за джендър изследвания“, Младежка ЛГБТ организация „Действие“, фондация „SOS - семейства в риск“, сдружение „Алианс за защита от насилие основано на пола“, фондация „Ресурсен център – Бидитис“, фондация „Асоциация Анимус“, „Български хелзинкски комитет“, сдружение „Център на неправителствените организации в Разград“, Академия на МВР [магнаурците?] и Юридически факултет [кой/кои от него?] на СУ „Св. Климент Охридски“./

В чл. 3, т. 43 на разяснителния документ придружаващ конвенцията се среща първата дефиниция, която е достатъчно неконкретизирана, за да казва нещо определено: „терминът „джендър“ не е използван, за да замести термините „жени“ и „мъже“ използвани в конвенцията.“. В т. 53 на същия този член 3 обаче, нещата идват на мястото си и обтекаемостта на дефиницията чудесно се вписва, както в контекста на разширителния, както се разбира, обхват на конвенцията, така и в по-горе споменатата теория на джендъра: „редакторите пожелаха да добавят следните мотиви за дискриминация, които представляват специален интерес по отношение целта на Конвенцията: джендър, сексуална ориентация, джендърна идентичност, възраст, здравословно състояние, инвалидност, семейно положение и статута на мигрант или бежанец, или всеки друг статут, което показва, че този списък не е изчерпателен.“ Тук дори и да приемем, че джендър се тълкува като обобщено понятие за пол, то „джендърна(та) идентичност“ е ясен знак, препращащ ни към пола като социална конструкция.

Малко по-нататък, отново в същата 53-та точка, нещата вече са представени съвсем експлицитно: „Някои групи лица също могат да бъдат дискриминирани поради тяхната полова идентичност, което означава, казано простичко, че джендърът [социалният пол], с който те се идентифицират, не съответства на пола, който им е отреден по раждане. Това включва категории лица като трансджендърите или транссексуалните, травестити и други групи хора, които не отговарят на това, което обществото признава за принадлежност към „мъжките“ или „женските“ категории.“...

Мисля, че няма нужда повече да се проследява - и само тези редове са достатъчни да се осъзнае, че ИК е продукт на епохата си – неолиберален (левичарски и елитарен) прогресизъм, насочен към осъществяване на социални и политически реформи, които да разрушат традиционните ценности на обществото

(превръщането на биологичния пол в социокултурен феномен е само един от елементите), за да се отвори път на "прогреса" разбирани като... Прекрасния нов свят.

Оказва се, че ИК е първият международно-правен документ, първият международен договор, съдържащ дефиниция на пола. На негова основа се официализира определението за полова идентичност основана не на биологичния пол а на конструираната социална роля. Идентичността, напълно в духа на културния марксизъм, мултикултурализма (мултиполовете) и "краят на историята" се трансформира от класова в джендърна.

В процеса на това преобразуване особена роля играе езикът. На него е възложена конструкцията на желаната действителност. Оттук и значението, което се отдава в I в. С.Н.Ф. (След Нашия Форд) на джендърното образование още от детската градина. Децата трябва да се подготвят за половата си идентичност чрез "саморазпитване" (искаш ли принцесата да се омъжи за принца или да се ожени за друга принцеса?), чрез запознаване с "нестереотипните роли" на пола. Чл. 14, т. 1 от ИК: "Страните предприемат, където е подходящо, необходимите стъпки за включване на съобразен с развиващите се възможности на учащите се учебен материал по въпроси като равнопоставеност между жените и мъжете, нестереотипни роли на пола, взаимно уважение, ненасилствено разрешаване на конфликти в междуличностните отношения, насилие над жените, основано на пола, и право на лична неприкосновеност, в официалните учебни програми и на всички образователни равнища."

Но нека да продължим още малко с ИК в светлината на прогресизма. След като той е основно парадигма на лявото, "нормално" е да очакваме от него просветелство, както срещу класическото, "буржоазното" семейство (тук "традицията" е още от времето на "Комунистическия манифест", преминавайки в съвременето през законите за "защита" на децата по държавно усмотрение и достигайки до "родител 1" и "родител 2"), така и срещу християнските ценности на цивилизацията ни.

Ето едно доказателство за горното от самата шефка - г-жа О'Лъфлин, на експертната група осъществяваща мониторинговия механизъм - съкратено GREVIO, над всяка страна подписала ИК. По българската телевизия, тя заявява следното: „Общото между противниците на Истанбулската конвенция е, че идват от бивши комунистически страни, а днес са силно повлияни от религиозните си възгледи.“ Но как да не са повлияни, след като религиозните представи за мъжа и жената като образ и подобие влизат в противоречие с прогресистките ѝ възгледи?

Нещо повече, тях откриваме и в самия текст на конвенцията. В чл. 12, т. 1 се казва: "Страните предприемат необходимите мерки за насърчаване на промени в социалните и културни модели на поведение на жените и мъжете с цел изкореняване на предразсъдъци, обичаи, традиции и всякакви други практики, основани на идеята за малоченност на жените или на стереотипни роли за жените и мъжете." Ще ги премахват, следователно, традициите, европейските с предимство.

най-вероятно по препоръките на същия този феминизиран GREVIO. 8 чиновнички (толкова му е съставът) ще решават съдбата на 8 и повече вековни обичаи. Обаче, „Спокойно, бели хетеро мъже! Днес рушим само патриархата!“

Неподправен феминизъм извира и от следното изказване на госпожата шеф: „Често мъжете имат повече сила, повече физическа и икономическа сила - това е естествено. Но те често имат повече авторитет и стоят по-високо в йерархията от жените.“ Излиза, че не физическата сила, която все пак е предпоставка за упражняване от мъжете на насилие, е проблемна - тя била естествена, а техният авторитет в къщи, предполагаемо бащин, след като икономическият е в графата естествен. Явно не му е позволено на мъжа да има авторитет по природен път ставайки баща, ще трябва да си изгради първо социалния пол.

Между другото, в GREVIO са само жени. Незнайно дали са биологично или социално такива, но със сигурност не смятат, че са в конфликт на интереси при упражняването на правомощията си насочени приоритетно срещу мъжете. На тези доказано неавторитарни (нали няма мъже между тях) личности им е възложена свръх отговорна задача във връзка с чл. 68 т. 1: „Страните представят пред Генералния секретар на Съвета на Европа доклад за законодателни и други мерки, въвеждащи в сила разпоредбите на настоящата Конвенция, съставен на основата на изготвен от GREVIO въпросник, който да бъде разгледан от GREVIO.“. На практика излиза, че назначените от неизвестно кой, по неизвестно какви критерии шепя чиновници, ще контролират и налагат изжданията си на легитимно избрани органи и национални институции... Тук му е мястото да се попита - малко ли са ви бриокселеските, та искате още от същото?

Но да се върнем към конвенцията. Във вдъхновяващо звучащото ѝ заглавие - борба с насилието - „Конвенция на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие“, е заседнала обаче една презумпция за жените като жертви, а като се зачетем в съдържанието ѝ, разбираме, че техните насилници, отново по презумпция (инструментариум за доказване на конкретна вина по фиксирани критерии не е предвиден), са мъжете. Нещо повече, обвинението срещу тях е като за класов враг, сякаш преписано от учебник по марксизъм-ленинизъм: „насилието над жени е проява на исторически неравнопоставените властови отношения между жените и мъжете, които са довели до доминация над жените и дискриминация срещу тях от страна на мъжете“. Да се припомним ли, че в демократичните общества за вина може да се търси и носи само лична отговорност? А и как се доказва, че едно деяние е извършено единствено заради половата принадлежност на лицето?

На фона на претенцията, че е за „постигането на равнопоставеност между жените и мъжете“, конвенцията е по-скоро инструмент за позитивна (обратна) дискриминация, чрез която етикетиранието като „слабия пол“ жени, а и всички останали извън биологичния мъжки, получават на практика допълнителна опека от закона. Затова пък не физическа дискриминация в действие е вменяването на склонност към насилие у мъжете единствено на база пола им: „Като отбелязват

структурната природа на насилието над жени като насилие, основано на пола". При такава априорна "структурираност" на пола, как да намерим място (конвенцията е с разширителен обхват) да отбележим някъде, че и момчетата, като момичетата, търпят насилие, когато им "осакатяват гениталиите".

Всеки един човек, независимо от половата или расовата си принадлежност има право на защита ако е обект на дискриминация или насилие. Групирането на хората нуждаещи се от защита по общи признаци всъщност води до тяхното обезличаване, до предметяването им. Доказателство за това следствие откриваме в чл. 7, т. 3: "Предприетите съгласно този член мерки [за борба с всички форми на насилие] следва да включват, когато е уместно, всички релевантни участници като правителствени агенции, национални, регионални и местни парламенти и органи, национални институции за правата на човека и организации на гражданското общество." Жената тук отсъства като "релевантен участник" в мерките, които я засягат. Тя не е техен субект а обект. Още по-категорично държавата нахлува в личното пространство на "обекта" си в чл. 18, т. 4: "Предоставянето на услуги не бива да зависи от желанието на жертвата да подаде жалба или да свидетелства срещу извършителя." Излиза, че конвенцията е само претекст на държавата, за да нахлуе в семейството. Там, където не успяха с проектозакона За детето, сега опитват с ИК.

Обективно, за какво въобще ни е тази конвенция, ако изключим отхвърлените ѝ от обществото ни опити за разбиване на семейството и традициите и налагане на джендърната идеология? От левичарските ѝ тенденции ще захлебят единствено определени медии и специализираните в "чувствителната" тематика НПО-та (чл. 14, 15 и 17)? Нейната експлицитно обявена материя – насилието – е уредена в редица от националните ни закони: Закон за равнопоставеност на жените и мъжете; Закон за защита от домашното насилие; Закон за защита на детето; Закон за защита от дискриминация; Конституцията, чийто чл. 6 (2) между другото постулира: "(...) Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние." А какво, ако не привилегия по полов признак, е създаваният от ИК различен режим за защита на правата?

В заключение – ако се ратифицира, конвенцията ще въведе вместо положителни дискриминационни практики противопоставяйки пол срещу пол. Тя е колкото имагинерна стъпка към преодоляване на насилието, толкова и реална крачка към (анти)утопията на джендърната идеология, към субективизма на "аз съм мярката на всички неща" и размиване на ценностите.

"Утопите изглеждат много по-осъществими, отколкото се смяташе някога. Сега ни сме изправени пред друг тревожен въпрос. Как да избегнем окончателното им осъществяване? (...) Животът крачи към утопите. И може би започва нов век, когато интелигенцията и образованите хора ще мечтаят за средства, чрез които да

избегнат утопите и да се върнат към едно неутопично общество, не така свършено, но по-свободно." Н. А. Бердяев. "Новото средновековие"

П.С. Уточнение - Проблемът на Истанбулската конвенция не е в превода ѝ на български, както сега се опитват да ни убедят промоторите ѝ, а в нейния смисъл. Дори и да бъде тя повторно преведена с корекции, според чл. 81, параграф последен от конвенцията, меродавни ще си останат само английският и френският ѝ оригинал. Следователно, при тълкуването и прилагането ѝ, българският превод, какъвто и да бъде той, ще е само за сведение. Предвиденият мониторинг по изпълнението ѝ ще се осъществява единствено по автентичния текст – английски или френски, съгласно смисълът, който те ѝ придават.

Умишлена заблуда се съдържа в предложенията да се приеме конвенцията с тълкувателна декларация. Според член 78, една такава декларация представлява по същество резерва към конвенцията и е недопустима. Примерът на Полша е показателен в това отношение. Срещу нейните тълкувателни резерви е направено възражение от Швейцария, Холандия, Швеция, Норвегия, Финландия и Австрия.

InfoCenter

From: Svetoslav Atadjanov <s.atadjanov@gmail.com>
Sent: 27 януари 2018 г. 23:54
To: infocenter
Subject: ИСТАНБУЛСКА КОНВЕНЦИЯ
Attachments: ИСТАНБУЛСКИЯ КОШМАР.doc

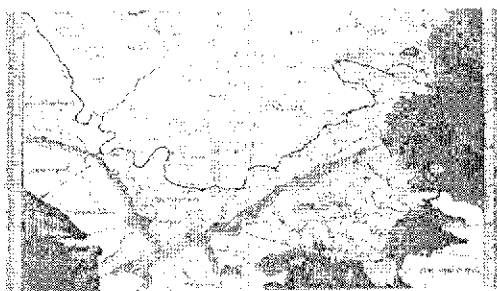
приложение
00-8127-0-17
29.01.18

Здравейте,

Моя днешна публикация, отразяваща мнението на болшинството от хората. Ако не се съобразят с него, риска за властта е непредсказуем.

Поздрави.

ИСТАНБУЛСКИЯ КОШМАР

Две тежки литосферни плочи, Евразийската и Анадолската висят, може да се каже на тънък косъм. И той ще се скъса, няма как иначе. В обозримо бъдеще плочите ще се сблъскат, наваксвайки изпуснатото за около 200 г. спокойствие с един скок. Един скок, който ще бъде невъобразимо разрушителен. А само на няколко километра северно от мястото, където може да се случи подземния взрив е древния град, в който живеят почти 20 милиона човека. Дали този литосферен апокалипсис, няма да бъде израз на библейски Божии гняв и наказание за пръкналата се там т.н. Истанбулска конвенция, която обръща с краката нагоре хилядолетния свещен ред на въобразилите се за божества хомоникулуси?

Може би хиперболизирам, но тихо и подмолно, без особени външни признаци, както плъзгането на литосферните плочи, върви една подмяна на древен и основополагащ стереотип. Този за женското и мъжкото начало, за Библийските Адам и Ева, за ИН и ЯН, от чието съчетание се ражда и възпроизвежда живота. Замествани от умозрителни и фантазмагорични понятия, като джендър, т.е. социален пол. При това не един, а според някои активисти на ЛГБТ движението вече 31 на брой. Но, какво общо има социалната полова роля на нищожно малцинство от мъжете и жените, след като по принцип социалните отношения и равноправните им роли са определени и защитени с резолюции на ООН, националните конституции и закони. Кому е нужно поредното противопоставяне на всеки срещу всеки на разделяното икономически, социално, регионално, партийно и на вече почти атомизирано в своята аморфност общество? За да се стигне до разрушаване на основната му клетка – семейството, за което държавата уж всеотдайно се грижи? Явно това е последния бастион, който следва да падне, за да може държавата да отнеме ролята на семейството в отглеждането и възпитаване на собствените му деца. А след като изкуственото биологично възпроизводство стане факт и това може би ще стане изпишно.

Всичко това би било комично, ако не е трагично. Знайно е, че османлиите имат предпочитания извън биологичните полови органи. Аналното отворстие, независимо мъжко, или женско е предпочитан от тях обект за ухажване. Французите и те са дали фундаментален принос в сексуалното разнообразие. На древните индийци принадлежи патента за позата 6/9, една от основните в Камасутра. Няма лошо. Всеки да прави под чаршафа, каквото му харесва. Но разнообразието в сексуалните отношения, в смисъл на сношения не са толкова важни, колкото евентуалния им плод.

Защо сега се раждат малко деца? Бялата раса изчезва, раждаемостта и е ниска. Разглеждайки стари модни списания от началото на 20 век, установяваме, че женската плът е старателно опакована и под дългите рокли

се крият още неизвестен брой фусты. През 30-те започва постепено разопаковане, като все по големи части от тялото им виждат божията светлина. Докато през 60 – те, настъпва времето на пълното разголване. Това на мини полите, на банските „бикини“ и „монокини“ и вече почти няма скрито-покрито. Именно тогава започва сексуалната революция и освен на разголването, обществото започва да гледа благосклонно дори на предбрачните връзки. Изчезват религиозните предрасъдъци и догми, подобрява се половата хигиена, идват и контрацептивите. Жените вече могат да се влюбват в различни мъже и то нееднократно, без върху тях да падне клеймото на „паднала“ жена. Секса вече не е само средство за продължение на рода, но и позволено удоволствие.

Но, уви... Всяко удоволствие се заплаща. Цената е стремителния спад на ръста на раждаемостта и броя на населението в страните, поразени от сексуалната революция. Защото раждането разваля фигурата, поражда неприятни задължения по отглеждане на ревливи отрочета, по осигуряване на светлото им бъдеще и т.н. Раждането на дете, като логично следствие от брака не е вече задължително. За това в Европа от средно 5 деца в семейство от началото на 20 век, в края му броят им е вече едно, по рядко 2. Твърде много време и усилия отнеме вече работата, спорта, развлеченията. И за какво ти е брак, когато можеш да получиш неангажиращ секс от приятел, или приятелка. Появи се и още един нарастващ и агресивен конкурент – еднополовите връзки. И с нарастваща наглост на еднополовите бракове, с претекции за равнопоставеност. Но, колкото и да се харесват две цветенца, наоколо трябва да бръмчи пчеличката, която да ги оплоди.

Цялата ЛГБТ култура възниква върху основата на феминизма. А той е ни повече, ни по-малко борба за власт. В която феминистките вече побеждават, талантливо играейки ролята на потиснати, насилвани и унижавани, но завоювайки все по-големи висоти в пирамидата на властта.

Прегледах списъка на подписалите обръщението 107 университетски преподаватели за ратифициране на Истанбулската конвенция. От тях едва 30 са мъже. Нима са малко жените в бизнеса. Който иска да се порови в регистъра на фирмите, където почти всяко второ име е на жена. Преобладаващо мнозинство от тях са в държавната и общинска администрация, в научната общност, медицината, фармацията, търговията и битовото обслужване, че вече и в армията и полицията. Почти половината Министерски съвет е феминизиран, също и не малка част от парламента. Огромно разнообразие от социални роли. Овладеяха дори и силовите спортове и вече не е само мома Станка, от която се боят момците.

С тези аргументи обсъждах с близки и познати, бизнесмени и обикновени хетеросексуални мъже. Ето и обобщеното им и нефризирано, като за медиите мнение:

„Радетелките за женски права ни обвиняват, че властваме над жените и контролираме живота им. Това е толкова тъпо, колкото и мъжката романтична убеденост, че жените са по-чисти от нас в сексуално отношение. Жената е готова да мърсува с всеки, по всяко време и на всяко място, стига да има изгода. Но се опасява да говори публично за това, поради споменатото общо предубеждение. Защото на практика малък процент от мъжете упражняват подобна власт и всякакъв тормоз над тях. Такива типове не са мъже, дори не са и хора. Жените се борят да получат това, което притежават мъжете, а то е непосилно бачкане, язви и инфаркти. Ние сме за равенството, за да можем да се разберем равнопоставено с такива, които обират до шушка бившите си

съпрузи, вземайки им къщата, която е построил и обзавел, одирайки им кожата за издръжка, без да им дават възможност дори да виждат децата си. Защото законът е изцяло на тяхна страна и феминизираната съдебна власт също. С жените мъжът трябва да е резервиран. Част от тях обичат да живеят с богати плейбои, авантюристи, пияници, комарджии и сводници. Едва ли не, искат да имат по десет оргазма при секс. Не могат да изтърпят съжителство с истински добрия и благороден мъж. Бързо им доскучава почтенния живот и започват да изневеряват. Тогава, когато бъдат малтретирани, вдигат вой до небесата, а всичко това е плод на тяхното лекомислие. Семейното насилие е преди всичко феномен, породен от липса на образование и системно домашно възпитание. Също и на вкоренени традиции на нашенски етнос, който не се подава на приобщаване. Нима в мигрантските гета на Брюксел, Лондон, Париж, Берлин и вече цяла Европа са успели?

Небъдна е тая, небъдна – както са казвали предците ни.

СВЕТОСЛАВ АТАДЖАНОВ
Djani.blog.bg

СЪЮЗ НА БЪЛГАРСКИТЕ ПИСАТЕЛИ

София-1000, в.к. 608; ул. „6 септември“ 35; тел. 02 988 06 85; 02 988 00 31; 02 987 24 95
e-mail: sbgp@abv.bg

№ 20/25.01.2017

14/21
107-830-00-91
107-830-00-18

ДО
Г-Н РУМЕН РАДЕВ
ПРЕЗИДЕНТ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ДО
Г-ЖА ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ДО
Г-Н БОЙКО БОРИСОВ
МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ДО ЛИДЕРИТЕ НА ПОЛИТИЧЕСКИТЕ ПАРТИИ

ДЕКЛАРАЦИЯ

Управителният съвет на Съюза на българските писатели със загриженост следи развоя на дебата относно ратифицирането и нератифициране от страна на Република България на Истанбулската конвенция.

Господин Президент, г-жо Председател на Народното събрание, г-н Министър-председател, уважаеми ръководители на парламентарно представени политически партии,

Ние, българските писатели, се обръщаме към Вас да проявите необходимата мъдрост за опазването на българското общество от ново разделение.

Ние защитаваме категорично позицията за нератифициране на Истанбулската конвенция, която със своето неясно и двусмислено съдържание прави опити да се разрушат изгражданите векове наред традиции и морални устои.

Съществуват достатъчно европейски и национални законодателства, които защитават правата и равенството между половете и всяко волунтаристично тълкуване води до объркване, дори до дискриминация.

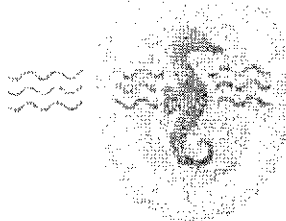
Българският народ повече от хилядолетие съхранява изконните християнски ценности, които са ни опазили от разнопосочни асимилационни инвазии. Мъдростта на народната памет е по-силна от всякакви експерименти с човешкия морал и с човешките норми на поведение.

Опазването на родния език и на вековните ни нравствени и естетически традиции е най-сигурният път за обществен и личностен приоритет в голямото семейство на Европейската общност, която е нашият нов дом.

Като Ви поднасям своите най-искрени почитания, оставам

С УВАЖЕНИЕ:

БОЯН АНГЕЛОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
СЪЮЗА НА БЪЛГАРСКИТЕ ПИСАТЕЛИ

Член на:

www.nabbs.org

гр. Поморие/25.01.2018 г.
Изх. № 478

ИЗ № ПГ-806-01-15/25.01.2018
2018.01.25

ДО:

- ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
- ПРЕДСЕДАТЕЛИТЕ И ЧЛЕНОВЕТЕ НА:
- КОМИСИЯ ПО ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА И ПРАВТА НА ЧОВЕКА
- КОМИСИЯ ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ
- КОМИСИЯТА ПО ВЪНШНА ПОЛИТИКА
- КОМИСИЯ ПО ВЪПРОСИТЕ НА ДЕЦАТА, МЛАДЕЖТА И СПОРТА
- КОМИСИЯ ПО ОБРАЗОВАНИЕТО И НАУКАТА
- КОМИСИЯ ПО ВЗАИМОДЕЙСТВИЕТО С НЕПРАВИТЕЛСТВЕНИТЕ ОРГАНИЗАЦИИ И ЖАЛБИТЕ НА ГРАЖДАНИТЕ
- НАРОДНИТЕ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ОТ 44-ТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ОТНОСНО: Законопроект за ратифициране на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

С настоящето становище, Национална асоциация „Българско Черноморие“ подкрепя отвореното писмо на Асоциация Общество и Ценности до Вас - ПГ-806-01-15/25.01.2018г., за отхвърляне ратификацията на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие (802-02-2/12.01.2018). Писмото на АОЦ е подкрепено още от 43 организации от цялата страна:

Обръщаме се към Вас във връзка с решението на Министерство на външните работи и Правосъдното министерство да узаконят т.нар. социален полз чрез гласуване в Народното събрание на Конвенцията на Съвета на Европа за предотвратяване и борба с насилието срещу жени и домашното насилие, известна също като Истанбулска конвенция.

Истанбулската конвенция съдържа разпоредби, криещи сериозни рискове и неблагоприятни последици за правата на жените, родителите и децата, брака и семейството, свободата на вероизповедание, националните политики по отношение на тези въпроси, както и за вътрешния ред и сигурност и политиките за бежанците.

Истанбулската конвенция въвежда за първи път определение за пол и полова идентичност, независими от биологичния пол на лицето, установени в международното право. В чл. 3в се казва: "пол означава социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете."

На следващо място, Конвенцията съгласно чл. 8 и чл. 9 от нея, се крие опасност от дерегулирано и непрозрачно използване на финансови ресурси от държавния бюджет от страна на неправителствени организации. В днешно време е практика много местни неправителствени организации да получават грантове и хонорари от могъщи чуждестранни НПО-та, за да пренаписват българската история, както и да прокарат тези и интереси на чужди за обществото ни идеологии и ценности.

Дори България да не ратифицира Конвенцията, това няма да я отклони от просевропейската ѝ политика. Външният натиск за ратификация не следва да е причина за натиск на управляващите върху българското общество.

Приемането на Истанбулската конвенция ще доведе до изучаване на „нестереотипни роли на пола... в официалните учебни програми на всички образователни равнища“ – от детската градина до университетите. (Чл. 14 ал.1) Тя ще лиши родителите от тяхното право да образоват децата си в съответствие с техните морални и религиозни убеждения.

Тя ще доведе до политики позволяващи на момчета и мъже, които считат себе си за жени да ползват тоалетни, бани и съблекални, предназначени за жени, в т.ч. в държавни училища.

Конвенцията има за цел да премахне всяка "традиция, основаваща се на стереотипни роли на половете". Двойственият възглед за човечеството (мъжко-женско), в т.ч. и брака може да бъде окачествен като "традиция, основана на стереотипни роли на половете" в учебни програми. (гл.3 чл. 12 ал.1)

Ако Истанбулската конвенция бъде ратифицирана тя ще отвори врата за узаконяване на еднополовите бракове у нас, признавайки правото за полого самоопределяне на единият от партньорите.

Въвеждането на определение за пол и полова идентичност, независими от биологичния пол на лицето ще доведе до грубо потъпкване на правата на родителите и семейството. Родителите ще могат да бъдат обвинени в насилне срещу тяхната дъщеря, ако тя е пожелала да я третираат като момче и те откажат.

Истанбулската конвенция ще наруши задължението на терапевти, специалисти и свещенослужители за запазване конфиденциалността на споделеното. (гл. 4 чл. 28)

Друго сериозно негативно последствие от релефинирането на пола се явява в лицето на мъже, които считат себе си за жени, които все по-често се появяват сред женските спортисти и доминират при вдигането на тежести, бягането, борбата, колхозенето, американския футбол, баскетбола, смесените бойни изкуства и др. "Победители" като Норъл Хъбърд, Фалън Фокс, Джилън Бигърдън са част от примерите за това.

Гласуването на Истанбулската конвенция ще задължи България да дава статут на бежанец на всеки чужденец, който в родината си е преследван заради „особености на пола“ - чл. 60 ал 2.

Истанбулската конвенция предвижда създаването на механизъм (GREVIO), който да следи изпълнението на Конвенцията. Той би могъл да подкопае националната компетентност и изключителната позиция на Съда на ЕС за преразглеждане на законосъобразността на актовете на ЕС - гл. 9, чл. 66-68.

Днес насилието срещу жени и домашното насилие представляват престъпление във всички държави-членки на Европейския съюз. Към момента 11 от страните-членки на Европейския съюз и 19 от страните-членки на Съвета на Европа НЕ СА Я РАТИФИЦИРАЛИ. Много от тях изразяват опасения, свързани с потенциалното бъдещо правно тълкуване на текстовете, включени в нея.

Ако обществото загуби способността да прави разлика между жена и мъж, борбата срещу насилието срещу жените остава само формален ангажмент. Това в дългосрочен план не само не помага на жените, но и се обръща срещу тях и ги превръща в жертви на насилие и несправедливост.

България може и трябва да откаже ратификацията на Конвенцията по примера на Хърватска, Словакия, Унгария и редица други европейски държави, които са го направили, след като са я подписали.

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

Предвид изложените по-горе проблематични аспекти апелираме към Вас:

- Да отхвърлите ратификацията на Истанбулската конвенция у нас.
- Да дадете Вашето официално становище по повод повдигнатите в настоящето писмо аргументи.
- Да се организира и проведе широк обществен дебат по темата с адекватно медийно покритие и да се запознае българската общественост с произтичащите от рedefинирането на пола последствия в страните, които вече са го направили.
- Да предприемете нужните мерки за засилване на сегашното действащо законодателство у нас за превенция и защита на жените от насилие и срещу домашно насилие.

Като родители и граждани, представляващи различни неправителствени организации, застъпвайки се за защита на достойнството и правата на жените, децата и родителите, брака и семейството се обявяваме срещу ратифицирането на Истанбулската конвенция и настояваме да се съобразите с нашите искания.

От името на Управителния съвет
С уважение,

Димитър Канарев
Председател на управителния съвет на
Национална асоциация „Българско Черноморие“

БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

СВ. СИНОД

№ 43

23. 01. 2018 20..... г.

СОФИЯ

Тел.: 987 56 11

Становище

**на Светия Синод на Българската Православна църква –
Българска Патриаршия
по повод Конвенцията на Съвета на Европа за
предотвратяване и борба с насилието срещу жените и
домашното насилие, придобила обществена употреба като
Истанбулска конвенция**

Светият Синод на БПЦ – БП, основавайки се на библейската истина: „И сътвори Бог човека по Свой образ, по Божий образ го сътвори; мъж и жена ги сътвори.“ (Битие 1:27), като изразител на източноправославните християни, които съставляват огромното мнозинство от българските граждани, при зачитане на конституционния принцип за недискриминиране, основано на пол, както и утвърдените норми на международното право за равно третиране на мъжете и жените, подкрепя усилията на международните и европейски институции, както и органите на държавната власт в Република България, за защита на жените от всички форми на насилие,

ЗАЯВЯВА, че е против въвеждането чрез Истанбулската конвенция на понятия, несъвместими с българския обществен ред, непознати в националната ни правна система, както и срещу прокарването на идеи, несъвместими с вярата на Светата православна църква.

Самият факт, че Истанбулската конвенция поражда спорове в българското общество относно понятия, които въвежда, буди тревога.

Няма обяснение и е неприемливо международен договор, който поражда несъмнено обществено несъгласие, да се внася в Народното събрание за обсъждане и ратифициране, без „Обяснителния доклад“, защото той е източник на тълкуване на волята на законодателя.

Предметният обхват на конвенцията е по обществено значими въпроси и общественото обсъждане следва да се провежда преди подписването на конвенцията, а не във финалната фаза на законодателния процес, когато се предлага за ратифициране.

Българският парламент с позицията си по Истанбулската конвенция ще даде ясен знак дали се вслушва в гласа на народа или в други гласове. И дали защитава теории, продукт на социалното инженерство и които засягат фундамента на обществото – човекът, неговата вяра, семейство и нравствени ценности.

За Св. Синод на БПЦ-БП, мотивиран от тази принципна позиция, е несъмнено, че Истанбулската конвенция надхвърля прокламираните цели въз основа на следното:

1. Ясно следва да се каже, че големият проблем на Истанбулската конвенция не е нейният превод на български език, а нейният смисъл. Според чл. 81, параграф последен от Конвенцията, автентични са

само английският и френският текст. Следователно, при тълкуването и прилагането на Конвенцията, българският превод (добър или лош) не е меродавен – аргумент за това се съдържа и в чл. 33 от Виенската конвенция за правото на договорите. Мониторингът над България ще се осъществява в съответствие с автентичния текст. Следва да се припомни, че българският текст на международен договор се обнародва в Държавен вестник по правилата на чл. 25 от Закона за международните договори в Република България.

В автентичния текст на конвенцията понятието „джендър“ (gender, genpe) е категорично разграничено от понятието „пол“ (sex) като ново, различно понятие, непознато в българския правен ред. Сам по себе си този факт е достатъчен за несъгласие. Полът може да бъде само биологично определен, защото мъжът и жената са Божие творение.

2. **В чл. 3 „Определения“ в б. „в“ се дефинира понятието „пол“ (gender) за целите на Конвенцията „пол“ означава социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете“.**
 - 2.1. Азбучна истина е, че определенията в международен договор или в закон относно употребените в тях понятия са ключ за тълкуването на съдържанието им. Очевидно е че определението се отнася до пол, различен от биологичния, защото последният няма потребност от легална дефиниция.
 - 2.2. Не се нуждае от коментар честотата на употребата на термините „джендър“ (gender) и „пол“ (sex) в Конвенцията, факт показателен сам по себе си, за да внуши какъв е истинският смисъл на Конвенцията и какво преследва, извън благородните цели за защита на жените от насилие и домашно насилие. Тази именно честота на употреба на термина „джендър“ (gender) обуславя необходимостта от определение в чл. 3, б. „в“ на понятието „пол“, т.е. „джендър“ (gender) в автентичния текст, което статистически се изразява в следното:
 - Общо в Конвенцията терминът „джендър“ (gender), и производните му е употребен 25 пъти (от които 4 пъти в преамбюла), а терминът „пол“ (sex) и производните му е употребен 19 пъти, т.е. значително по-малко от дефинираното понятие „джендър“ (gender), а в българската версия се употребява само „пол“;
 - Съвместна употреба на двете понятия се съдържа в чл. 3, б. „в“ и чл. 4, §3; в преамбюла е записано „sexual violence and the potential for increased gender-based violence“, т.е. „сексуално насилие“ и „насилие, основано на gender - ориентация“.
 - В „Обяснителния доклад“ към Конвенцията: терминът „джендър“ (gender) и производните му е употребен 126 пъти, а терминът „пол“ (sex) и производните му е употребен 89 пъти.
3. **Съществуването на определение за „пол“ или „джендър“ (gender) в автентичния текст в дефинитивна форма в международен договор или в националното законодателство, дори без да се обсъжда съдържанието му, само по себе си е проблем и буди категорично възмущение, защото полът е биологично детерминиран – мъж и жена, а не е въпрос за самоопределяне.**

БЩ не приема узаконяването на категории като „джендър“, „джендърна идентичност“, полът като „социално изградени

роли”, „джендърно разбиране”, „нестеротипни джендърни роли” и пр.

4. При систематическото, логическото и телеологично тълкуване на Конвенцията, а и от нейното заглавие, става пределно ясно, че субект на защита са жените и момичетата, т.е. единият от установените два пола. В този смисъл наличието на това определение за „пол“ или (gender) в автентичния текст е в противоречие със заглавието на Конвенцията и е извън контекста, освен ако не цели да се разшири обхватът на защита, какъвто е настоящия случай. Или най-общо, в предметния обхват на защита чрез понятието (gender) попадат и лицата, които се определят със социален пол, различен от биологичния, а не само жените и момичетата.

5. Определение за (gender) не се съдържа в нито един от изброените в преамбюла на Истанбулската конвенция международни договори и актове. В националното ни законодателство не се дава определение за „пол“, нито се дефинират понятията „мъж“ и „жена“.

Неубедителни са твърденията, че в конвенцията не се въвежда понятието „трети пол“, тъй като в определението за пол или (gender) в автентичния текст на Конвенцията се влага съдържание, различно от двата биологични пола, макар това да не е изрично записано като „трети пол“.

Некоректно е да се твърди, че понятието „пол“ или (gender) в автентичния текст се употребява само за целите на Конвенцията, тъй като най-общо в механизмите за нейното прилагане има редица задължения за промяна на националното законодателство. Според чл. 5, ал. 4 от Конституцията предимство имат международните договори пред националното законодателство, ако им противоречи. Законите следва да бъдат в съответствие с Конституцията, което по необходимост би довело до конституционни промени. Българската конституция е ясна по отношение на принципа на недискриминация, включително и на основата на пол. Според чл. 6, ал. (2) *Всички граждани са равни пред закона. Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние.* Остава открит въпросът как се съвместява конституционното понятие „пол“ и понятието „пол“ по конвенцията, така както текстът е внесен на български език в Народното събрание.

6. Будят безпокойство използваните изрази за вземане на мерки за изкореняване на обичаите и традициите, свързани със „стереотипните роли за мъжете и жените“ (чл. 12, ал. 1 от Конвенцията).

7. **Чл. 4. §. 3 от Конвенцията гласи:** *„Прилагането на разпоредбите на настоящата Конвенция от страните, по-специално мерките за защита на правата на жертвите, трябва да бъде осигурено без всякакви дискриминация, основана на пол, социален пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически или други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имуществено състояние, рождение, сексуална ориентация, идентичност, основана на пола, възраст, здравословно състояние, увреждания, семейно положение, статут на мигрант или на бежанец, или друг статут.*“

Несъмнено тази норма няма необходимост от тълкуване, защото разпоредбата е категорична – има изброяване на пол и социален пол – „sex“ и „gender“.

8. Ето защо, чл. 6 от Конвенцията не задължава държавите да прилагат „политики, основани (на пола), както гласи българският превод, а да прилагат джендърна политика (genderpolicy), както гласи автентичният текст.

Несъмнено за Св. Синод е, че тези две разпоредби - чл. 4, параграф 3 и чл. 6 от Конвенцията определят цялостното й прилагане в националното право. Резерви и декларации по тях са недопустими по смисъла на Конвенцията.

9. В т. 53 от „Обяснителния доклад“ на Конвенцията става ясно кои група хора са включени в обхвата на защита – „*Определени групи индивиди може също да търпят дискриминация на базата на половата си идентичност, което с прости думи означава, че социалният пол, с който те се идентифицират, не е в съответствие с биологичния пол, който им е бил приписан при раждането. Това включва категории индивиди, като например трансджендър и трансесекуални хора, кросдресъри¹, травестити и други групи хора, които не отговарят на това, което обществото е установило като принадлежащо към категориите „мъжки“ и „женски.“*

10. В Резолюция на Европейския парламент от 12 септември 2017 г. относно предложението за решение на Съвета за сключване от Европейския съюз на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие (COM(2016)0109– 2016/0062(NLE)) се казва:

- т. „И“ - като има предвид, че трябва да се предприемат мерки за справяне с нововъзникващото явление онлайн насилие, основано на пола, включително оскърбително отношение, тормоз и заплахи, особено на млади жени и момичета и ЛГБТИ лица;
- т. „С“ като има предвид, че някои групи жени, като например жените мигранти, жените безанци и кандидати за убежище, жените и момичетата с увреждания, жените ЛБТИ и жените от ромски произход, са застрашени от множествена дискриминация, поради което са още по-уязвими към насилие, поради мотиви, подхранвани от сексизъм, заедно с расизъм, ксенофобия, хомофобия, трансфобия или интерсексфобия, както и дискриминация, основана на възраст, увреждане, етнически произход или религия.

От тези текстове на Резолюцията става ясно, че за Европейския парламент на Европейския съюз не само жените ЛБТИ, а всички ЛГБТИ лица са субекти на защита по Конвенцията и следователно не може да се твърди, че тази категория лица не са включени в Истанбулската конвенция.

11. Обезпокоени сме от съдържанието на чл. 12 от Конвенцията, в който държавите-страни по Конвенцията трябва да предприемат мерки за включване в учебното съдържание „на учебен материал по въпроси като равнопоставеност между жените и мъжете, нестереотипни роли на пола“, както и от философията, вложена в чл. 14 от Конвенцията „за насърчаване на промени в социалните и културни модели на поведение на

¹ Обикновено под понятието „cross-dressers“ се има предвид хора, които са хетеросексуални, но се обличат в дрехи на противоположния пол (Бележка на преводача).

жените и мъжете с цел изкореняване на предразсъдъци, обичаи, традиции и всякакви други практики, основани на идеята за малоценност на жените или на стереотипни роли за жените и мъжете.“

12. Пределно ясно е, че чл. 78 „Резерви“ на Конвенцията в предметния си обхват не включва коментираните спорни текстове, освен да се направи резерва срещу самия чл. 78, което по същество е невъзможно.
13. По отношение на предложенията да се приеме тълкувателна декларация от българския парламент, следва да се посочи, че такива са направени от Полша Литва и Латвия при подписване на Конвенцията и от Полша при ратификацията ѝ. По ратификацията на Полша има възражения от други държави - Швейцария, Австрия, Холандия, Швеция, Норвегия, Финландия, че тълкувателната декларация на Полша представлява по същество резерва към Конвенцията, което е недопустимо според чл. 78, т.е. тази декларация не се признава. В международното право на договорите тълкувателните декларации нямат правна сила и не могат да се противопоставят на съответния международен договор, ако това не е изрично предвидено.
14. Самата Конвенция дава принципна възможност същата да бъде изменена на основание чл.72, но това е практически трудно осъществимо.

Уважаеми народни представители,

Всяка власт е от Бога и в обществото трябва да се постигне съгласие, което е за добруването на българския народ и е в съзвучие с мотото на българското председателство на Европейския съюз – Съединението прави силата.

Св. Синод не подкрепя Конвенцията, заради задълженията за предприемане на законодателни и други мерки от страна на държавите да въвеждат понятия и принципи, противоречащи на обществения и правен ред и изконни нравствени ценности.

България има национални закони, които осигуряват защита срещу насилия въобще, включително и домашно насилие.

Водени от горното и загрижени за бъдещето на нашия народ като негови духовни архипастири, призоваваме Народното събрание да се велуша в гласа на народа и да не ратифицира Истанбулската конвенция, чрез която се въвеждат понятия, които влизат в остро противоречие с нашата православна вяра, национални традиции и правна система.

Свещен отечески дълг на Св. Синод на Българската православна църква – Българска Патриаршия е да припомни на Божия народ думите на Св. Библия: „Горко на ония, които злото наричат добро, и доброто – зло, тъмнината считат за светлина, и светлината – за тъмнина, горчивото считат за сладко, и сладкото – за горчиво!“ (Ис. 5:20).

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СВ. СИНОД

Кеосмет

**ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ И
МИТРОПОЛИТ СОФИЙСКИ**

ЧЛЕНОВЕ НА СВ. СИНОД:

† СЛИВЕНСКИ МИТРОПОЛИТ

† ВЕЛИКОТЪРНОВСКИ МИТРОПОЛИТ

† ЛОВЧАНСКИ МИТРОПОЛИТ

† ПЛОВДИВСКИ МИТРОПОЛИТ

† ДОРОСТОЛСКИ МИТРОПОЛИТ

† ЗАПАДНО- И СРЕДНОЕВРОПЕЙСКИ МИТРОПОЛИТ

† ВАРНЕНСКИ И ВЕЛИКОПРЕСЛАВСКИ МИТРОПОЛИТ

† НЕВРОКОПСКИ МИТРОПОЛИТ

† РУСЕНСКИ МИТРОПОЛИТ

† СТАРОЗАГОРСКИ МИТРОПОЛИТ

† ВРАЧАНСКИ МИТРОПОЛИТ

НАМЕСТНИК НА ОВДОВЕЛИЯ ВИДИНСКИ ЕПАРХИЙСКИ ПРЕСТОЛ

ИЗКАЗВАНЕ

на г-н Владимир Шейтанов, на общедискусия в СУ "Климент Охридски" по въпроса за присъединяването към Истанбулската конвенция за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие

23.01.2018г.

Уважаеми господа,

В самото начало на своето изказване, чувствам необходимост да внеса необходимата яснота по отношение на своите мотиви. Мисля, че това не е лош подход към днешната дискусия.

Заявявам, че нямам никакъв лобистки интерес. Не съм нито политик, нито държавен чиновник, нито активист, нито грантов получател. Изразявам само лично мнение на практикуващ юрист. И особено държа да се разгранича от всички онези, които разчитат на финансиране по чл.8 на ИК, който предвижда:

„Страните отпускат подходящи финансови и човешки ресурси за доброто изпълнение на интегрираните политики, мерки и програми за превенция и борба с всички форми на насилие, обхванати от настоящата Конвенция, включително за тези, които се провеждат от неправителствени организации и от гражданското общество“.

От гледна точка на Закона за международните договори на България и Закона за нормативните актове, днешната дискусия е законна. Допуснатите закононарушения вече не могат да бъдат санирани, т.е. да се спази законността, проекто-законът за ратификация трябва да бъде изтоснен от ИК. Още повече, че висшите представители на изпълнителната и законодателната власт вече изразиха публично позиция в полза на ратификацията. Правната оценка на този факт е очевидна.

Като цяло обаче съм твърдо убеден в едно: ИК е категоричен пример за нарушаване на Закона за международните договори.

Допуснатите нарушения са от процесуално естество, но както е известно от съдебната практика, те опорочават придаването на материалната норма. Приемането на ИК при допуснатите процесуални нарушения отваря вратата за последващо съдебно оспоряване на нейното придаване. Нарушенията засягат чл.7, ал.1 врс чл.3-6 от Закона за международните договори на РБ – превода на проекто-договора на български език; съгласуването на проекто-договора между отделните министерства и ведомства; изготвянето на доклада по чл.4, ал.1; обсъждането на проекто-закон за ратификация.

Цитираните нарушения опорочават процеса на присъединяване към ИК. Пазите са сериозни: смислена в две насоки: целесъобразност и законосъобразност.

При съгласуването на проекто-закон за ратификация в МС станахме свидетели на необичайно сериозни разногласия в изпълнителната власт: разпределение на гласовете: 8 „за“ – 3 „против“. Последващите две допълнителни декларации на ОП срещу ратификацията на ИК показват, че правителството остава разединено.

Налагането в Кабинета се допълва от още по-дълбоки разногласия в обществото. Против ратификацията се оказва значителна част от целия обществен сектор - юристи,

академици, професори, журналисти, архитекти, телевизии, радио, БНТ, Главния Мбфтия. Ситуацията започна да наподобява спасяването на българските евреи през Втората световна война.

Същевременно, над България се упражни силен международен натиск, украсен с куртоазни похвали и уверения за подкрепа на държавния суверенитет. Френски евродепутат дори поиска да приложи ал-хок още неприетия текст на ИК, като свалям рекламния клип на Българското европредседателство.

Рапификация на ИК при подобна ситуация би била равносилна на обществено насилие. И тя най-вероятно ще стане факт.

С България се държат недопустимо. В хода на международната конференция за изработване на ИК, българските позиции не са били взети преди вид, според свидетелства на Кристиан Вигенин, тогавашния български министър на външните работи, а сега настояват да се присъединим, към текст на договор, които ние сме оспорвали.

Проф. Живко Сталев казваше, че правната държава без справедливост се превръща в насилие. Нека не забравяме за тази мисъл на един от най-големите български юристи.

Това не означава, че съм противник на борбата против насилието над жени и домашното насилие. Над 36 години защитавам жертвите на такова насилие, както в България, така и в чужбина. Имам не малък опит, не само от Либия и Турция. Но като български юрист съм убеден, че ИК е неэффективен механизъм за защита на българката от насилие, не отговаря на най-малко две от провъзгласените си цели и най-важното - в редкия случай тя е негигиенна и като такава ще даде основание за съдено на България като държава-нарушител.

Ще се опра на три основни професионални въпроса:

- предмет на договора;
- адекватност на регулацията;
- противоречия на конвенцията с установения правен ред в страната

ПО ВЪПРОСА ЗА ПРЕДМЕТА НА РЕГУЛАЦИЯ:

ИК има две области на регулиране - насилието над жени и домашното насилие. Без съмнение, ИК притежава определена достойнства като правен инструмент. Ползата от нея би могла да бъде осезаема, ако не са някои много съществени недостатъци. Но дяволът е скрит както винаги в детайлите.

НЕДОСТАГЪНИ НА ИК ПО ОТНОШЕНИЕ НА ПЪРВАТА ОБЛАСТ - НАСИЛИЕТО НАД ЖЕНИ

- а. ПРЕДМЕТАТ НА КОНВЕНЦИЯТА Е НЕПЪЛЕН И ЦОРАДИ ТОВА НЕ ОТГОВАРЯ НА ОБЯВЕНИТЕ ЦЕЛИ.
 1. НЕ ВКЛЮЧВА ДУХОВНОТО НАСИЛИЕ, което е много тежък недостатък;
- б. Възиранияте в конвенцията конкретни форми на насилие са изрически за България. А присъвиите не са заирани. България няма обществено значим проблем, напр. с укриването на генералите на жените и с неидентифицираните бракове. Обратно - България и ЕС имат много сериозни проблеми с:

- i. Разврата, престъпление по Раздел VIII на НК;
- ii. Нелегален износ на жени с цел сексуална експлоатация;
- iii. Блудство с малолетни;
- iv. Детска порнография;
- v. Демонстрацията на сцени на насилие против жени и домашно насилие – по телевизия, кино, театри, книги, списания, ИНТЕРНЕТ – достатъчни ли са средствата против публично показване на насилие – чл.17, т.2 ИК?
- vi. Побой над жени-учители, жени-лекари и др.;
- vii. Детска агресия - момичета против момичета, момчета против момчета и училищата.
- viii. Ромското домашно насилие.

Само отбелязвам, че огромна част от насилието над жени са породени не от физическото превъзходство на мъжкия пол, а от социалната среда – бедност, мизерия, икономическа и социална експлоатация, войните.

ИЗВОДИ: ИК не изпълнява собствените си цели – не защитава против всички форми на насилие над жени (чл.1, ал.1, т.А) и не създава цялостна рамка за защита и помощ на всички жертви на насилие над жени и домашно насилие(чл.1, ал.1, т.В).

НЕДОСТАТЪЦИ НА ИК ПО ОТНОШЕНИЕ НА ВТОРАТА ОБЛАСТ – ДОМАШНОТО НАСИЛИЕ

- e. Конвенцията е възприела широкия подход на ЕКПЧ при определяне на субектите на семейните отношения, не регулира единствено насилието против жени, и съвсем епизодично – против децата. Защитата против насилие над останалите - мъже, деца, възходящите баба и дядо изцяло отсъства; Това е отстъпление от всеобщо приетия принцип от Декларацията за правата на човека от 1949г. - равенство в правата, без разлика на раса, пол, етнос, произход, убеждения, социално положение и др.
- d. Не са дефинирани границите на психологическото насилие. Няма легална дефиниция на духовно насилие. Това ще доведе до различно прилагане на ИК в отделните страни, чиято социална практика съществено се различава

ИЗВОДИ: Тук също се наблюдава неизпълнение на проносите цели на ИК (чл.1 ал.1, т.А и т.В)

ПО ВЪПРОСА ЗА ОБЕКТИТЕ НА ЗАЩИТА

В ТАЗИ НАСОКА ВЪЗНИКНА И ЦЕНТРАЛНИЯ СПОР, СВЪРЗАН С ТЕРМИНА „ДЖЕНДЪР“.

- e. Конвенцията предлага защита на граждани, обособени по признак, който не се радва на всеобщо признание. Независимо от терминологичния спор, легитимира се нова категория граждани, в контекста на забраната за дискриминация при прилагане разпоредбите на Конвенцията. Това е влизане с нетипична сексуална ориентация. Прищипът на нейното обособяване е чужд на съвременното право на редица европейски държави. От България се иска да

акцентира международна правна норма, която противоречи на българското законодателство. **ТОВА Е Т.НАР.ПРАВНО ИНЖЕНЕРСТВО ПО ЛИНИЯ НА МЕЖДУНАРОДНИЯ ДОГОВОР,КОЕТО ВОДИ КЪМ ОТРИЧАНИ ВЕЧЕ В САЩ СОЦИАЛНИ ПРАКТИКИ, КАТО ГЕЙ-КВАРТАЛЪТ „КАСТРО“ В САЩ- ФРАНЦИСКО, улицата на проститутките в Женева, Булонския лес в Париж, квартал Александрия в Копенхаген и т.н.**

- f. Легитимирането на хората с нетипична сексуална ориентация създава се прецедент, който ще засегне сериозно вътрешното ни законодателство в бъдеще. Тези дни, пред очите ни, в СУ"Климент Охридски" е сформирано дружество на ЛГБТИ. Тази еволюция на правото е размило правната уредба на семейните отношения в много страни - САЩ, Германия, Швеция, Дания, Норвегия, Финландия, Австрия, Швейцария, Холандия. Резултатът е демографска криза и сериозни социални проблеми на тези общества.

КАТО БЪЛГАРСКИ ЮРИСТ, СЧИТАМ ЧЕ ТОВА НЕ Е ДОБЪР ИЗБОР ЗА МОЯТА СТРАНА. ТОВА НЕ Е ЗАЩИТА НА ЖЕНИ ОТ НАСИЛИЕ И ДОМАШНО НАСИЛИЕ. ТОВА Е НАСИЛИЕ НАД БЪЛГАРСКОТО ДЕТЕ, БЪЛГАРСКАТА ЖЕНА, БЪЛГАРСКОТО СЕМЕЙСТВО. ЕДИН ДЕН ТО НЕМИНУЕМО ЩЕ ЕВОЛЮИРА ДО КОНСТИТУЦИОНЕН ПРОБЛЕМ.

2. АДЕКВАТНОСТ НА РЕГУЛАТОРНИЯ РЕЖИМ НА ИК

Въпреки своите несъмнени качества, ИК не е адекватен регулатор в своята област. Фундаментална слабост на ИК е ПРИЛОЖИМОСТТА НА ИК КАТО ПРАВЕН ИНСТРУМЕНТ.

i. Причините за това са различни:

1. ТЕРМИНОЛОГИЧНА НЕПРИГОДНОСТ НА КОНВЕНЦИОНАЛНАТА НОРМА ЗА ПРИЛАГАНЕ В ПРАВОРАЗДАВАТЕЛЕН ПРОЦЕС.

Използвани са понятия без легална дефиниция:

- „виктимизация“ -чл.18,ал.3,т.3;
- „овластяване“ (empowerment) -чл.18,ал.3;
- настаняване-housing-чл.20,ал.1;
- ангажирана и компетентна подкрепа - sensitive and knowledgeable assistance-чл.21,
- „икономическо увреждане“, „икономическо насилие“ и др. (термини от международните отношения между държави, пренесени неправилно в отношенията между физически лица).

И това са само част от такава категория термини.

2. НЕПРИГОДНОСТ НА БЪЛГАРСКИЯ ПРЕВОД ЗА ЦЕЛИТЕ НА ПРАВОСЪДИЕТО

Българският превод на ИК е несъвършен. Неточният превод е абсолютна пречка за правилното прилагане нормите на конвенцията от българския съд, защото нашето съдопроизводство се води на български език.

3. КОЛИЗИОННОСТ НА КОНВЕНЦИОНАЛНИТЕ НОРМИ

5. Кодекса за социално осигуряване
6. Закона за училищното и предучилищното образование

Днес непосредствена необходимост от промени в КРБ и Семейния кодекс не съществува. Но ИК създава правна възможност за оспорване на сегашната регулация на семейните отношения. Въпреки че КРБ не допуска друга форма на брак освен доброволен съюз между мъж и жена, ИК отваря пътя за претенция за дискриминация на хора с нестандартна сексуална ориентация. КРБ не е достатъчна гаранция, че ИК няма да доведе до такива претенции, дори само заради нормата на чл.27от Международната конвенция на правото на договорите, която предвижда, че държавите не могат да се позовават на вътрешното си право като основание да не изпълняват международен договор. Самата ИК също предвижда, държавите да предприемат законови и конституционни промени, за да гарантират нейното прилагане. С ратификацията, България ще отвори огромен фронт срещу себе си за нарушаване на ИК, която обективно не може да бъде изпълнена. Чакат ни тежки финансови, правни, политически и международни последици.

3. РЕЗЕРВИ И ИНТЕРПРЕТАТИВНИ ДЕКЛАРАЦИИ

Ратифицирането на ИК ще превърне държавата в постоянен нарушител на международен договор, с всички правни последици финансови, политически и юридически.

Юридически е невъзможно да се приложи обвързване на страната само с част от ИК

- а. Чл.78 не позволява резерви по ИК, с изключение на резерви по 5 конкретни разпоредби:
 - i. чл.30,ал.2;
 - ii. чл.44, ал.1,е, ал.3 и ал.4;
 - iii. чл.55, ал.1 вр.чл.35;
 - iv. чл.58 вр.чл.37, чл.38, чл.39;
 - v. чл.59

МП не позволява да се внасят резерви, които не са разрешени от самия межд.договор (чл.19 от Международната конвенция по правото на договорите). Същото се отнася до интерпретативните декларации. Недопустимо е резерва или декларация да се дерогира действието на разпоредби, които засягат основния предмет на международния договор. Подобни сбити изяви се контролират с изречения Възражения от други страни по конвенцията. Полша, Латвия и Литва направиха такива декларации и бяха контролирани от 6 държави.

Сами се акорваме в ситуация на резерви, интерпретативни декларации, възражения, тълкуване и др., което само по себе си е хлъзгава правна материя, която не гарантира опазване на българския правен ред от нежелателно съвместие на колизионна норма.

ИЗВОДИ:

Отказът от ратификация на ИК не само не вреди на международния авторитет на България, а е единствения начин да запази този авторитет и да не превърне България в неген нарушител на още един международен договор.

Присъединявам се към призива на г-жа Маргарита Цонора: не ратифицирайте конвенцията за ратифициране на тази конвенция. Това ще бъде фатална грешка. Това е правна влакляк, от която България няма големи изискове за изпълнение.

16.10.05

№ 839-00-11

25.06.18

Председател на Конституционния съд

Правителствено здание, София

Посрещане, 12 ноември 2018 г.

Присъдението на граждански

КОМИСИИ по вероизпитание на длъжност

№ 12/18

КОМИСИЯ за етиката и етиката

КОМИСИЯ по въпросите за правосъдието

КОМИСИЯ по въпросите за правосъдието

независимостта на съдилищата и адвокатите

КОМИСИЯ по въпросите за гражданския процес

КОМИСИЯ по въпросите за гражданския процес

№ 12/18

Мая Манолова – ОБЪЮСМАТОР на Обществен омбудсман

УВАЖАЕМИ МИ ДА ПРИЕМАТЕ

както продължение на започналото обществено обсъждане за приемането на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с корупцията (OECD Конвенцията) по повод предложението на Министърския съвет на Европейския съюз за изготвянето на Резолюцията за нейното ратифициране, на което самото правителство изразява от обществеността с пълно осъзнаване – за пръв път поставя изискванията за отговорност от държавна власт и гражданска инициатива „СТРАВИ ДЪВСТВО“ (www.stravimeto.com) анализ на механизмите в Конвенцията – актуалната привадиция, която се отнася до вътрешното право на Република България на общите принципи, които са осъществени и не дна повече на достигане на дълбочина при реализирането на цели е приемано на същата – като част от българското законодателство.

Приложение: същ. текст.

15.11.2018 г. гр. София

Уважаеми г-н Председател на Конституционния съд,
КОМИСИИ ЗА ЕТИКАТА И ЕТИКАТА

Регламентите на Истанбулската конвенция – между прокламираните цели и реалното им съдържание

Сравнителен анализ на Конвенция на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие – Истанбул, 11.05.2011 г., с актуалната им правна регламентация във вътрешното право на Република България

На първо място следва да отбележим, че проблемът за домашното насилие занимава световната общественост от дълги години, предвид това, че сериозно нарушава основните права на човека. В Европа проблемът, свързан с жертвите на домашно насилие, е широко дискутиран. Още на 25 ноември 2005 г. Постоянната комисия на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа (ПАСЕ) подкрепи европейската кампания срещу насилието над жени, която бе стартирана от Съвета на Европа през 2006–2007 г. В изявлението на Асамблеята се казва следното: „Хиляди жени в Европа са подложени ежедневно на физическо, сексуално и психологическо насилие. Всеки ден всяка пета жена на континента е жертва на домашно насилие. Този проблем засяга всички страни-членки на Съвета на Европа и всички социо-професионални категории. Прекалено много жертви страдат в мълчание и прекалено много престъпления остават ненаказани. Днес, на Международния ден за борба с насилието над жени, Асамблеята осъжда тази прекалено разпространена форма на насилие над жените в Европа в собствените им домове”. Показателен факт е приемането още на 9 декември 2004 г. от Министерският съвет на Национален план за действие за насърчване на равнопоставеността на жените и мъжете за 2005 г. Точка 7 от плана е озаглавена „Борба с домашното насилие...” и предвижда провеждането на информационни кампании и разработването на адекватни мерки за борба с домашното насилие чрез осигуряване защита на неговите жертви.

Като продължение на държавната воля за осигуряване на защита на пострадалите от домашно насилие, през март 2005 г. Народното събрание прие Закон за защита от домашното насилие (ЗЗДН). Този законодателен акт е в съответствие с поетите ангажменти на международноправно ниво в тази област. Съвременните международни инструменти, които са свързани с правата на човека, изискват от страните-членки да предприемат законодателни действия за превенция и наказване на домашното насилие. В Европейския съюз премахването на домашното насилие е една от основните стратегии на политиката по равнопоставеността и въпросът е регулиран в т. нар. softlaw на ЕС8. Проблемът за „домашно насилие” е предмет на разглеждане и изучаване от различни научни области. Неговото разрешаване може да се постигне чрез оказването на комплексна психологическа, социална и правна помощ на пострадалите. Настоящото изложение има за цел да анализира най-често прилаганите юридически процедури за защита на пострадалите от домашно насилие, за да се стигне до извод дали е необходимо преуреждане на поставените рамки

В международното право са приети редица актове в тази насока – КОНВЕНЦИЯ за премахване на всички форми на дискриминация по отношение на жените, приета и открита за подписване, ратификация и присъединяване с резолюция 34/180 на ОС на ООН от 18.12.1979 г.; Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, доп. с Протокол № 2 от 6.05.1963 г.; Конвенцията на ООН против изтезанията и друго жестоко, нечовешко или унижително третиране или наказание; Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи.

В много от страните на Европейския съюз (Германия, Австрия, Великобритания) и в САЩ са приети специални закони за домашното насилие. В държавите от региона също има тенденция към законодателно уреждане на въпроса – стъпки в тази посока са направени в Румъния, Хърватска, Сърбия, Македония.

При наличието на подробната правна уредба, която е част от вътрешното и международно право, касаеща защитата от домашно насилие и опазване правата на жените без да се стига до дискриминация на мъжете, буди недоумение за желанието на част от властимащите да бъде ратифицирана такъв документ като Истанбулската конвенция. С няколко хаотични текста, касаещи форми на осакатяване женските гениталии, характерни за крайно маргинализирани групи извън Европейската общност, откровено се прави опит – незабелязано, да бъдат прокарани други текстове. Не представлява ли случващото се опит, без широко обществено обсъждане, да бъдат легализирани еднополовите бракове и третия пол? Как измежду дефинициите за „домашно насилие“ и „жена“, извъдтъж се проявява необходимостта да бъде обяснено що е то „пол“?

Според ИК /Истанбулската конвенция/ „пол“ означава социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете. Предвижда се да бъдат включени в учебния материал въпроси, касаещи нестереотипни роли на пола – чл. 14, ал. 1. А текстът на ал. 2 предвижда стимулиране страните да предприемат необходимите мерки за насърчаване на посочените в параграф 1 принципи в неформалните образователни структури, както и в спортни, културни и развлекателни структури и в медиите.

ИК предвижда страните да предприемат необходимите законодателни или други мерки, за да осигурят или уредят при подходящо географско разпределение специализирани услуги за незабавна, краткосрочна и дългосрочна подкрепа за всички жертви, пострадали от някой от актовете на насилие, обхванати от настоящата Конвенция. Да бъдат осигурени подслони /чл. 23/; телефонни линии за помощ /чл. 24/; подкрепа за жертви на сексуално насилие /чл. 25/; защита и подкрепа на деца свидетели /чл. 26/;

Според чл. 29 страните предприемат необходимите законодателни или други мерки, за да осигурят на жертвите подходящи гражданскоправни средства за защита срещу извършителя. Посочено е в член 32 — Граждански последици от насилствени бракове; Член 33 — Психологическо насилие; Член 34 — Преследване; Член 35 — Физическо насилие; Член 36 — Сексуално насилие, включително изнасилване; Член 37 — Насилствен брак; Член 40 — Сексуален тормоз и т.н.

Следва веднага да се отбележи, че досежно визираната по-горе проблематика и регламентирането на способи за защита, е налице съществуваща удачна правна не само в други международно признати актове, но те са вече уредени и във вътрешното ни право.

В Р. България е приет специален Закон за защита от домашното насилие, чрез който е правно обезпечена нуждата от предприемане на бързи адекватни мерки, при различни хипотези. А що се касае до по-сериозните посегателства – те са криминализирани като престъпления в наказателния кодекс, който предвижда и завишена наказателна санкция при квалифицираните състави, в случаите при които е налице роднинска връзка между пострадад и извършител или когато пострадалото лице е жена или дете.

Дефиницията за домашно насилие е дадена в текста на чл. 2, ал. 1 от ЗЗДН - „всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство.“ Ал. 2 определя, че за психическо и емоционално насилие върху дете се смята и всяко домашно насилие, извършено в негово присъствие. Това определение очертава широк кръг от деяния, които се извършват между лица, които са в близки родствени или лични отношения. Защитени са както обществените отношения, свързани с брак и родство, така и тези между бивши съпрузи и лица, които се намират във фактическо съпружеско съжителство. Жертвата на домашно насилие може да бъде както жена, така и мъж, български гражданин или чужденец, пълнолетно или непълнолетно лице. Може да се каже, че актът на домашно насилие е вид противоправно деяние, като последиците от него могат да имат различен характер. Затова може да се каже, че ЗЗДН създава една универсална процедура за защита срещу всички форми на домашно насилие и в оглед степента на увреждане на пострадалия могат да се приложат и други правни средства за защита, например образуване на наказателно производство, ако деянието съставлява престъпление.

Процедура по защита срещу домашното насилие. В глава I от ЗЗДН (чл. 1-6) е уредена материалноправната защита срещу домашно насилие. Законодателят дефинира понятието „домашно насилие“, определя кръга от лица, които са обект на защитата, и мерките, които могат да се налагат на правонарушителите. Кръгът от защитени обществени отношения е следният: по време на брака, след прекратяване на брака, фактическо съпружеско съжителство, настойничество, попечителство, приеман родител, родство, сватовство в определени степени. Фактическото съпружеско съжителство се определя в теорията като „неформален, доброволен, траен, личен съюз за съвместен живот на мъж и жена, основан на свободната им воля за съжителство в семейна общност като съпрузи“, вж.: Ц а н к о в а, Ц. Фактическото съпружеско съжителство и българското семейно право. С., 2000, с. 99.

Държавата създава условия за изпълнението на програми за превенция и защита от домашно насилие и програми, осигуряващи помощ на пострадалите лица. Органите на изпълнителната власт извършват подбор и обучение на лицата, патоварени със

защитата по този закон. Органите на изпълнителната власт и/или юридическите лица, регистрирани по реда на чл. 18, ал. 2 и 3 от Закона за социално подпомагане и по реда на чл. 45 от Закона за юридическите лица с нестопанска цел, работят за защита на лицата, пострадали от домашно насилие. Те организират изпълнението и изпълняват програмите за задължаване на извършителя на насилието да посещава специализирани програми и насочване на пострадалите лица към програми за възстановяване.

Всяка година до 31 март Министерският съвет приема Национална програма за превенция и защита от домашно насилие. Средствата за финансиране изпълнението на задълженията по Националната програма се определят ежегодно със закона за държавния бюджет на Република България за съответната година по бюджетите на съответните министерства, определени в програмата. Ежегодно със закона за държавния бюджет на Република България за съответната година по бюджета на Министерството на правосъдието се определят средства за финансиране на проекти на юридически лица с нестопанска цел, които отговарят на изискванията, и при условие, че те осъществяват дейности по този закон, за разработване и изпълнение на:

1. програми за превенция и защита от домашно насилие, които се отнасят до:
 - а) подготовка и одобряване на програми в учебни заведения;
 - б) програми за работа с органите на съдебната власт и с органите на Министерството на вътрешните работи;
 - в) мониторинг на прилагането на закона;
 - г) провеждане на семинари и конференции;
 - д) издания и публикации;
2. програми за предоставяне на помощ на лица, пострадали от домашно насилие, които включват:
 - а) социално, психологическо и правно консултиране и помощ от специалисти;
 - б) насочване към други необходими специалисти и интердисциплинарни консултации, както и към кризисни центрове за лица, пострадали от домашно насилие;
3. обучение на лицата, които извършват защитата по закона;
4. специализирани програми, посещавани от лица, които са извършили домашно насилие, и които включват социални и психологически консултации.

Според чл.1, ал. 2 от ЗЗДН „Отговорността по този закон не изключва гражданската, административнонаказателната и наказателната отговорност на извършителя.”

Обхванати са тези групи отношения, които обикновено се определят като т.нар. „битови проблеми”. В глава II от ЗЗДН (чл. 7-22) се съдържа процесуалноправната защита от домашно насилие. Законът урежда едно особено съдебно производство. Компетентен да разгледа делото е районният съд по настоящия адрес на пострадалото лице. Тази подсъдност може да бъде изета от съда, пред който има висящо дело между пострадалото лице и извършителя или по отношение на някой от тях, на основание, посочено в Семейния кодекс (например бракоразводна процедура пред втората инстанция). Това би дало възможност и окръжните съдилища да се ангажират с разглеждането на този вид дела. Доказването като съвкупност от процесуални действия на съда и на страните, насочени към разкриване факта на домашно насилие, се осъществява посредством всички доказателствени средства по Гражданско-

процесуалния кодекс (чл. 13). Новото в закона е, че при наличие на телесни увреждания те могат да се удостоверят не само с медицински свидетелства от Съдебна медицина, но и с издаден от всеки лекар документ. По искане на пострадащото лице всеки лекар е длъжен да издаде документ, в който писмено да удостовери констатираните от него увреждания или следи от насилие. Когато няма други доказателства, съдът издава заповед за защита само на основание приложената декларация.

Началото на производството се поставя с писмена молба, подадена в срок от упълномощено лице. Преклузивният срок, който законът предвижда, е едномесечен и започва да тече от момента на извършване акта на насилие. След този срок лицето губи правото си да търси образуване на производство за защита на това основание (би могло на друго).

В гражданския процес доказателствените средства са предвидените и уредени от закона източници на сведения за подлежащите на доказване факти. Допустими са: обяснения на страните, писмени доказателства, свидетелски показания, веществени доказателства. По-подробно вж. С т а л е в, Ж. Българско гражданско процесуално право, пето доп. и прер. изд., С., 1994, с. 237-291.

Реквизите на молбата са посочени в чл. 9, ал.1: имената, адреса и единния граждански номер на молителя или на подателя искането; имената и настоящият адрес на извършителя или друг адрес, на който може да бъде призован, включително телефон и факс; данни за семейната, родствена или фактичката връзка между пострадащото лице и извършителя; описание на фактите и обстоятелствата, при които е извършено домашното насилие; подпис. Към молбата се прилага и декларация от молителя за извършеното насилие. Молбата или искането се завежда в специален регистър и се разпределя в деня на постъпването.

Лицата, които имат право да депозират молбата за защита, респективно искане за защита, са: пострадащото лице, директора на дирекция „Социално подпомагане“; брат или сестра, или лице, което е в родствена връзка по права линия без ограничения с пострадащото лице, но само в случаите на незабавна съдебна защита.

Съдът по искане на молителя служебно изисква за извършителя: справка за съдимост, справка за наложени мерки по този закон и удостоверение дали се води на психиатричен отчет. Законът предвижда в деня на постъпване на молбата съдът да насрочи открито съдебно заседание в срок не по-късно от 30 дни. В това отношение много напомня на бързите производства по ГПК. Съдът се произнася с решение в открито заседание.

При уважаване на молбата или на искането съдът издава заповед за защита, с която налага една или повече мерки за защита. Решението и заповедта се връчват на страните. Решението може да се обжалва пред окръжния съд в 7-дневен срок от връчването му. Жалбата се подава чрез съда, постановил решението, с препис за другата страна. Към жалбата може да се приложат и нови доказателства. Обжалването не спира изпълнението на заповедта. Окръжният съд разглежда жалбата в 14-дневен срок в

открито заседание с призоваване на страните по реда на чл. 12 и се произнася с решение по същество, с което оставя в сила, отменя или изменя обжалваното решение. Когато изменя заповедта, съдът издава нова заповед. Решението на окръжния съд е окончателно.

В случай, че пострадалото лице не може или не желае да разкрие адреса си, то може да посочи съдебен адрес.

ЗЗДН уреща едно бързо производство с цел осигуряване на специална защита чрез налагане на една от възможните мерки. Тези шест и могат да се наложат на извършителя за срок от един месец до една година, и глоба като вид неблагоприятна финансова последица:

- задължаване на извършителя да се въздържа от извършване на домашно насилие;
- отстраняване на извършителя от съвместно обитаваното жилище за срока, определен от съда;
- забрана на извършителя да приближава пострадалото лице, жилището, местоработата и местата за социални контакти и отбих на пострадалото лице при условия и срок, определени от съда;
- временно определяне местоживеенето на детето при пострадалия родител или при родителя, който не е извършил насилието, при условия и срок, определени от съда, ако това не противоречи на интересите на детето;
- задължаване на извършителя на насилието да посещава специализирани програми;
- насочване на пострадалите лица към програми за възстановяване.
- във всички случаи съдът налага на извършителя и глоба в размер от 200 до 1000 лв.

При неизпълнение на заповедта на съда, полицейският орган, констатирайки нарушението, може да задържи нарушителя и да уведоми незабавно органите на прокуратурата.

Може да се обобща, че основните принципи, върху които законът е изграден, са: бързината и дори спешността на защитата; бързо отделяне на насилника от жертвите; специална защита на пострадалите; достъпност на съдебното производство; многообразие от мерки за закрила; съчетаване на съдебна защита по реда на съдебното администриране с административни мерки и мерки за социална закрила и рехабилитация; сътрудничество между държавните органи и неправителствения сектор.

Мерките за защита да се определят по реда на съдебното администриране. Мерките за съдебна закрила са съобразени с всеки конкретен случай, като осигурената възможност за неотложна защита е реална гаранция за предпазване на жертвите.

В ЗЗДН са предвидени мерки за осигуряване на защита въз основа на Регламент № 606/2013 на Европейския парламент и на съвета от 12 юни 2013 г. относно взаимното признаване на мерки за осигуряване на защита по граждански дела (нова - дв. бр. 50 от 2015 г.). Същите се изразяват във възможността лице, което се ползва от мярка за осигуряване на защита, постановена в държава-членка на Европейския съюз, може да поиска издаване на заповед за защита на територията на страната от Софийския градски съд. Съобразно чл. 24 съдът разглежда молбата в закрито заседание. Той се произнася в двуседмичен срок само въз основа на заверено копие от мярката за осигуряване на защита и удостоверението, издадено съгласно чл. 5 от Регламент (ЕС) № 606/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 12 юни 2013 г. относно взаимното признаване на мерки за осигуряване на защита по граждански дела (ОВ, L 181/4 от 29 септември 2013 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) № 606/2013". Документите се придружават с превод на български език. Съдът проверява и дали мярката може да бъде изпълнена със способите на българския закон. Когато това е невъзможно, той постановява заместваща мярка на защита съобразно българското законодателство. Съдът уведомява лицето, създаващо заплахата, за заместването на мярката за осигуряване на защита. Заместващата мярка за осигуряване на защита подлежи на въззивно обжалване от лицето, ползващо се от защита, или от лицето, създаващо заплахата, пред Софийския апелативен съд.

Съгласно чл. 25 отказ за признаване или отказ за изпълнение на мярка за осигуряване на защита се постановява от Софийския градски съд по искане на лицето, създаващо заплахата. Чл. 26 (Нов - ДВ, бр. 50 от 2015 г.) (1) Първоинстанционният съд, разгледал делото, издава по писмена молба на лицето, което се ползва от защита, удостоверение по чл. 5 от Регламент (ЕС) № 606/2013. (2) Съдът уведомява лицето, създаващо заплахата, за издаването на удостоверението и за последиците от издаването му.

Актът за поправяне или оттегляне на удостоверението по чл. 5 от Регламент (ЕС) № 606/2013 подлежи на обжалване пред съответния окръжен съд в двуседмичен срок, който тече от момента на уведомлението, че е издаден акт за поправяне или оттегляне на удостоверението.

Освен специална защита по ЗЗДН може да се прилага и наказателно-правната защита, ако актът на домашно насилие осъществява престъпен състав по НК. Това не само е възможно, но е и задължително при престъпленията от общ характер. Затова ще се спрем и на особеностите на правната защита, дадена в наказателното законодателство.

Наказателното право урежда обществените отношения, възникващи при извършването на престъпления. Често формите на посегателство при домашно насилие се изразяват във виновни противоправни деяния, наказуеми по действащия Наказателен Кодекс (НК)16. В следващото изложение ще направя кратък обзор на възможните правни квалификации при актове на домашно насилие като следвам систематиката на Кодекса.

Престъпления против живота. Убийството е най-тежкото престъпление против личността на човека. Това определя и неговото систематично място – раздел I на глава

II от НК. Законодателно са уредени, съдържат няколко вида състава на умишленото убийство: основен, квалифицирани, привилегирани, наказуемо приготвление, подбуждане към убийство. В най-тежките случаи на домашно насилие се стига именно до този вид престъпно посегателство или опит към него. Тук се има предвид наказателното право в тесен смисъл. Някои автори смятат, че наказателното право може да бъде разглеждано в широк смисъл (като включва три правни клона – материално наказателно право, наказателнопроцесуално право и наказателно изпълнително право, и в тесен смисъл като материално наказателно право (на англ.: substantivecriminallaw). Вж. По-подробно: Г и р г и н о в, А. Наказателно право на Република България. Обща част. С., 2002, с. 9.

НК отчита близкото родство между извършителя и пострадалия като отгегчаващо отговорността обстоятелство и основание за приложение на по-тежко наказуем състав. Чл.116, ал.1, т. 3, НК криминализира убийство на баща, майка, рожден син или рожденна дъщеря като по този начин „осигурява особена защита на семейните отношения, в които участват гражданите“. Счита се, че убийството на лице с такова качество представлява деяние с по-висока степен на обществена опасност, тъй като тези лица следва да си дължат по-голямо уважение и грижи. В този кръг лица не са включени съпрузите, макар че те са основни субекти в семейната общност, което може да се отчете като законодателен пропуск. При противоправно отнемане на живота на съпруг правната квалификация ще бъде по основния състав, предвиденото наказание за което е лишаване от свобода от десет до двадесет години (чл.115, НК). Близките отношения между извършителя и жертвата могат да бъдат отчетени от съда като отгегчаващо отговорността обстоятелство при индивидуализиране на наказанието.

Възможно е посегателството да е под формата на убийство, извършено в състояние на физиологичен афект (чл. 118, НК). При осъществяването на този привилегирован състав са налице два момента: особено състояние на дееца и провокиращо поведение на жертвата. Деецът се намира в състояние на силно раздразнение. То е предизвикано от пострадалия с противозаконно действие, от което е било възможно да настъпят тежки последици за виновния или негови близки. Необходимо е деецът да е действувал не при обикновено, а при силно раздразнено състояние, което да е предизвикано от пострадалия не с обикновена закана, а с насилие, тежка обида или клевета или с друго противозаконно действие. Силното раздразнено състояние се характеризира с бурно протичаща реакция, при която задръжките на дееца са ограничени до такава степен, че възможността разумно да преценява действията си е значително ограничена. Наказанието по този състав е редуцирано – лишаване от свобода от една до осем години.

Друг състав на престъпление, който може да се реализира при домашно насилие, е убийство при превишаване пределите на неизбежната отбрана (чл.119, НК), за което наказанието е лишаване от свобода до пет години. Извършител в тази хипотеза би могла да бъде жертвата на домашно насилие, макар че по реалистичен би бил случаят на отбрана в рамките на нападението или превишаване на пределите поради смущение

или уплаха. И в двете посочени хипотези наказание не се налага, тъй като деянието не е общественоопасно.

Възможно е намерението на извършителя да не бъде довършено и престъплението да остане във фазата на опита. Отговорността ще бъде реализирана по правилата на НК. При опит деецът се наказва с наказанието, предвидено за довършеното престъпление, като се взема предвид степента на осъществяване на намерението и причините, поради които престъплението е останало недовършено (чл.18, ал.2, НК). Ако пострадалият и дееца са в брачни отношения, след извършване на деянието ще последва не само наказателна отговорност за опит към убийство, а и гражданско правната констатация за дълбоко и непоправима разстройство на брака. Присъдата на съда по наказателното дело ще е задължителна за съда, който гледа бракоразводното дело относно виновността и противоправността на деянието.

Престъпления против телесната неприкосновеност. Наказателният кодекс не криминализира т.нар. малтретиране на съпрузи в специален текст, но на общо основание биха могли да се прилага наказателната отговорност за телесни повреди. Непосредствен обект на тези престъпления са обществените отношения, които осигуряват неприкосновеността на човешкото здраве и физическата цялост на личността. Те са резултатни увреждащи престъпления. Увреждането на здравето може да бъде различно и поради това видовете телесни повреди са разграничени с оглед степента на засягане. Действащият НК е възприел делението на тежки, средни и леки телесни повреди.

Тежките телесни повреди са описани в чл. 128, ал.2 от НК24. Ако телесната повреда е причинена от съпруг, това няма да промени правната квалификация, а може да бъде отчетено само при индивидуализиране на наказанието, което е относително определено като размер – от 3 до 10 години лишаване от свобода.

Средната телесна повреда между съпрузи е престъпление от частен характер (чл. 161, ал.1, НК). Това не променя наказателната противоправност на деянието, а само процесуалните правила за образуване и провеждане на наказателното производство. НК и НПК предвиждат два начина за извършване за наказателното преследване за извършени престъпления: по реда на държавното обвинение (т.нар. наказателни от общ характер дела) и по реда на частното обвинение (наказателни от частен характер дела). За вторите правото да решат дали да се търси наказателна отговорност на извършителя е предоставено на пострадалото лице. Предвиденото наказание за средна телесна повреда по основния състав е лишаване от свобода до пет години.

Леките телесни повреди биват два вида: с разстройство на здравето, за която е предвидено наказание лишаване от свобода до две години или с пробация, и причиняване на болка и страдание без разстройство на здравето, която се наказва с лишаване от свобода до шест месеца или пробация, или глоба от сто до триста лева. Криминализирана е само умилпената лека телесна повреда и преследването се извършва по тълба на пострадалия.

Телесната повреда е тежка, ако е причинено: продължително разстройство на съзнанието; постоянна слепота с едното или с двете очи; постоянна глухота; загуба на речта; детеродна неспособност; обезобразяване, което причинява завинаги разстройство на речта или на сетивен орган; загуба на единия бъбрек, слезката или на крило на белия дроб; загуба или осакатяване на крак или ръка; постоянно общо разстройство на здравето, опасно за живота.

Правната уредба е в чл. 129, НК. Според ал.2 телесната повреда е средна, ако е причинено: трайно отслабване на зрението или слуха; трайно затрудняване на речта, на движението на крайниците, снагата или врата, на функциите на половите органи без причиняване на детеродна неспособност; счупване на челюст или избиване на зъби, без които се затруднява дъвченето или говоренето; обезобразяване на лицето или на други части от тялото; постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, или разстройство на здравето, временно опасно за живота; наранявания, които проникват в черепната, гръдната и коремната кухина.

Изказано е становище в литературата, че нормата на чл.161, ал.1 е дискриминативна, тъй като стеснява правата на пострадалите. Вж. Т и ш е в а, Г., цит.съч. с.119. Огтносно съдебната практика по делата от частен характер вж.: И л к о в а, Р. Наказателни дела от частен характер. Сборник съдебна практика / 1955-2004/. С., 2005.

Може да се посочи и трета група престъпления, т.нар. престъпления от публично-частен характер (чл. 343, ал. 2 НК).

Непредпазливата тежка и средна телесна повреда по чл.133 НК между съпрузи е престъпление от частен характер. Телесните повреди при физиологичен афект и при превъзхождане пределите на неизбежната отбрана са уредени в чл.132 НК. Ако извършителят и жертвата на престъплението са съпрузи, то производството също ще е от частен характер.

Престъпления против свободата на волята. Заканата с престъпление между съпрузи е много често срещано престъпление. Основния състав е уреден в чл.144, ал.1 от НК. Престъплението е от частен характер. Изпълнителното деяние се осъществява чрез закана с извършване на престъпление против личността или имота на пострадалия. Субект на закана може да бъде всеки, включително и съпруг. Ако закана е с убийство, се осъществява престъпление по квалифициран състав, което е по-тежко наказуемо и е престъпление от общ характер.

Престъпления против половата неприкосновеност на личността и против половия морал. Престъпно съвкупление с лице от женски пол, което се осъществява против волята на жертвата, е уредено в чл.152, ал.1 НК. Бракът между деецът и пострадалата, както и фактическо съпругеско съжителство, не изключват възможността да бъде извършено това престъпление, ако половият акт става против волята на жената.

Престъпления против неприкосновеността на жилището. Те са уредени в раздел четвърти на Глава трета от НК и са вид престъпления против личните права. Според чл.

33, ал.1 от Конституцията на Република България, жилището е неприкосновено и без съгласие на обитателя му никой не може да влиза или остава в него. Отражение на това конституционно положение е чл. 170, ал. 1 от НК: „Който влезе в чуждо жилище, като употреби за това сила, заплашване, хитрост, ловкост, злоупотреба с власт или специални технически средства, се наказва с лишаване от свобода.”

Друга често срещана хипотеза е тази на ал. 4 на същия член: „Който противозаконно остане в чуждо жилище въпреки изричната покана да го напусне, се наказва с лишаване от свобода до една година.” За разлика от предходното престъпление, това е на просто извършване, формата на деянието е бездействие и се преследва по тълба на пострадалия. Формата на вина е пряк умисъл. В тези случаи гражданите могат да се обръщат към органите на полицията, които са длъжни да окажат съдействие на пострадащото лице.

Престъпления против семейството. Наказателното законодателство отдава голямо значение на защитата на семейството и подрастващото поколение. Посегателствата върху тях са обединени в една глава от НК като систематичното им място е непосредствено след престъпленията срещу личността и правата на гражданите.

Престъплението злепоставяне на сродник е уредено в чл. 181, ал. 1, НК. Пострадал е лице, което се намира в родствени отношения с дееца, напр. съпруг, и като е правно задължен да полага грижи, не го прави, макар че пострадалият е неспособен да се грижи за себе си. Друг специален случай на злепоставяне е уреден в чл. 182, НК. Субект на престъплението може да бъде родител или настойник, а изпълнителното деяние се осъществява чрез бездействие – „който остави лице, намиращо се под родителски грижи или настойничество, без надзор и достатъчна грижа”.

Според чл. 181, ал. 1: „Който наруши свое задължение към съпруг, възходящ или низходящ, неспособен да се грижи за себе си, и с това го постави в положение на сериозно затруднение, ако извършеното не представлява по-тежко престъпление, се наказва с пробация, както и с обществено порицание.”

Престъплението е резултатно под формата на създаване на опасност за физическо, душевно или морално развитие на пострадащото лице. Неплащане на издръжка, чл. 183, НК, и неизпълнението на съдебно решение, чл. 182, ал.2 НК, са често срещани престъпления. Субект на престъплението неплащане на издръжка може да бъде родител, възходящ, низходящ, брат или сестра, съпруг. От обективна страна е нужно да има влязъл в сила съдебен акт за изплащане на издръжка. Изпълнителното деяние се осъществява чрез неплащане на две или повече месечни вноски. Формата на вина е пряк умисъл: деецът съзнава, че дължи издръжка. Дадена е възможност на дееца, ако изплати дължимата издръжка преди постановяване на присъдата от първата инстанция, да бъде освободен от отговорност. Тази разпоредба не се прилага повторно.

В чл. 182, (1) (Изм. - ДВ, бр. 103 от 2004 г., в сила от 01.01.2005 г., изм. - ДВ, бр. 26 от 2010 г.) е предвидено родител или настойник, който остави лице, намиращо се под родителски грижи или настойничество, без надзор и достатъчна грижа и с това създаде

опасност за неговото физическо, душевно или морално развитие, се наказва с лишаване от свобода до три години, както и с обществено порицание. А нормата на ал. 2 урежда хипотезата (изм. - ДВ, бр. 26 от 2010 г.) родител или друг сродник, който не изпълни или по какъвто и да е начин осуети изпълнението на съдебно решение относно упражняване на родителски права или относно лични контакти с дете, се наказва с пробация или глоба от сто до триста лева, а в особено тежки случаи – с лишаване от свобода до шест месеца или с глоба до три хиляди лева.

Предвиден е като престъпен състав за склоняване в чл. 182а (1) (Изм. - ДВ, бр. 26 от 2010 г.) Който с цел имотна облага склонява родител чрез дарение, обещание, заплаха или злоупотреба със служебно положение да изостави свое дете или да даде съгласие за осиновяването му, се наказва с лишаване от свобода до три години и глоба до две хиляди лева. (2) Наказанието по ал. 1 се налага и на онзи, който склонява непълнолетен да даде съгласие за осиновяването си, когато законът го изисква. (3) Който с цел противозаконна имотна облага посреднички между лице или семейство, желаещо да осинови дете, и родител, желаещ да изостави свое дете, или жена, приемаща да износи в утробата си дете с цел да го предаде за осиновяване, се наказва с лишаване от свобода до две години и глоба до три хиляди лева. (4) Ако деянието по ал. 3 е извършено повторно, наказанието е лишаване от свобода до три години и глоба до четири хиляди лева.

Регламентирано е в чл. 182б. (Нов - ДВ, бр. 75 от 2006 г., в сила от 13.10.2006 г.) (1) Лице от женски пол, което даде съгласие за продажбата на детето си у нас или в чужбина, се наказва с лишаване от свобода от една до шест години и глоба от пет хиляди до петнадесет хиляди лева. (2) Наказанието по ал. 1 се налага и на бременна жена, която дава съгласие за продажбата на детето си преди раждането му.

Според чл. 184. (1) Който умишлено замени, скрие или подхвърли малко дете или по друг начин укрие или замени гражданското състояние на някого, се наказва с лишаване от свобода до две години. (2) (изм. - ДВ, бр. 92 от 2002 г.) Ако това бъде извършено с користна цел, наказанието е лишаване от свобода до три години и глоба от сто до триста лева.

Нормата на чл. 185. (1) (Изм. - ДВ, бр. 26 от 2010 г.) урежда, който самоволно прибере или задържи при себе си чуждо дете, ненавършило четирнадесет години, и незабавно не уведоми властта или не го върне на родителите или на настойника му, се наказва с лишаване от свобода до три години. (2) (изм. - ДВ, бр. 26 от 2010 г.) Ако това е станало с насилие, заплашване или измама или с намерение да използва детето за користи или безправствени цели, наказанието е лишаване от свобода от една до шест години и глоба до пет хиляди лева.

Законодателят е предвидил в чл. 186. (изм. - ДВ, бр. 26 от 2010 г.) Който прибере подхвърлено или заблудено дете по-малко от седем години и незабавно не съобщи за това на властта, на родителите или настойника му, се наказва с лишаване от свобода до една година или с пробация.

Обособен е и самостоятелен раздел - Престъпления против младежта. В Чл. 187. (изм. - ДВ, бр. 26 от 2010 г.) е предвиден следния състав: Който изтезва малолетно или непълнолетно лице, намиращо се под негови грижи или чистото възпитание му е възложено, ако извършеното не представлява по-тежко престъпление, се наказва с лишаване от свобода до три години или с пробацая, както и с обществено порицание.

Предвидени са строги наказания при склоняването на малолетни и непълнолетни към престъпления, проституция, просия и т.н. с цел широкоспектърна закрила на детето и осигуряване израстване на нормално физическо, душевно и морално развитие. Например: Чл. 188. (Изм. - ДВ, бр. 74 от 2015 г.) (1) Който склонява лице, ненавършило 18-годишна възраст, към извършване на престъпление чрез принуда или чрез използване на положение на зависимост или надзор, се наказва с лишаване от свобода до пет години.(2) Наказанието по ал. 1 се налага и на онзи, който склонява лице, ненавършило 18-годишна възраст, към проституция чрез принуда или чрез използване на положение на зависимост или надзор.(3) Когато от деянието по ал. 1 или 2 са настъпили вредни последици за физическото, душевното или моралното развитие на пострадалия, когато деянието не представлява по-тежко престъпление, наказанието е лишаване от свобода от една до шест години и обществено порицание.(4) Когато деянието по ал. 2 е извършено по отношение на лице, ненавършило 14-годишна възраст, наказанието е лишаване от свобода от една до десет години.(5) В случаите по ал. 1 - 4 съдът може да наложи и лишаване от право по чл. 37, ал. 1, т. 6 или 7.

Чл. 189. (1) (изм. - ДВ, бр. 27 от 2009 г.) Който системно използва за вършене на просия лице, намиращо се под негови грижи, се наказва с лишаване от свобода до една година или с глоба от хиляда до три хиляди лева. (2) (Изм. - ДВ, бр. 103 от 2004 г., в сила от 01.01.2005 г.) Ако деецът е родител или настойник на пострадалия, наказанието е лишаване от свобода до две години или пробацая, както и обществено порицание. Инкриминирани са хипотезите на детски бракове, както и даването и посредниченето за откуп за сключването на такива. Чл. 190. (Изм. - ДВ, бр. 103 от 2004 г., в сила от 01.01.2005 г.) Който, като злоупотреби с родителската си власт, принуди свое дете, ненавършило 16-годишна възраст, да заживее съпружески с друго, се наказва с лишаване от свобода до три години или с пробацая, както и с обществено порицание.

Чл. 191. (1) (Изм. - ДВ, бр. 103 от 2004 г., в сила от 01.01.2005 г.) Пълнолетно лице, което, без да е сключило брак, заживее съпружески с лице от женски пол, ненавършило 16-годишна възраст, се наказва с лишаване от свобода до две години или с пробацая, както и с обществено порицание.(2) Непълнолетно лице, което склони или улесни непълнолетно лице от мъжки пол и лице от женски пол, което не е навършило 16-годишна възраст, да заживеят съпружески, без да са сключили брак, се наказва с лишаване от свобода до две години или с пробацая. (3) Ако деянието по предходните алинеи е извършено с лице, ненавършило 14-годишна възраст, наказанието е лишаване от свобода от две до пет години.(4) В случаите по ал. 1 деецът не се наказва, а наложеното наказание не се изпълнява, ако до привеждане на присъдата в изпълнение последва брак между мъжа и женага.

Чл. 192. Родител или друг сродник, който получи откуп, за да разреши на своя дъщеря или сродница, ненавършила 16-годишна възраст, да заживее съпружески с друго, се наказва с лишаване от свобода до две години или с глоба до три хиляди лева. Същото наказание се налага и на този, който дава или посредничат при даването на такъв откуп.

Въздигнато е в престъпление принуждаването към детски труд. Чл. 192а. Който без надлежно разрешение приеме на работа лице, ненавършило 18-годишна възраст, се наказва с лишаване от свобода до шест месеца и глоба от хиляда до три хиляди лева.(2) (Изм. - ДВ, бр. 27 от 2009 г.) Ако деянието по ал. 1 е извършено по отношение на лице, ненавършило 16-годишна възраст, наказанието е лишаване от свобода до една година и глоба от три хиляди до пет хиляди лева.(3) (Изм. - ДВ, бр. 27 от 2009 г.) Ако деянието по ал. 1 е извършено повторно, наказанието е лишаване от свобода до една година и глоба от две хиляди до пет хиляди лева, а по ал. 2 – лишаване от свобода до три години и глоба от три хиляди до осем хиляди лева.

Инкриминирана е продажбата на алкохол, както и допускане употребата на алкохол на непълнолетни лица . Чл. 193. Който опие с алкохолни напитки лице, ненавършило 18-годишна възраст, или невменяем, се наказва с лишаване от свобода до шест месеца или с глоба до петстотин лева.Който продаде алкохолна напитка на лице, ненавършило 18-годишна възраст, или невменяем за лична употреба, се наказва с глоба до хиляда лева и пробация, а ако върши това системно – с лишаване от свобода до три години и глоба до три хиляди лева.

От направеният кратък анализ става ясно, че наказателно-правни норми за защита на жертвите на домашно насилие в българското право вече съществуват.

Криминализирани са посегателствата срещу личността и правата на гражданите, което създава предпоставки за търсене на наказателна отговорност на извършителите. Като недостатък на правната уредба може да се отчете фактът, че липсват квалифицирани състави на престъпни деяния, извършени в хипотезите на домашно насилие. Това обаче би могло да се коригира в хода на индивидуализиране на наказанието. Съдебният състав като прилага чл. 54, ал. 1 от НК може да прецени като оттегляващо отговорността обстоятелство фактът, че престъплението се извършва в условията на домашно насилие. Може да се каже, че наказателното право осигурява защита на пострадалите от домашно насилие.

МАЛОЛЕТНИ И НЕПЪЛНОЛЕТНИ ЛИЦА, ПОСТРАДАЛИ ОТ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ ПРЕЗ 2016 Г. ПО СТАТИСТИЧЕСКИ ЗОНИ, СТАТИСТИЧЕСКИ РАЙОНИ И ОБЛАСТИ

Статистически зони, Статистически райони Области Видове престъпления	Възраст	
	Общо	
	8 - 13 г.	14 - 17 г.

ВСИЧКО МЪЖЕ ЖЕНИ ВСИЧКО МЪЖЕ ЖЕНИ

Общо за страната	1 754	653	399	254	1 101	681	420
Убийство (довършено)	2	1	-	1	1	-	1
Убийство (опит)	-	-	-	-	-	-	-
Телесна повреда	267	70	52	18	197	147	50
Блудство	96	59	30	29	37	12	25
Изнасилване (довършено)	13	6	-	6	7	-	7
Изнасилване (опит)	8	2	-	2	6	-	6
Отвлечане	9	4	3	1	5	4	1

Статистически зони, Статистически райони Области Видове престъпления	Възраст						
	Общо	8 - 13 г.			14 - 17 г.		
		всичко	мъже	жени	всичко	мъже	жени
в т.ч. с цел предоставяне за развратни действия	4	1	1	-	3	2	1
Кражба	849	318	209	109	531	345	186
Грабеж	115	41	23	18	74	57	17
Измама	18	11	8	3	7	5	2
Изнудване	13	2	2	-	11	8	3
Склоняване към прося	8	8	5	3	-	-	-

Статистически зони, Статистически райони Области Видове престъпления	Възраст						
	Общо	8 - 13 г.		14 - 17 г.			
		всичко	мъже	жени	всичко	мъже	жени
Склоняване и принуждаване към проституция или към хомосексуални услуги	5	-	-	-	5	2	3
Трафик на хора	2	2	2	-	-	-	-
Детска порнография	1	-	-	-	1	-	1
Други	348	129	65	64	219	101	118

Информацията е достъпна на интернет адрес: <http://www.nsi.bg>

Не на последно място следва да се отбележат институциите, работещи с жертви на домашно насилие. Сред тях са Агенция за социално подпомагане, Министерство на вътрешните работи, Министерство на правосъдието, районни и окръжни съдилища.

Основните функции и правомощия на Агенцията за социално подпомагане, регламентирани в Закона за социалното подпомагане и ЗЗДН са следните:

- изпълнява държавната политика за социално подпомагане;
- осъществява дейност по предоставяне на социални помощи и социални услуги;

- координира и контролира дейностите по планиране и развитие на социалните услуги;
- разработва критерии и стандарти за качество на социалните услуги, които се утвърждават с наредба на Министерския съвет по предложение на министъра на труда и социалната политика;
- разрешава откриване, закриване, промяна на вида и капацитета на социални услуги, когато са делегирани от държавата дейности;
- регистрира лицата, извършващи социални услуги;
- изготвя обобщени годишни отчети и анализи за дейността в областта на социалните помощи и социалните услуги, които представя на министъра на труда и социалната политика;
- участва при изготвянето на проекти на нормативни актове в областта на социалните помощи и социалните услуги;
- поддържа регистри на утвърдените приемни семейства чрез регионалните дирекции за социално подпомагане.

Основни функции, свързани с уязвими групи:

Агенцията за социално подпомагане подпомага разпознаването на пострадалите от домашно насилие и насочва към социални услуги в общността за помощ и подкрепа. Структурите на Агенцията имат преки ангажменти за проследяване на изпълнението на част от заповедите за защита, свързани с непълнолетни, поставени под запрещение и лица с увреждания – създава и поддържа информация за лицата, на които са наложени тези мерки и извършва периодични проверки за изпълнението им и на всеки сигнал за неизпълнение.

Териториални подразделения

Регионални дирекции за социално подпомагане в областните административни центрове и дирекции „Социално подпомагане“.

Звена, които се занимават с уязвими групи

Регионални дирекции за социално подпомагане в областните административни центрове и дирекции „Социално подпомагане“.

Партньорство и сътрудничество

Директорът на дирекция „Социално подпомагане“ подава молба до районния съд за налагане на мярка за защита, когато пострадалото лице е непълнолетно, поставено е под запрещение или е с увреждания.

Дирекциите „Социално подпомагане“ могат да издават протоколи, доклади и други актове, които могат да служат като доказателствени средства в производството за издаване на заповед за защита.

Агенцията за социално подпомагане води регистър на лицата, извършващи социални услуги, сред които такива, насочени към жертви на домашно насилие.

Районни и окръжни съдилища, Държавна агенция за закрила на детето.

Министерство на вътрешните работи. Правната уредба на функции и правомощия дават Закон за МВР и ЗЗДН.

Основните дейности на МВР са:

събиране, анализ и оценка на информация, прогнозиране и разработване на стратегически насоки, свързани с националната сигурност;

предотвратяване на насилствена промяна на конституционно установения ред в Република България;

противодействие на престъпността чрез разкриване и разследване на престъпления по предвидения със закон ред;

превантивна дейност;

опазване на обществения ред;

осъществяване на граничен контрол и охрана на държавната граница чрез гранични проверки и наблюдение;

охрана на стратегически и особено важни обекти, определени с акт на Министерския съвет;

предотвратяване на терористични действия;

съдействие за бързото и своевременно издаване на документи за самоличност на български граждани, станали жертва на трафика на хора.

Основни функции, свързани с уязвими групи

По отношение на гражданите, пострадали от домашно насилие, органите на МВР:

приемат и работят по сигнали и жалби за извършено домашно насилие; в случай на домашно насилие копие от протокола за предупреждение се предоставя на пострадалото лице при поискване;

приемат молби за предприемане на мерки съгласно Закона за Министерството на вътрешните работи, когато има данни за опасност за живота и здравето на пострадалото лице;

Териториални подразделения
Областни дирекции на МВР

Звена, които се занимават с уязвими групи
Дирекция „Превенция“ в Главна дирекция „Охранителна полиция“

Партньорство и сътрудничество

Съдилища, Прокуратури

в рамките на производството по издаване на заповед за защита издават преписи от евентуални писмени доказателства, с които разполагат, за извършено домашно насилие;

при някои от мерките за защита на районното управление по настоящия адрес на извършителя и на пострадалото лице се връчва препис от решението и заповедта за защита, полицейските органи следят за изпълнението на заповедта и съдействат при нужда от отстраняване от съвместно обитаваното жилище.

Районните управления получават служебно и заповедите за незабавна защита.

Фондация „Асоциация Анимус“. Алианс за защита срещу домашното насилие и неговите членове.

Министърът на правосъдието и администрацията на Министерството на правосъдието осъществяват взаимодействието между съдебната и изпълнителната власт. Функциите и правомощията са регламентирани в Конституцията на Република България

Закон за защита от домашното насилие

Закон за съдебната власт

Основни функции, свързани с уязвими групи

МП получава ежегодно със Закона за държавния бюджет на Република България за съответната година средства за финансиране на проекти на юридически лица с нестопанска цел, регистрирани по Закона за социално подпомагане и по Закона за юридическите лица с нестопанска цел, при условие, че осъществяват дейности по Закона за защита от домашното насилие, за разработване и изпълнение на:

програми за превенция и защита от домашно насилие;

програми за предоставяне на помощ на лица, пострадали от домашно насилие;

обучение на лицата, които извършват защитата по закона;

специализирани програми, посещавани от извършители на домашно насилие, които включват социални и психологически консултации.

Териториални подразделения

Няма

Звена, които се занимават с уязвими групи

Дирекция „Съдебна и други специализирани дейности“

Партньорство и сътрудничество

Районни и окръжни съдилища, Министерство на вътрешните работи

Юридически лица – доставчици на социални услуги, регистрирани по реда на Закона за социално подпомагане и на Закона за юридическите лица с нестопанска цел

Районни и окръжни съдилища. Функции и правомощия. Съдилищата осъществяват правораздаване, както и контрол за законност на актове и действия на административните органи. Правна уредба: Конституция на Република България.

Граждански процесуален кодекс, Закон за защита от домашното насилие и Закон за съдебната власт

Основни функции, свързани с уязвими групи

Районният съд по постоянния или настоящия адрес на пострадалото лице е компетентен да наложи мярка за защита.

По делата по ЗЗДН районният съд уважава или отхвърля молбата за налагане на мярка за защита и, ако уважи молбата, налага на извършителя и глоба. Когато молбата съдържа данни за пряка, непосредствена или последваща опасност за живота или здравето на пострадалото лице, районният съд издава заповед за незабавна защита в срок до 24 часа от получаването на молбата.

Окръжният съд приема жалби срещу решението на районния съд в 7-дневен срок от връчването му.

Звена, които се занимават с уязвими групи - Граждански състави

Партньорство и сътрудничество:

- Министерство на вътрешните работи, Агенция за социално подпомагане;
- Юридически лица, които предлагат социални услуги и програми за възстановяване на пострадалите от домашно насилие или специализирани програми за извършителите на насилието (представят на съда списък на услугите и програмите).

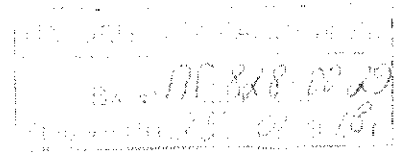
Докладът е изготвен в сътрудничество с Централния регистър за домашно насилие, който е създаден в сътрудничество с Министерството на вътрешните работи, Агенцията за социално подпомагане и Централния регистър за домашно насилие. Докладът е изготвен в сътрудничество с Централния регистър за домашно насилие, който е създаден в сътрудничество с Министерството на вътрешните работи, Агенцията за социално подпомагане и Централния регистър за домашно насилие.

Докладът е изготвен в сътрудничество с Централния регистър за домашно насилие, който е създаден в сътрудничество с Министерството на вътрешните работи, Агенцията за социално подпомагане и Централния регистър за домашно насилие. Докладът е изготвен в сътрудничество с Централния регистър за домашно насилие, който е създаден в сътрудничество с Министерството на вътрешните работи, Агенцията за социално подпомагане и Централния регистър за домашно насилие.

1. The first part of the document is a list of names of the members of the committee who were present at the meeting. The names are listed in alphabetical order.

2. The second part of the document is a list of the names of the members of the committee who were absent from the meeting. The names are listed in alphabetical order.

3. The third part of the document is a list of the names of the members of the committee who were excused from the meeting. The names are listed in alphabetical order.

ГРАЖДАНСКИ АЛИАНС

ГС „Референдумът, истина и реална алтернатива, РИЛА“

Уважаеми организатори на дискусиата, уважаеми депутати, уважаеми министри, уважаеми граждани, подкрепящи ратифицирането на Истанбулската конвенция, уважаеми граждани, неподкрепящи ратификацията на Истанбулската конвенция, уважаеми граждани, намиращи се пред Парламента, подкрепящи предложението на Президента Радев за национален дебат по темата.

Ние, членовете на Граждански алианс, част от който е регистрираното по закона в обществена полза ГС „Референдумът, истина и реална алтернатива, РИЛА“,

Като вземем предвид научната, юридическата, икономическата, духовната и гражданска тези по проблемите на Конвенцията заставаме на следната позиция:

1. Подкрепяме становището на Фондация "За подпомагане жертви на престъпления и борба с корупцията", представено в Европейския парламент и пред българските институции от г-н Стилиян Иванов – Председател на Фондацията
2. Подкрепяме Декларацията на Българската Православна църква.
3. Подкрепяме Декларацията на Главното мюфтийство.
4. Заставаме зад декларацията на гражданите пред Парламента, подкрепящи Президента Радев в неговото изявление за провеждане на национален дебат по темата за Истанбулската конвенция, подадена от организаторите в Парламента.

Водени от убеждението, че тези организации и личности изразяват мнението на мнозинството от българските граждани, настояваме за иницирирането на национален дебат и призоваваме президента Радев и парламентарно представените политическите сили, които имат право по закон, да предложат референдум по темата, съгласно Закона за прякото участие на гражданите в държавната власт и местното самоуправление.

22.01.2018 г.

За Граждански алианс...

Гр. София

/С. Иванова/

За ГС „Референдумът, истина и реална алтернатива, РИЛА“

/А. Гаджев/

Уважаеми народни представители,

№ 8194-П-7

№ 25.06.18

16.15 AB

С подписването на Истанбулската конвенция вие се съгласявате на всички образователни равнища и в медиите да се пропагандират (цитирам чл.14) „нестереотипни роли на социалния пол, ...насилие срещу жени, базирано на социалния пол и право на лична неприкосновеност“. Тоест приемате децата ни да учат, че *поведението определя пола* и ако те се възприемат като нещо, което не са, ние нямаме право да лекуваме психическото им заболяване!

Защо в учебните програми днес в България не включвате възпитание в християнските добродетели – както е било винаги в историята на народа ни до съветската окупация?

– За да се учат децата ни на **смирена мъдрост** – с послушание в име Божие, с търпение, кротост и миротворство?

– На **волята да бъдат истински свободни** – с въздържание, благочестие, солидарност и любов към правдата?

– На **самоотвержена обич** – да са целомъдрени, милосърдни, братолюбиви и родолюбци?

Нима това не са изконните общочовешки ценности и здрави основи на един цивилизован свят? Нима тези добродетели са фанатична религиозна доктрина? Нима е по-добре грехът и психическите отклонения да се превърнат в норма вместо християнската нравственост?

Човек не може да промени своя род, но може да го предаде. Ние не можем да заменим душата си, но можем да я погубим. Петстотин години робство не заличиха българския род. А както при османските зверства, така и при геноцида на атеистичния режим милиони православни българи олазиха вярата и душите си. Днес шепя чуждестранни съветници искат от нас *доброволно* да погубим както рода, така и душите си. Не го позволявайте!

Бог да пази България!

Пламен Михайлов

0988797870

№ 805-00-1
25.02.18

Истамбулската конвенция - завоалиран път към новия световен ред 16.10.18

проф. д-н Симеон Панев,

Интердисциплинарна Гражданска Академия, тел. 0895665335

Истамбулската конвенция е конвенция на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие. Твърди се, че е фундаментална основа в международен план срещу насилието към жени. Конвенцията задължава държавите да адаптират наказателното си законодателство и да включат определение за изнасилване като елемент на престъпление. Цели се постигане на огромна промяна към по-ефективно равенство на половете. Ето един цитат от конвенцията:

"Страните предприемат необходимите мерки за насърчаване на промени в социалните и културни модели на поведение на жените и мъжете с цел изкореняване на предразсъдъци, обичаи, традиции и всякакви други практики, основани на идеята за малоценност на жените или на стереотипни роли за жените и мъжете."

Тук директно се атакуват традициите и културните модели на народите и се цели превръщането им в безиметна аморфна маса, лесно моделируема и манипулируема. Хвърля се една пепел „правата на жените“ в очите на обществото, а подмолно действа коварен сатанински план за унищожение на Човечеството.

Джендър идеологията проновядва равенство между половете, но те по природа са противоположни. Общественото приемане на над 50 измислени пола, родени в нечии болни глави, дали ще направят човека по цялостен? Вместо морално и етично поведение ще се движим към разложение и отмиране. Социалната полова идентичност като понятието трябва да отпадне, а усилията да се насочат към изравняване на правата на хората, независимо от пол, раса, националност и богатство.

Има обективен природен закон „Единство и борба на противоположностите“, светът е устроен така. За да има движение, събитийност е необходим потенциал, който се появява при наличието на два противоположни полюса. Природата е създала два пола мъжки и женски, за да се развива човешкият род и да узрява. Това става чрез създаване на брачни противоположни двойки, за да се появи потомство. Смислен може да бъде само човек създал семейство и отгледал потомство, с което да се гордее.

Социалната среда е бульона, където противоположните полове се привличат и става възможно възпроизвеждането, а биологичният пол има социалното задължение купата с бульона да бъде винаги пълна. Джендър - човеците искат безвкусен бульон и купата да се изпразва.

Хората трябва да имат равни права, но те са с различни жизненни и кармични пътища. Ето защо те са разнополови, с различни светогледи и характери, упражняват различни професии. Различието създава потенциала, който движи развитието на човешките цивилизации напред.

Един либерален човек, доц. Илия Кожухаров в статията "Средновековието отмина", Интернет, 11.01.2018, за който „Азът”, т.е. егото(самоизмамата) е фетиш, пита: „Единствено биологичните признаци ли следва да определят белезите на пола?”. Този богоборец твърди, че психическите характеристики на индивида не са нещо по-маловажно от човешката физика и това води до големия въпрос за „СВОБОДАТА на отделния човек в обществото на човеците”. Нормалните хора се обявяват, че са със средновековно мислене, защото техните ценности и правила са положени върху казармени коловози, а другите, т.н. „ненормални извън коловоза” са с прогресивното мислене, което живогът бързо-бързо превръща в настояще. Ето един цитат от съизмерващия се с бога: „А все по-бурното ни развитие налага да свикваме с неща, които в нечиши очи днес изглеждат буквално невъзможни. Не само еднополовите бракове ще станат скоро законни; не по-малко законни ще станат и браковете между повече от двама партньори. А това, че ние ще се опитваме да изтласкваме подобни видения далеч от себе си, далеч няма да ни помогне с каквото и да било. Обратно, колкото по-рано започнем да обсъждаме такива скоростни реалности, толкова по-готови ще бъдем за тях.”

Човек е създаден по божи образ и подобие, а тези оспорвачи Бога съвременни нимроди, искат да направят свой човек, но това ще завърши катастрофално. Човек деградира, губи имунитет, става податлив и представлява удобен пластелин в ръцете на манипулаторите, а именно господарите на парите. Причината се крие в това, че хората нарушават законите определени от Бога към човека. Светът се управлява от Бога, а когато човек се отклонява от Него, се натъква в обятията на бесове и помощници.

Ясно е, че Истамбулската конвенция е едно прикритие на истинските цели на неолибералите за постигане на безполово и объркано общество. До техните трубадури е спуснат опорния пункт „СВОБОДАТА на отделния човек в обществото на човеците”. Те отделят Човека от неговите социални връзки - дом, семейство, училище, работна среда, приятели, църква, т.е. от всички, които му дават някаква вяра в себе си и причастност към общото. Оголват го и оставят сам на себе си. Този освободен човек, ако няма в себе си вътрешни устои, се превръща в блуждаещ атом или билиардна топка, които могат да бъдат направлявани манипулативно отдалече чрез електронна юзда(чип) от сатанистите, създателите на теорията на *трансхуманизма*. Ако продължим със „СВОБОДАТА на отделния човек”, то той може да поиска, да се освободи и от себе си, т.е. да се самоунищожи, но това няма да разтревожи никого във вече освободеното и разпуснато общество.

Ето това е сатанинската концепция за „Новия световен ред” и златния му милиард. Ако не разбираме това, то заслужаваме участието си. Да си спомним последните думи на Юлиус Фучик: „Хора, аз ви обичам, бъдете бдителни!”.

Не на Истамбулската конвенция!

22.01.2018 г.

София

№ 01-828/00-26
07.05.03. 18

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
ПРЕДСЕДАТЕЛИТЕ НА ПАРЛАМЕНТАРНО
ПРЕДСТАВЕНИТЕ ПАРТИИ В НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
ПРЕДСЕДАТЕЛИТЕ И ЧЛЕНОВЕТЕ НА:
КОМИСИЯ ПО ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА И ПРАВАТА НА
ЧОВЕКА
КОМИСИЯТА ПО ВЪНШНА ПОЛИТИКА
КОМИСИЯ ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ
КОМИСИЯ ПО ВЗАИМОДЕЙСТВИЕТО С
НЕПРАВИТЕЛСТВЕНИТЕ ОРГАНИЗАЦИИ И ЖАЛБИТЕ НА
ГРАЖДАНИТЕ
КОМИСИЯТА ПО ВЪПРОСИТЕ НА ДЕЦАТА, МЛАДЕЖДА И
СПОРТА
КОМИСИЯ ПО ОБРАЗОВАНИЕТО И НАУКАТА
КОПИЕ ДО:
МАЯ МАНОЛОВА, ОМБУДСМАН НА РЕПУБЛИКА
БЪЛГАРИЯ

Становище на Асоциация общество и ценности, по повод обществената
дискусия относно Законопроекта за ратифициране на Конвенцията на
Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и
домашното насилие*

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

Тези дни Ви предстои да направите изключително важен избор.
Избор, който ще се отрази на бъдещето на българските деца и жени, на
брака и семействата, на бъдещето на България! Като ключов такъв той
следва да бъде направен много внимателно.

Искаме да Ви обърнем внимание на няколко важни проблема,
които следва да бъдат решени преди да пристъпите към обсъждане и
гласуване на Закона за ратификация на Истанбулската конвенция:

В чл. 4, т. 3. се казва: "Прилагането на разпоредбите на
настоящата Конвенция от страните, по-специално мерките за защита
на правата на жертвите, трябва да бъде осигурено без всякаква
дискриминация, основана на **пол (sex), социален пол (gender), раса,**
цвет на кожата, език, религия, политически или други убеждения,
национален или социален произход, принадлежност към национално
малцинство, имуществено състояние, рождение, сексуална ориентация,
идентичност, основана на пола, възраст, здравословно състояние,
увреждания, семейно положение, статут на мигрант или на бежанец,
или друг статут."

Дадената в обяснителния доклад към Конвенцията дефиниция
за полова идентичност гласи (т. 53): "Някои групи от хора също могат
да бъдат дискриминирани въз основа на тяхната полова идентичност,

което с прости думи означава, че полът, с който се идентифицират, не е в съответствие с пола, определен за тях при раждането. Това включва категории лица като трансджендър и транссексуални лица, лица обличащи дрехи, подходящи за противоположния пол, травестити и други групи лица, които не съответстват на това, което обществото е определило като принадлежащо към "мъжки" или "женски" категории."

От посочената в обяснителния доклад на Конвенцията дефиниция за полова идентичност ясно се казва, че мъжът следва да бъде третиран като жена от закона, ако така се е идентифицирал, и обратното – жената като мъж.

Това ще се случи и с предложението за добавянето на признака "полова идентичност"(1) на Министерство на правосъдието в Закона за защита от дискриминация.

Публично, защитниците на Конвенцията отричат, че тя ще доведе до джендър политики в училищата. Излязлата в медиите информация(2) за съдържанието на Националната програма за превенция и защита от домашно насилие показва, че джендър обученията на децата са заложили от предучилища възраст.

Официално стана ясно, че преводът на Конвенцията, с който разполагаме на български език, е погрешен. Това заяви и представителката на Мониторинговия механизъм към Конвенцията г-жа O'Loughlin (3) на 16 януари, т.г., като каза също така, че следва да бъде направен точен превод на документа.

В предоставения на български език текст на Конвенцията и на сайта на Народното събрание липсва т.нар. "Обяснителен доклад"(4), който е неразделна част от нея.

Ако Вие като управляващи нямате достъп до съдържанието на обяснителния доклад на български език, как бихте могли информирано да водите дебат за ратификацията на тази конвенция? Все пак става дума за един толкова ключов и определящ бъдещето ни документ? Кои точно значения на посочените по-горе термини визирате и на какво основание? Как те биха се отразили на Българската Конституция и законодателство, в сферата на семейните отношения, образованието, здравеопазването, външния ред и сигурност?

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА,

Предвид изложените по-горе проблематични аспекти, касаещи последващите разисквания на Истанбулската конвенция, апелираме към Вас:

1. Да излезете с официална позиция, по повод повдигнатите

в това писмо проблеми, въпроси, изложените факти и аргументи.

2. Да направите точен превод на Истанбулската конвенция, съобразявайки се с препоръката на GREVIO.

3. Да преведете на български език обяснителния доклад, който дава смисъла и значението на понятията, заложи от авторите на текста на ИК.

4. Да информирате българското общество какви промени на българското законодателство са вече подготвени от Работната група към Министерство на правосъдието и какви предстоят да бъдат включени.

5. Да поискате и предоставите публично официално становище от Конституционния съд за това дали и какво следва да се промени в Конституцията ни, ако Истанбулската конвенция бъде ратифицирана.

6. Да приемете в българското законодателство възможно най-скоро всички нужни мерки, които ще осигурят една наистина ефективна превенция и защита на жените от насилие и ще предотвратят домашното насилие.

7. Да ни включите в работните групи за обществено обсъждане, на законодателните предложения в сферата на защита на жените от насилие и образователните програми за превенция на насилието и дискриминацията в предучилищна и училищна възраст.

8. След посрещане на исканията ни, описани от т.1 до т.7, апелираме към Вас да проведете обществен дебат, с адекватно медийно покритие, за да може да се запознае българската общественост с официалните термини, приписаното им значение, да се обсъди ефекта от тяхното прилагане, след като преводите на Конвенцията и обяснителния доклад са коректно изготвени на български език.

В заключение искаме да Ви обърнем внимание, че според чл. 78 от Истанбулската конвенция България няма право на резерви по отношение на определенията за пол и полова идентичност (чл. 3 и чл. 4). Ратификацията на Конвенцията ще наложи България да промени Конституцията си и вътрешното си законодателство(5), съгласно така зададените значения за пола и половата идентичност, които неминуемо ще доведат до редефинирането на брачната институция.

Истанбулската конвенция не е част от европейското право и България не е длъжна да я ратифицира.

Апелираме към Вас да не подлагате на разглеждане в парламентарните комисии и да не подлагате на гласуване Истанбулската конвенция в настоящия ѝ вид, преди посочените по-горе въпроси да бъдат решени.

В случай, че пристъпите към преждевременно гласуване, апелираме към Вас да гласувате по съвест, за защита достойнството

и правата на жените и децата, брака и семейството и категорично да отхвърлите Законопроекта за ратифициране на Истанбулската конвенция!

С уважение,

Михаела Джоргова

Председател на
Гражданско сдружение "Асоциация общество и ценности"
бул. "Владимир Вазов", бл. 169, ет. 1, ап. 3
София 1517
email: sva@sva.bg
www.sva.bg

София, 24.01.2018г.

Становището е продължение на заявената позиция в Отвореното писмо от Асоциация общество и ценности, заедно с други организации на 19.12.2017г.:
<http://www.sva.bg/104510741088108610871072/-30>

1 <http://parliament.bg/pub/PK/278688754-06-723.pdf>

2 <http://glasove.com/categories/novini/news/karakachanov-predoi vratyava-dzhendyr-obucheniya-v-detskite-gradini>

3 http://clubz.bg/62976-gender_e_samo_za_socialnite_rol_i_na_myja_i_jenata

4 <https://rm.coe.int/16800d383a>

5 <http://pogled.info/bulgarski/vladimir-sheitanov-igrata-s-mezhdunarodnoto-pravo-istanbulskata-konventsia-91701>

InfoCenter

From: Асоциация общество и ценности <sva@sva.bg>
Sent: 25 януари 2018 г. 00:21
To: 50pic; kvp; kpv1; kvpch; KVNOJG; Committee on European Affairs and Oversight of the European Funds; bsp for; pggerb_parlament@abv.bg; dps; volia; pgpf; pgor; l.stanislavova@government.bg; v.simeonov@government.bg; mariyana.nikolova@government.bg; kvdms; KON; danail.kirilov; Десилсава Атанасова; Джема Грозданова; Krasimir Bogdanov; Красимир Велчев; Антон Кутев; Цвета Караянчева; VESELIN MARESHKI; tsvetan.tsvetanov; Волен Сидеров; Корнелия Нинова; valerijablyanov; Павел Шопов
Cc: priemna@ombudsman.bg
Subject: Становище по повод обществената дискусия относно ратификацията на Истанбулската конвенция
Attachments: statement AOC 240118.pdf

13.01.2018
176 318-00 25
176 318-00 25

ДО

Г-Н БОЙКО БОРИСОВ, МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Г-Н ВАЛЕРИ СИМЕОНОВ, ВИЦЕПРЕМИЕР ПО ИКОНОМИЧЕСКАТА И ДЕМОГРАФСКАТА ПОЛИТИКА

КРАСИМИР КАРАЧАКАНОВ, ЗАМЕСТНИК МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ ПО ОБЩЕСТВЕНИЯ РЕД И СИГУРНОСТТА И МИНИСТЪР НА ОТБРАНАТА

Г-ЖА ЦЕЦКА ЦАЧЕВА, МИНИСТЪР НА ПРАВОСЪДИЕТО

Г-ЖА ЕКАТЕРИНА ЗАХАРИЕВА, МИНИСТЪР НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

ПРЕДСЕДАТЕЛИТЕ НА ПАРЛАМЕНТАРНО ПРЕДСТАВЕНИТЕ ПАРТИИ В 44-ТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

ПРЕДСЕДАТЕЛИТЕ И ЧЛЕНОВЕТЕ НА:

КОМИСИЯ ПО ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА И ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

КОМИСИЯТА ПО ВЪНШНА ПОЛИТИКА

КОМИСИЯ ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ

КОМИСИЯ ПО ВЪПРОСИТЕ НА МЛАДЕЖТА И СПОРТА

КОМИСИЯ НА ОБРАЗОВАНИЕТО И НАУКАТА

КОМИСИЯ ПО ВЗАИМОДЕЙСТВИЕТО С НЕПРАВИТЕЛСТВЕНИТЕ ОРГАНИЗАЦИИ И ЖАЛБИТЕ НА ГРАЖДАНИТЕ

КОМИСИЯ ПО ЕВРОПЕЙСКИТЕ ВЪПРОСИ И КОНТРОЛ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ФОНДОВЕ

НА 44-ТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

МАЯ МАНОЛОВА, ОМБУДСМАН НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Изм. N 01/24.01.2018г.

ОТВОРЕНО ПИСМО ОТ 47 ОРГАНИЗАЦИИ ЗА ОТХВЪРЛЯНЕ РАТИФИКАЦИЯТА НА ИСТАНБУЛСКАТА КОНВЕНЦИЯ

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА,

Обръщаме се към Вас във връзка с решението на Министерство на външните работи и Правосъдното министерство да узаконят г.нар. социален пол⁽¹⁾ чрез предстоящото в Народното събрание гласуване на Конвенцията на Съвета на Европа за предотвратяване и борба с насилието срещу жени и домашното насилие, известна също като Истанбулска конвенция.

Истанбулската конвенция съдържа разпоредби, криещи сериозни рискове и неблагоприятни последици за правата на жените, родителите и децата, брака и семейството, свободата на вероизповедание, националните политики по отношение на тези въпроси, както и за вътрешния ред и сигурност и политиките за бежанците.

Истанбулската конвенция въвежда за първи път определение за пол и полова идентичност, независими от биологичния пол на лицето, установени в международното право. В чл. 3в се казва: "пол означава социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете;"⁽²⁾

В Обяснителния доклад към Конвенцията идентичността основана на пола включва лицата, които не се самоопределят с биологичния си пол, "като трансджендър и транссексуални лица, лица, обличащи дрехи подходящи за противоположния пол, травестити и други групи лица, които не съответстват на това, което обществото е определило като принадлежащо към "мъжки" или "женски" категории."

В чл. 4 т. 3 от Конвенцията се казва: "Прилагането на разпоредбите на настоящата Конвенция от страните, по-специално мерките за защита на правата на жертвите, трябва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана на пол, социален пол..., сексуална ориентация, идентичност, основана на пола..."

С гласуването на Истанбулската конвенция България отваря врата за лесна промяна на половата идентичност.

Приемането на Истанбулската конвенция ще доведе до изучаване на „нестереотипни роли на пола...в официалните учебни програми на всички образователни равнища“ – от детската градина до университетите. (Чл. 14 ал.1) Тя ще лиши родителите от тяхното право да образоват децата си в съответствие с техните морални и религиозни убеждения.

Тя ще доведе до политики позволяващи на момчета и мъже, които считат себе си за жени да ползват тоалетни, бани и съблекални, предназначени за жени, в т.ч. в държавни училища (3).

Конвенцията има за цел да премахне всяка "традиция, основаваща се на стереотипни роли на половете". Двойственият възглед за човечеството (мъжко-женско), в т.ч. и брака може да бъде окачествен като "традиция, основана на стереотипни роли на половете" в учебни програми. (гл.3 чл. 12 ал.1)

Ако Истанбулската конвенция бъде ратифицирана тя ще отвори врата за узаконяване на еднополовите бракове у нас, признавайки правото за полово самоопределяне на единият от партньорите.

Въвеждането на определение за пол и полова идентичност, независими от биологичния пол на лицето ще доведе до грубо потъпкване на правата на родителите и семейството. Родителите ще могат да бъдат обвинени в насилие срещу тяхната дъщеря, ако тя е пожелала да я третират като момче и те откажат.

Истанбулската конвенция ще наруши задължението на терапевти, специалисти и свещенослужители за запазване на конфиденциалността на споделеното. (гл. 4 чл. 28)

Друго сериозно негативно последствие от редефинирането на пола се явява в лицето на мъже, които считат себе си за жени, които все по-често се появяват сред женските спортисти и доминират при вдигането на тежести, бягането, борбата, колхозенето, американския футбол, баскетбола, смесените бойни изкуства и др. "Победители" като Лоръл Хъбърд, Фалън Фокс, Джилиън Биърдън са част от примерите за това (4).

Гласуването на Истанбулската конвенция ще задължи България да дава статут на бежанец на всеки чужденец, който в родината си е преследван заради „особености на пола“. Гл. 7 чл. 60 ал 2

Истанбулската конвенция предвижда създаването на мащабен механизъм (GREVIO), който да следи изпълнението на Конвенцията. Той би могъл да подкопае националната компетентност и изключителната позиция на Съда на ЕС за преразглеждане на законосъобразността на актовете на ЕС. (гл. 9, чл. 66-68)

Днес насилието срещу жени и домашното насилие представляват престъпление във всички държави-членки на Европейския съюз. Към момента 11 от от страните членки на Европейския съюз и 19 от страните-членки на Съвета на Европа НЕ СА Я РАТИФИЦИРАЛИ (5). Много от тях изразяват опасения, свързани с потенциалното бъдещо правно тълкуване на текстовете, включени в нея.

Ако обществото загуби способността да прави разлика между жена и мъж, борбата срещу насилието срещу жените остава само формален ангажимент. Това в дългосрочен план не само не помага на жените, но и се обръща срещу тях и ги превръща в жертви на насилие и несправедливост.

Според чл. 78 от Истанбулската конвенция България няма право на резерви по отношение на определението за пол и полова идентичност. Каква то и декларация да съставите, по отношение на този член, тя няма да има правна стойност. Това означава, че България ще трябва да промени Конституцията си и вътрешното си законодателство, съгласно така зададените значения за пола, вкл. да предефинира брака между мъж и жена.

Истанбулската конвенция не е част от Европейското право и България не е длъжна да я ратифицира.

България може и трябва да откаже ратификацията на Конвенцията по примера на Хърватска, Словакия, Унгария и редица други европейски държави, които са го направили, след като са я подписали.

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА,

Предвид изложените по-горе проблематични аспекти апелираме към Вас да:

Да отхвърлите ратификацията на Истанбулската конвенция у нас.

Да дадете Вашето официално становище по повод повдигнатите в настоящето писмо аргументи.

Да продължи общественият дебат по темата с адекватно медийно покритие и да се запознае българската общественост с произтичащите от предефинирането на пола последствия в страните, които вече са го направили.

Да предприемете нужните мерки за засилване на сега действащото законодателство у нас за превенция и защита на жените от насилие и срещу домашно насилие.

Като родители и граждани, представляващи различни неправителствени организации, застъпвайки се за защита на достойнството и правата на жените, децата и родителите, брака и семейството се обявяваме срещу ратифицирането на Истанбулската конвенция и настояваме да се съобразите с нашите искания.

В противен случай ще призовем всеки загрижен за развитието, образованието и бъдещето на родината гражданин да оттегли подкрепата си към Вас като управляващи на предстоящите местни избори и да предприеме активни граждански действия чрез масови протести, писма и петиции.

С уважение,

1. Гражданско сдружение "Асоциация общество и ценности"
2. Гражданска инициатива „Справедливост“
3. Фондация "Възможности за всеки"
4. Гражданско сдружение "Слово"
5. Движение Възраждане
6. Гражданско сдружение "ХАРТА"
7. Гражданска инициатива на родителите – Варна
8. Гражданска инициатива на родителите – Пазарджик
9. Граждански форум за защита на детето и семейството

10. Гражданска инициатива за семейството
11. Гражданско сдружение "Асоциация за домашно образование"
12. Фондация "Бащинство"
13. Разширен комитет за защита на индивида и семейството (CEDIF)
14. Българска Християнска Медицинска Асоциация
15. Форум за съвременно образование, София
16. ГИ "Граждани в действие"
17. Фондация „Мост на любов“, Стара Загора
18. Фондация „Мисия Възстановяване“
19. Сдружение „Нови хан – Европейско селище“
20. Фондация "Освободи"
21. СК "Мишън"
22. Сдружение "Рома Дестини"
23. Фондация "Път към Човека"
24. Фондация Покров Богородичен
25. Кауза "Събуди се!"
26. Сдружение "Избор за живот"
27. Сдружение "Граждански блок"
28. Дискусионен клуб „Свободна България“
29. Фондация „Светлина на Балканите“
30. Сдружение "За промяна"
31. Сдружение "Активни българи в гражданска държава"
32. Сдружение "Барсъ"
33. Фондация "Защита правата на децата"
34. Конфедерация за защита правата на децата
35. Фондация "Светлина за живот"
36. Фондация "Корнърстоун"
37. Фондация "Сарра"
38. Сдружение "Логос Глобал Вижън - България"
39. Фондация "Пълноценен живот"
40. Фондация "Обществен фонд за Пазарджик"

41. Фондация за социални услуги "Жулиевия дом"
42. Сдружение "Гражданска платформа за устойчива социална промяна"
43. Фондация "Кузманов"
44. Фондация "Каритас Витания"
45. Гражданска инициатива на родителите – Пловдив
46. Фондация "ХИП България"
47. Сдружение "Национална асоциация българско черноморие"

До момента близо 9000 граждани са подписали петицията срещу ратифициране на Истанбулската конвенция:
<http://civilactionbg.com/?p=222>

гр. София, 24.01.2018 г.

За контакт:

1. Михаела Джоргова, sva@sva.bg, Асоциация общество и ценности, бул'Вл. Вазов', бл.159, ап.3, София 1510
2. адв. Диньо Бозаджиев, gisorg@e.jlivost@gmail.com, Гражданска Инициатива Справедливост,
3. Стоян Георгиев, stojan.georgiev@someistvo.bg, Граждански форум за защита на детето и семейството
4. Нона Йотова, kuy1137@abv.bg, Гражданска инициатива на родителите - Варна

(1) <http://parliament.bg/pub/22/-78688754-06-713.pdf>
<http://legalworld.bg/print.php?storid=67003>

(2) В Член 3 – Определения, точка „в“ и навсякъде другаде в българския превод се говори за „позл“, докато изданието в т-т-ковите на английски и френски език става въпрос за понятието „сепаративен пол“ (gender/genre)

(3) Училища в САЩ разрешават на момчета да ползват дамските бани
<http://www.sva.bg/105110861081108610891077108210391031107110831080107511081081/16>

Последствията от социалния пол в Калифорния: Момченце се прибира от училище със страх да не се превърне в момче.
<http://www.sva.bg/1054107310881072107910861074101210831080107711086868>

Училище в САЩ е забранило на запустелите жълтеникави жени
<http://torontosun.com/2012/01/15/a-sex-predators-sick-deception/>
<http://www.sva.bg/104510711083108610871072/911081>

Какво да правят жените отблъска към ратифицирането на конвенцията?
<http://www.sva.bg/105110861081108610891077108210391031107110831080107511081081/16>

(4) https://en.wikipedia.org/wiki/Laurel_Hubbard
https://en.wikipedia.org/wiki/Pella_Fox
<http://www.thepotato.com/?her-being-tked-by-pillon-fox-t-amikla-brents-sky-transy-uder-fighters-in-suna-just-isnt-fair/>

<http://www.sva.bg/105110861081108610891077108210391031107110831080107511081081/16>
 Последствията от социалния пол в Калифорния: Момченце се прибира от училище със страх да не се превърне в момче.

(5) <https://www.cone.int/en/14/conventions/full-list/>
<http://www.conventionsofcreed.org/signature.php?auth=70677%2010>

InfoCenter

From: Society and Values Association <svabulgaria@gmail.com>
Sent: 25 януари 2018 г. 10:17
To: infocenter@parliament.bg
Subject: Отворено писмо от над 40 организации
Attachments: Otvoreno_pismo_ot_44_grajdanski_organiz (1).pdf

Здравейте.

Вчера 24.01.2018г. малко преди 17 часа, Ви изпратихме Отворено писмо от над 40 организации, но по технически причини сме пропуснали да включим препратките, както и изходящия номер.

Молбата ни е, ако все още не е публикувано на сайта ви да го замените с пълния вариант на писмото, което Ви изпращаме сега.

Благодарим ви.

Михаела Джоргова, Асоциация Общество и Ценности

Диньо Бозаджиев, Гражданска Инициатива Справедливост

№ ПГ-839-00-40

25.01.18

До Президента на Република България

До Парламента на Република България

До Министър-председателя на Република България

До Главния прокурор на Република България

До Министъра на здравеопазването

До Министъра на образованието и науката

До Министъра на правосъдието

До българската общественост и българските медии

Уважаеми дами и господа,

Ние от Гражданска инициатива на родителите – гр. Пазарджик сме твърдо против насилието не само над жени, но и над мъже, деца, възрастни, хора с различна сексуална ориентация и религия. Точно заради това сме против задължителното изучаване на нестереотипни роли на пола (gender - образование) като основен похват за превенция на насилието от детската градина до университетите.

Да внушим на всички деца от детската градина и нататък лъжата, че те могат да са затворници в грешното тяло нарушава основата на детската реалност. Ако детето не може да се довери на реалността за собственото си тяло – тогава на какво може да се довери? Джендър-идеологията в училище е психологическо насилие, което често води до химическа кастрация, стерилизация и операционни манипулации. „В Англия всяка седмица около 50 деца **прибягват до консултации и услуги в клиники за смяна на пола**. Според специалистите това увеличение е драстично и се дължи на засиленото говорене и обсъждане на джендър тематиката и на темата за равнопоставеността на половете в училище, и като цяло в общественото пространство“ (1). Според УКЛА център за изследвания относно здравната политика в Калифорния след 15 години джендър обучение 27% от тийнейджърите се определят като непотвърждаващи биологичния си пол (2). Според докладите на GREVIO Истанбулската Конвенция не дава очакваните резултати дори в страните, в които е влезнала в сила от Август 2014г. Изглежда, че в Швеция положението е тежко, тъй като само сексуалното насилие над жени достига 20 284 сигнала през 2016г. (2 години след влизане в сила на ИК), а присъди са били издадени на по-малко от 1200 души (3). Притеснителното за нас като родители е, че заложеното в Конвенцията джендър-обучение е твърде ефективно в създаването на трансджендър поколения в целия свят. Имаме интернет, знаем английски и се информирахме в какъв контекст се използва думата „джендър“. Също сме запознати с джендър-обучението, „добрите“ му практики, целите му, концепциите, ефектите, които произвежда и не искаме да учат децата ни на това. Държавата ще задължи учебните заведения и детските градини да обучават възпитаниците си в джендър-идеологията, но какво ще стане, ако децата ни бъдат повредени от това? Ако децата ни спрат да се идентифицират с биологичния си пол и станат жертва на джендър – образованието както се случва в Калифорния, Великобритания, Норвегия, Франция и много

други държави? Държавата как ще поправи стореното? Как ще възстанови правилното разбиране и граници в обърканите умове на децата ни? Не може да го направи!!! За това отхвърлете Истанбулската Конвенция! Не може да Вие да решавате бъдещето на нашите деца!

С уважение,

Силвия Сарафова – координатор на ГИР – Пазарджик

1. <http://www.memoriabg.com/2018/01/19/promiana-pol-deca-velikobritaniq-industria/>
2. https://broadly.vice.com/en_us/article/a3j7kp/27-percent-of-california-teens-are-gender-nonconforming
3. https://www.webcafe.bg/webcafe/svyat/id_55571657_Problemat_na_Shvetsiya_sas_seksualnoto_nasilie

InfoCenter

From: Силвия Сарафова <silviya_yantrova@abv.bg>
Sent: 24 януари 2018 г. 17:37
To: press@president.bg; infocenter@parliament.bg; primeminister@government.bg;
press@prb.bg; delovodstvo@mh.government.bg; priemna@mon.bg;
priemna@justice.government.bg; krasimir.velchev@parliament.bg;
danail.kirilov@parliament.bg; dzhema.grozdianova@parliament.bg;
slavcho.atanasov@parliament.bg; milena.damyanova@parliament.bg
Subject: Становище на ГИР-Пазарджик по въпроса с Истанбулската Конвенция
Attachments: Становище относно Истанбулската Конвенция на Гражданска инициатива на
родителите гр. Пазарджик.docx

Становище на Гражданска инициатива на родителите - Пазарджик относно Истанбулската
Конвенция.

Конфедерация за защита правата на децата

София 1051, ул. "Триадница" 6, офис 310; e-мэйл: kzpd.bg@abv.bg

лесно податливо както за употреба на алкохол и цигари, така и на наркотици и други противообществени прояви.

Това Дами и Господа се получава, само когато академичното образование на една страна се превърне в машина за прокарване на политически идеи и конюктурни нагласи.

Конфедерация за защита на децата настоява:

1. Проектите за 2018 на всякакъв НПО-та в училищата да бъдат замразени.
2. Да се инициира национален дебат с кръгла маса за това:
 - Дали българското общество и родители искат в училищата да бъде наложено сексуално образование и проекти основани на стереотипите определени от пола.
 - Дали българското общество и родители са съгласни по принцип различни НПО-та да имат достъп до училищата и да провеждат обучения на децата и/или училищата да провеждат обучения по техни поръчки.
 - Други наложителни промени в Българското Образование.

Във връзка с това препоръчваме на МОН да се запознае с теорията на Джудит Бътлър, която е в основата на Истанбулската Конвенция и на джендър движението в Европа, за да се разбере и осъзнае какво величие повлича след себе си подобна идеология и политика.

Препоръчваме също Министерството да наблегне на чуждия опит и последствията от подобна политика в упражнявана десетилетия вече в страни като Швеция, Норвегия и Дания, а също и с изследванията на общественото мнение по въпроса за джендър и сексуалното образование в страни като Великобритания.

3. Настояваме МОН с участието на широк кръг от НПО и родители да преразгледа макро-рамката на заложените в националната политика параметри за българското образование. Обслужването на политическата конюктура явно не води до желаните резултати.
 - Неграмотността сред децата се увеличава с всяка година, защото същите напълно са загубили интерес към учебния процес.
 - Авторитета на институцията е под нулата, родителите активно търсят други форми на обучение с цел да *спасят децата си от „Българското образование“*.

Конфедерация за защита правата на децата

София 1051, ул. "Триадница" 6, офис 310; e-майл: kzpd.bg@abv.bg

ДО: Народното Събрание на Р. България

Министерски съвет на Р. България

МОН

СТАНОВИЩЕ

на

СНЦ "Конфедерация за защита правата на децата"

във връзка със

„Конвенцията на Съвета на Европа за предотвратяване и борба с насилието срещу жените и домашното насилие“, известна като Истанбулска конвенция.

Адрес за кореспонденция:
гр.София,
ул. "Триадница" № 6, офис 310
e-майл: kzpd.bg@abv.bg

Ние от Конфедерацията за защита правата на децата сме категорично против ратифицирането на Истанбулската конвенция, особено в текстовете, които касаят образованието на децата ни. Категорично настояваме безумието по отношение подмолно прокарваните програми в училища и детски градини по отношение стереотипите определени от пола да бъдат спрени незабавно и да се инициира обществен дебат – искат ли българските родители подобно образование и сексуална индокринация за техните деца.

Заложените в Конвенцията идеи за общуване между половете, за отношение към религия, традиции, обичаи и образование, противостоят на изконните разбираня на българското семейство, за възпитание, ниродност, нравственост, чест и достойнство.

С години българското образование обелужва политическата конюнктурa, посредством нагласа на текетвете в учебниците, заличаване на народната памет, изхвърляне на неудобни автори, допускане на най-различни НПО-та до училищата за да индокрипират умовете и душите на нашите деца. Резултатите от тази политика са вече на лице. Агресията в училищата се увеличава, уважението към учителската професия е сведено до нула, *расте едно поколение „ без корен“ , „обучено“ да бъде*

Конфедерация за защита правата на децата

София 1051, ул. "Триадница" 6, офис 310; е-майл: kzpd.bg@abv.bg

С две думи, пътят към провала на цяло поколение дами и господа е постлан с добрите Ви намерения. Време е да се замислите къде и с какво бъркате, за да можем заедно да направим рязък завой и да спасим поне това, което е останало и може да се спаси.

СНЦ "Конфедерация за защита правата на децата"

Дата: 23.01.2018

InfoCenter

From: Vera Ivanova <kzpd.bg@abv.bg>
Sent: 24 януари 2018 г. 15:39
To: infocenter@parliament.bg
Subject: СТАНОВИЩЕ КЗПД Re: Обществена дискусия 23.01.2018
Attachments: 1 Становище Конвенция КЗПД.docx

Уважаеми Дами и Господа,

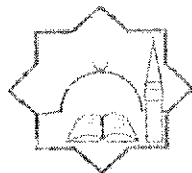
Във връзка с обществената дискусия и форума който беше проведен на 23.01.2018 в 11.00 часа в аулата на СУ "Св. Климент Охридски" по законопроекта за ратифицирането на Истанбулската конвенция с настоящето Ви изиращаваме становището на Конфедерация за защита правата на децата.

Надяваме се покрай всички разисквани проблеми с Конвенцията да обърнете внимание на заложеното в това това становище, тъй като то отразява в себе си принципното положение на нещата по проблеми, които се вкореняват все повече в нашето общество.

В случая тези проблеми ще се задълбочат с ратифицирането на въпросната Конвенция и ако не се вземат мерки от съответното министерство по отношение на държавната политика за българското образование.

С Уважение,
Анета Станева
(Зам.Председател на УС на КЗПД)

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Мюсюлманско изповедание
Главно мюфтийство

BULGARİSTAN CUMHURİYETİ
Müslümanlar Diyaneti
Başmüftülüğü

Изх. №18.01.01/0049
Дата: 24.01.2018 г.

**ДО
Г-Н КРАСИМИР ВЕЛЧЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА
ПО ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА И ПРАВАТА НА ЧОВЕКА**

Относно: Ваше писмо с изх. №КВП4-853-14-5 от 16.01.2018 г.

СТ А Н О В И Щ Е

на

**МЮСЮЛМАНСКО ИЗПОВЕДАНИЕ – ГЛАВНО МЮФТИЙСТВО В РЕПУБЛИКА
БЪЛГАРИЯ**

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ВЕЛЧЕВ,

Приемете моите най-искрени почести и благопожелания.

Обществена дискусия по Решение №17 от 11 януари 2018 г. на Министерски съвет на Република България относно изготвеното предложение до Народното събрание за ратифициране на Конвенцията на Съвета на Европа (ЕС) за превенция и борба с насилието над жени и домашно насилие, Главното мюфтийство на Мюсюлманското изповедание в България изразява своето становище по този значим и за религиозната ни общност въпрос, залегнал в международен документ, изготвен в Истанбул и известен като „Истанбулска конвенция“.

Решението одобрява въпросната Конвенция на ЕС, подписана от Р. България на 21 април 2016 г. на Френски и Английски език.

В мотивите се предвижда създаване на цялостна правна рамка за защита на жените и децата от женски пол против насилие, но не са посочени мерки за прилагане, като обръщаме внимание и на факта, че конвенцията е нецелиходима в сегашната ѝ форма в правната ни система, поради редица недефинирани понятия.

Към днешна дата конвенцията е подписана от 44 държави - 28 членки на ЕС като 17 от тях са я ратифицирали. Случаят е актуален и за България. У нас има 1 милион регистрирани случая на домашно насилие върху нежния пол. Дискусията около съдбата на

конвенцията разцепи българската общественост. Религиозните деноминации, защитниците на човешки права, младото поколение, което се тревожи дали ще имат внуци, юристи, научни работници и др. заедно се опълчиха срещу одобрения от Съвета на министрите на ЕС закон.

При едно евентуално ратифициране на „Истанбулската конвенция“ предвижда се недопускането на промени от конституционен или нормативен характер. Но се знае, че ако се одобри тази конвенция в качеството си на международен договор, тя ще бъде с предимство и приоритет пред националните правни норми на България.

Ратификацията ѝ предвижда промени в Семейния кодекс, Закона за Защита от дискриминация, Закона за Министерството на вътрешните работи, Закона за младежта, Закона за правната помощ и др., също и приемане на актове против домашното насилие над нежния пол, регламентиране на допълнителни мерки за защита на пострадали по отношение на които при извършване на престъплението е упражнено физическо или психическо насилие.

Нашето становище по Истанбулската конвенцията е основано преди всичко на договора за „Защита правата на човека и основните свободи“; На препоръките на Комитета на Министрите от ЕС до държавите членки на ЕС за защита на жените срещу насилие; Договора за стандарти и механизми относно равнопоставеността на половете; както и Конвенцията относно ролята на жените и мъжете в предотвратяването и разрешаването на конфликти и установяване на мирни отношения; и не на последно място документите на ООН относно насилието над жените, правата на децата и хората с увреждания приети и ратифицирани и от българският парламент. Всички те осъждат насилието над жените, домашното насилие, по години наред те не са приложени у нас в цялост. Всичко това доведе до разцепление на обществото ни по най-различни признаци, в това число и до неравнопоставеност между двата пола в социалния, трудовия и семеен живот.

Семейният мир и толерантност, взаимното уважение между хората от различен пол и възраст са определени и дефинирани в нашия морален кодекс. Подражава се на живота и делото на нашия Пророк

Свещения Коран, определя жената като „майка, дъщеря и съпруга“, правното ѝ положение в семейството и обществото е дефинирано в 12 сури и многобройни айети. Всички те са залегнали в традициите и в семейните ни отношения. Моралните норми залегнали в свещената книга забраняват използване на насилие в семейството, срещу майката, жената и децата от женски и мъжки пол. Не се позволява грубото поведение по отношение на женския пол. По много ясен начин се дефинират правата и задълженията на бременните, кърмачета, майките, при развод, след развод, аборт, имуществени и наследствени такива; домашно насилие; физическо и психическо насилие върху женския пол; при сключване на брак или изповядване на развод пред свидетели; функциите на жената като съпруга и майка; материалната ѝ обезпеченост като съпруга ѝ майка и др. а също въпросите отнасящи се до нейната духовна роля в семейството и обществото. Тези правни канони и морални норми бяха в сила и се прилагаха официално от Ислямските съдилища на Царство България до 1934 г. През последните 80 години те останаха определящи в мюсюлманските семейства в смесените

райони на България. И днес те определят и гарантират физическото и духовното ни възпроизводство.

В Глава трета от конвенцията „Жената“ е основно понятие. Включва и момичета под 18 годишна възраст. „Жертва“ на насилие са всички физически лица от нежния пол. Обект на „насилие“, основано на „пола“ е жената, защото е жена. Конвенцията определя „домашното насилие“ като съвкупност от всички актове на физическо, сексуално, психологическо и икономическо насилие като отношение и между бивши членове на семейството, настоящи съпрузи или партньори, независимо дали извършителят живее или живял заедно с жертвата.

Ислямското право предвижда 3 етапна скала за решаване на семейните конфликти свързани с жените. На първи етап се напътства; На втори етап „съпруга и съпругата разделят леглата си.“ На трети етап – „религиозен арбитраж“.

Четвъртата сура на свещената книга е озаглавена „Жените“ и е посветена изцяло на правата и задълженията на вярващите жени. Ценностната система на жената заема централно място в Корана. На юридическото положение на проповядващата ислям жена, на нейното определящо положение в семейството са посветени енциклопедии в много томове. Тя е освободена от робското си положение в семейството и обществото, в което положение се намирала преди Исляма. Ислямското право отрежда равно и много отговорно място на жената в семейството като мъжът губи даже правото си да унаследява изцяло жена си.

Сура 6/139 Проклина посегателството над собствени деца.

Сура 43/17 Благославя равнопоставеността между половете.

Сура 65/6 е с заглавие „Развод“. В детайли са дефинирани условията на развода и последиците произтичащи от него. Всички, които не оказват насилие върху жените след развод и помагат на жените изпаднали в беда са благословени.

Насилието над жените не е посрещнато никога с одобрение от страна на българските мюсюлмани. Те остават верни на следните завети на Пророка Мохамед: „Бъдете учтиви с жените!“ „Женете се!“ „Дайте благи съвети на жените си!“

Мюсюлманката е на почит и уважение в семейната среда. Тя е обичана съпруга и майка. За разлика от положението ѝ в много страни с гражданско общество, които ратифицираха „Истанбулската конвенция“, семействата на българските мюсюлмани се управляват от съпрузите. Загадъчни са традициите в семейните ни отношения. В годините на социализма и през Преходния период тези отношения не се промениха съществено. Защото през втората половина на последното столетие голяма част от мъжката половина на мюсюлманските ни семейства бяха изселени в различни села и градове на страната.

Истанбулската конвенция не е привилегия за българските мюсюлмани. Тя крие рискове за тяхната идентичност като под формата на възпрепятстване на насилието над женския пол взима на прицел устойчивостта на семействата ни.

Направените анкети по темата показват, че насилието над жените и въобще върху женския пол в семейството или извън него са дело предимно на онези, които са се отлъчили от ислямската култура, морал и семейни традиции, употребяващи алкохол, наркотици, занимаващи се с проституция, със залаганя и т.н. „Изкореняването“ на

насилието над женския пол, което е в основата на „Истанбулската конвенция“ не е наш естествен проблем, отговарящ на злосторените ни нужди.

Недостатъчното религиозно образование в българските училища и пренебрегването и е в същността в гръмналия скандал в обществото причинена от опасността, че приемането на конвенцията ще обезличи половата, моралната, етническата, национална и религиозна идентичност на гражданите, като на определящо място в отношенията между половете ще заеме „социалната“ личност.

Чл. 30 на конвенцията определя биологичния пол и новото за нас явление „Джендър“. Той е една от многото нови понятия, които навлязоха през последните 30 години в българския език. Английска дума от американската лексика. По първото разяснение „Джендър“ е жена от „социален пол“, от „трети пол“. В този смисъл чуждицата няма значение в българското ежедневие и литература.

Разяснението по случая, дойде от научните среди. „Джендър“ е бил името на ритуал по обрязване на женския полов орган в Йемен.

Според нашата религия зальгалката „трети пол“, „гей общество“, „гей бракове“, а също „Мюнхаузенския синдром“ и особено „Джендър“ тематиката са опасни бездънни капани, скрити под „Истанбулската конвенция“. Този тип явление предвещава голяма драма за България, която без това преживява тежка демографска криза, причините за която не трябва да се търси само в насилието върху нежния пол.

В обществото ни все още не са зараснали дълбоките душевните рани на тоталитаризмът.

Фашизмът и комунизмът от близкото ни минало се предадоха и рухнаха, защото посегнаха на религиозните ни ценности и устои.

Бранител на семейните права и ценности, изключващи насилието над женския пол в мюсюлманското семейство е вярата в Аллах и произтичащите от него право, морал и предания на пророка Мухаммед (с.а.с).

В това отношение да останем верни на повелята на Всевишния, който казва „Не посягайте на жените!“

Моля да приемете, уважаеми господин Велчев, уверенията ми в най-високото ми към Вас почит.

С уважение,

Д-Р МУСТАФА
Главен мю

Сдружение „Избор за живот“

гр. София, ж.к. „Лагера“, ул. „Хризантема“ №20, 8х. Б, Ап. 11
мобилен: 0878 220 110 office@pro-life.bg www.pro-life.bg

- До Президента на Република България
- До Парламента на Република България
- До Министър-председателя на Република България
- До Главния прокурор на Република България
- До Министъра на здравеопазването
- До Министъра на образованието и науката
- До Министъра на правосъдието
- До българската общественост и българските медии

Уважаеми дами и господа,

Като Председател на Управителния съвет на Сдружение „Избор за живот“ бих искал да изразя становището на нашата организация с нестопанска цел по въпроса за ратифицирането от Българския парламент на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие т. нар. Истанбулска конвенция.

Изхождайки от нашата дейност в защита на правото на живот и достойнство на всяко човешко същество от момента на зачатие до момента на естествената смърт, ние смятаме, че с ратифицирането на Истанбулската конвенция ще бъде допусната нежелана намеса във вътрешното ни законодателство в областта на общественото здравеопазване, а именно: възможно бъдещо задължаване на страните членки на Европейския съюз чрез ратификация на конвенцията от Съвета на Европа да гарантират достъп до контрацепция, аборти и ин витро процедури за всички жени и момичета, с което ние не сме съгласни. Въпреки, че такова задължение не е записано директно в самата конвенция, то е част от „Междинния доклад по предложението за решение на Съвета за сключване от Европейския съюз на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие на Съвета на Европа“, изработен от докладчиците Кристине Рево Д'Алон Бонеф и Анна Мария Кораца Билд, който казва, цитирам:

„А. категорично заявява, че отказването на услуги в сферата на сексуалното и репродуктивното здраве и права, включително на безопасен и законен аборт, е форма на насилие срещу жените и момичетата; твърди, че жените и момичетата трябва да имат

Сдружение „Избор за живот“

гр. София, ж.к. „Лагера“, ул. „Хризантема“ №20, Вх. Б, Ап. 11
мобилен: 0878 220 110 office@pro-life.bg www.pro-life.bg

контрол върху своите тела и сексуалност; призовава всички държави членки да **гарантират** всеобхватно образование в областта на сексуалността, непосредствен достъп за жените до семейно планиране и **пълния обхват от услуги** в областта на репродуктивното и сексуалното здраве, включително съвременни методи за контрацепция и безопасен и законен аборт;¹

Комисията по правата на жените и равенството между половете ФЕММ в свое прессъобщение свързано с Истанбулската конвенция заявява:

„Отказването на сексуални и репродуктивни здравеопазване и права, включително безопасен и законен аборт, според текста, е форма на насилие срещу жените и момичетата. Евродепутатите твърдят, че жените и момичетата трябва да имат контрол над своите тела... Истанбулската конвенция подсигурирява, че културата, обичаите, религията, традициите или т. нар. „чест“ не могат да бъдат оправдания за кавито и да е актове на насилие срещу жените.“²

Ние смятаме, че съгласно Истанбулската конвенция, България като страна членка на Европейския съюз в бъдеще може да бъде подложена на натиск и задължена да **гарантира** услуги за контрацепция, аборти и ин витро процедури без ограничение за тези жени и момичета, които не могат да си ги позволят по една или друга причина, което ще наложи да бъдат заложи средства за целта в бюджета на Здравната каза и националния ни бюджет. Това според нас е недопустимо. Българските граждани не могат да бъдат задължавани да осигуряват средствата за чужда контрацепция, аборти или сексуално и репродуктивно здраве чрез своите здравни осигуровки или данъци.

Допълнително смятаме, че самият процес на предварително обществено обсъждане, подписването на конвенцията и подаването ѝ за ратификация в Парламента, са в нарушение най-малкото на Чл. 4, Чл. 6 и Чл. 7 от Закона за международните договори, а също и на Чл. 27 и Чл. 28 от Закона за нормативните актове. Обяснителният доклад за конвенцията не е преведен на български език. Също така задължителните документи, които трябва да съпровождат текста на Закона за подписване, обсъждане и ратификация на конвенцията не са били качени на сайта на Министерство на правосъдието, а портала за обществени консултации на Министерски съвет и на сайта на Народното събрание.

1. The INFIRMIREPORT on the proposal for a Council decision on the conclusion, by the European Union, of the Council of Europe Convention on preventing and combating violence against women and domestic violence, p.10
2. MEdts call for zero tolerance for violence against women

Сдружение „Избор за живот“

гр. София, ж.к. „Лагера“, ул. „Хризантема“ №20, Вх. Б, Ап. 11
мобилен: 0878 220 110 office@pro-life.bg www.pro-life.bg

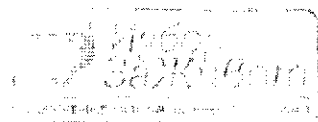
Съществуват и редица други проблеми с текста на конвенцията и прилагането ѝ след нейното евентуално ратифициране, сред които:

1. Неясната дефиниция за насилие, като дейности „които водят или е вероятно да доведат до ... увреждания или страдание за жените“ (Чл. 3 а)
2. Липса на дефиниция на понятието „психологическо насилие“ (Чл. 3 б)
3. Дефиницията на пола, като социална, а не биологична конструкция (Чл. 3 а), което противоречи на българското законодателство и неговите традиции.
4. Противоречие на Чл. 4, т. 4 от конвенцията с Чл. 6, ал. 2 в Конституцията на Република България.
5. Налагане на образование за изкореняване на традиционните роли на пола (Чл. 14), които не са дефинирани нито като класификация, нито по друг начин в конвенцията.
6. Нежелано „словесно поведение от сексуално естество“ се определя като сексуален тормоз дори без свидетели (ако има „последича нанърняване на достойнството“, Чл. 40) за разлика от настоящото законодателство в ЗЗДискр. Чл. 1, т. 2, където е само пред други лица и свидетели.
7. Задължително приемане на бежанци заради насилие основано на пола и забрана за връщането им (Чл. 60 и Чл. 61).

Поради всички описани по-горе причини, ние изразяваме несъгласието си за ратифицирането на Истанбулската конвенция и призоваваме за нейното оттегляне от Парламента.

Дата: 23.01.2018 г.

Суважение:

Девидо Тинчев, Председател на УС

Исторически документи
1997
10/10/1997

До Народно събрание на Република България

Становище на сдружение „Барсъ“ за Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие

Уважаеми дами и господа,

В Истанбулската конвенция има много добри неща. Огромна част от тях обаче не ни касаят, защото ние не живеем нито в Близкия изток, нито в Африка. Дори тогава, когато жените в Западна Европа още не са можели да гласуват, равенството между половете у нас е било факт. Нашите стереотипи не застрашават никого, те са етожера в нашето общество.

Идеята за „овластяване“ на жените трябва да се разглежда като унизителна в Европа. Позицията, която заема един човек в нашите общества трябва да зависи от квалификацията и уменията му, не от пола или „социалния“ пол (каквото и да означава това).

У нас има специален закон за защита срещу домашното насилие. Той до такава степен защитава жените, че дори се е превърнал в инструмент за извървяване на насилие от самите тях. По този закон всяка жена, която твърди, че е жертва на насилие, може да получи защита, без да трябва да доказва това, че насилие действително е имало. Това, обаче, не спасява огромна част от реалните жертви на насилие, защото изпълнението на закона е както всичко друго у нас. И това за съжаление няма да се промени от тази Конвенция, защото причината не е в закона и текстовете.

В Конвенцията обаче има опасни моменти, които не се обрънат срещу обществото и от които ще се възползват малцина „усвоители на средства“.

Само един пример – изискването за обучение за „дестереотипните роли на пола“ още от най-ранна възраст. Независимо от тълкуванията, които се дават на това понятие, всички можем да видим приложението и практиката в Западна Европа.

Не твърдим, че хората с нарушения в сексуалните си възприятия не заслужават уважение и зачитане на правата, но решаването на проблемите им не може да се превърна в централна тема за обществото. Могат да се изредят стотици неща, които карат многократно повече хора да се чувстват некомфортно – има твърде ниски/високи хора, твърде слаби/пълни, жени с малки/големи гърди, хора, които не харесват ушите или носа си и т.н. и т.н. Нормално е хората с нарушения в сексуалната идентичност да искат да бъдат в центъра на събитията... всички искат това, всеки смята, че неговият проблем е най-голям и важен. Но прекрояването на обществото по тяхна мярка е най-леко казано неразумно.

Има едно понятие - хомосексуалност на развитието. Този вид хомосексуалност се среща в пубертета и до 22 годишна възраст, при липса на хетеросексуални връзки. По правило и съобразно множество психологически изследвания подобна нагласа е преходна, широко разпространена и епизодична по същество. Почти 30% от подрастващите преминават през подобна фаза; решаващо за протичането ѝ е съответната социална и семейна среда. Ако обаче въпросната среда започне да култивира тази нагласа от най-ранна детска възраст, застъпването на естествения

биологично развитие със социалните нагласи определени като норми в обществото се реализират като трайна психологическа потребност. Подобен ефект вече се наблюдава в страни като Великобритания, където смяната на пола при деца се превръща в един доходоносен и добър бизнес. Естествено долемия бизнес няма сметка да спре този процес по никакъв начин. Смяна на пола, както и поддръжката на всякакъв вид терапии, протичащи с години е доходоносно и колкото повече желаещи има – толкова по-бързо и по-успешно може да се развива тази индустрия. Въпросът е дали искаме ние и нашите деца да сме част от нея...

С уважение:

Сдружение Барсъ

InfoCenter

From: Bars HR <pr@bars-hr.net>
Sent: 23 януари 2018 г. 17:36
To: infocenter@parliament.bg
Subject: Становище - Ист. Конвенция
Attachments: bars-ist-konventsia.doc

Уважаеми дами и господа, във връзка с предложението за изпращане на писмени становища по Истанбулската конвенция, прикачвам становище на сдружение "БарсЪ".

С уважение:

Иван Димитров
Председател на сдружение "БарсЪ"
www.bars-hr.net
info@bars-hr.net

Анализ на Конвенцията за предотвратяване и борба с насилието над жени и домашното насилие (наричана Истанбулска конвенция) в контекста на българското законодателство - Закон за защита от домашно насилие, Закон за защита от дискриминация, Закон за закрила на детето, Закон за равнопоставеност между жените и мъжете, Закон за здравето и др., както и съпътстващите ги подзаконови актове - и са безсмислени. Затова от значение в конвенцията са единствено мъжливите, полускрити, подмолно прокарвани клаузи, които представляват агресия срещу българския народ и неговите изконни ценности, агресия срещу семейството, децата и самите жени, които уж защитават.

Становище на участниците в митинга относно Истанбулската конвенция

НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
№ 8194-3
Датум: 23.01.2018.

Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие (наричана Истанбулска конвенция) няма нищо общо с официално провъзгласените си цели. Доколкото в конвенцията има клаузи, защитаващи жените от насилие, те съществуват и в наличното българско законодателство - Закон за защита от домашно насилие, Закон за защита от дискриминация, Закон за закрила на детето, Закон за равнопоставеност между жените и мъжете, Закон за здравето и др., както и съпътстващите ги подзаконови актове - и са безсмислени. Затова от значение в конвенцията са единствено мъжливите, полускрити, подмолно прокарвани клаузи, които представляват агресия срещу българския народ и неговите изконни ценности, агресия срещу семейството, децата и самите жени, които уж защитават.

1. Агресия срещу българското семейство. В същността си Конвенцията е насочена към разбиване на българското семейство, разбирано като съюз на физическите мъж и жена. Конвенцията изобретява друг вид пол, непознат на бога и нормалните хора - "социален пол". В чл. 3, подт. "в" от Конвенцията е посочено, че "'пол'" означава социално изградени роли, поведения и характеристики, които определено (курсивът наш) общество смята за подходящи за жените и за мъжете". Думата пол не случайно е поставена в кавички, за да се подчертае нейния по-широк от нормалната употреба обхват.

След това определение всички клаузи на конвенцията вече са насочени не в защита на жената-майка или момичето-бъдеща майка, а в защита на лесбийки и гейове, които изпълняват функцията на сексуален партньор-жена в "определени", както се посочва в Конвенцията, общности. За да няма никакво съмнение, че това е вложенят в чл. 3 от Конвенцията смисъл, в чл. 4, подт. "в" се посочва, че: "Прилагането на настоящата конвенция трябва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана на пол, социален пол, раса, религия, сексуална ориентация, идентичност, основана на пола." Тук преводът съзнателно е замъглен. В оригинал вместо двусмисленото за непознатите "социален пол" е казано директно "джендър", което си има точно определено съдържание, а именно - "свободно избираем пол".

Видно е от посочените текстове, че Конвенцията в същност защитава не социалните роли на мъжа и жената, санкционирани от обществото, неговата религия, хилядолетни традиции и ценности, а антисоциалното поведение на маргинални хомосексуални, трансексуални и прочие групи, преценявани в българското общество като деструктивни и опасни.

2. Превръщане на държавата в антинационален и антисоциален агент. Разбирайки, че традиционната религиозна и ценностна система на едно общество, всички здрави сили в него не се противопоставят на предлагането на лобна антисоциална практика, Конвенцията задължава държавата да се бори с тях. В чл. 12 ал. 1 се казва, че: "Страните предприемат необходимите мерки за насърчаване на промени в социалните и културни модели на поведение на жените и мъжете с цел изкореняване на предразсъдъци, обичаи, традиции и всякакви други практики, основани на идеята за малолетност на жените или на стереотипни роли за жените и мъжете (курсивът наш)". Традиционната религия и морал са определени като главен враг на

Истанбулската конвенция. Но тя не се задоволява само с тази обща формулировка, насъсквайки държавата срещу нормалното и правствено. В чл. 14 Конвенцията конкретизира система от сатанински мерки в сферата на образованието. В т. 14, ал. 1: "Страните предприемат необходимите стъпки за включване на учебен материал по въпроси като ... нестереотипни роли на пола, ... насилие над жените, основано на пола (знаем, какво формулира Конвенцията под "пола" в чл. 3, т "в")... в официалните учебни програми и на всички образователни равнища". В ал. 2: "Страните предприемат необходимите мерки за насърчаване на посочените в параграф 1 принципи в неформалните образователни структури, както и в спортни, културни и развлекателни структури и в медните." Въобще целият държавен апарат и медиите са поставени в услуга на аномалното. Българските граждани даже не могат да си представят уродливостта на мерките, които ще последват в образователната система от най-ранна възраст, ако Истанбулската конвенция бъде приета. Сред тях носелето на мустаци ("Деня на мустациите") от ученички и учителки, както и участието на осъзнаващите се като "женци" мъже в женски спортни състезания е сред най-безобидните. Следва обаче обучението и сексуални практики на хомосексуалните групи от предучилищна възраст, както и отварянето на женските бани и палети за всички мъже, които се чувстват "женци", което си е направо сатанинско. Говоря за реално съществуващи в САЩ практики.

3. Установяване диктат на международни ЛГБТ-общества. Получени от опита, при който националното общество е въставало срещу сатанизма на един задкулисно приет закон, авторите на конвенцията се опитват да наложат "независим международен" контрол. Конвенцията грубо нарушава националния ни суверенитет, предвиждайки международен орган с изключителни полномощия в контрола над прилагането на Конвенцията. Според чл. 66, ал. 1: "Експертната група за действие срещу насилието над жени и домашното насилие (наричана по-нататък „GREVIO“) следи за изпълнението на настоящата Конвенция". Какво представлява тази група, може да се види в ал. 4, т. "г" и "д": т. "г" - "те представляват съответните участници и агенции в областта на насилието над жени и домашното насилие"; т. "д" - "те заседават в свое лично качество и са независими (курсивът мой - Р. Д.) при упражняването на своите функции". Значи, те са "участници в областта на насилието над жени и домашното насилие". Ако преведем този вигневат израз на български ще разберем, че става въпрос за "потърпевши", оргъ за представители на хомосексуалните групи, защото видяхме, именно в тяхна защита е създадена Конвенцията.

4. Изводи. В крайна сметка можем да определим конвенцията като антибългарска, антихристиянска и въобще сатанинска. Тя се противопоставя на всички цени и свято, което българското национално общество е установило в своя исторически опит. Нейната цел е моделиране на човека в неопределен и безнравствен биологичен индивид, подвластен на инстинктите, неспособен за обществен живот, прост съставен елемент от лесно управляема биомаса, която при нужда може да бъде и унищожена, без възможност да окаже съпротива. Конвенцията представлява недонесима агресия срещу българската национална сигурност, а поддръжниците ѝ извършват акт на държавна измяна.

От тук могат да се направят следните препоръки за българското общество в защита на националната му идентичност и суверенитет:

1. Да бъдат стриктно анализирани скритите цели и силите, които стоят зад Истанбулската конвенция.

2. В спешен порядък трябва да бъде приет закон в защита на традиционните религии, морал и ценностна система на българското общество.
3. В спешен порядък трябва да бъде приет Закон за чуждестранните агенти, а именно граждански и правни субекти, финансирани от чужди държави и фондации, по аналогия със съществуващите подобни закони в САЩ и Русия. Достъпът на "чуждестранните агенти" до медните и сътрудничеството им с държавните органи трябва да бъде забранено.
4. Предвид явната намеса и натиск от страна на администрацията на Европейския съюз за приемането на тази антибългарска конвенция, да бъде преосмислена степента и формите на сътрудничество на България с ЕС. България да предприеме спешни мерки за алианс в групата на Вишеградската четворка с цел обща защита на националния суверенитет и интереси.

София

23.01.2018

Ръчен списък

Иванка Иванова

Варвара Иванова

Александра Иванова

Юлианка Иванова

Иванка Иванова

Тяна Иванова

Зорница Иванова

Васа Иванова

Матрона Иванова

Матрона Иванова

Матрона Иванова

Матрона Иванова

Матрона Иванова

Матрона Иванова

Матрона Иванова

Самостоятельно выучить и выписать
с помощью словаря следующие глаголы
и их формы:

Судить и причастия

Писать и причастия

Оценить и причастия

Молчать и причастия

● Идти и причастия

Ити и причастия

Возвратиться и причастия

Александр Иванович Герасов

Составить словарь

Дать топик и причастия

● Словесное приложение глагола

Составить словарь

Словесное приложение глагола

Словесное приложение

Словесное приложение

Словесное приложение

Словесное приложение

Словесное приложение глагола

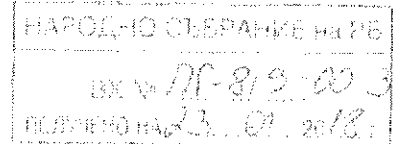

ПОЛИТИЧЕСКИ КЛУБ "ЕКОГЛАСНОСТ"

София, ж.к. "Младост" №3, бл.309, вх.1, ет.4, ап.13; Е-mail: prirodoza6fitnici@abv.bg

ДО

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ
НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

КОПИЕ:БТА И ВСИЧКИ СРЕДСТВА
ЗА МАСОВА ИНФОРМАЦИЯ

ДЕКЛАРАЦИЯ

Относно:Ратифициране на Истанбулската конвенция

Насилието срещу децата и жените под психологическа, физическа и сексуална форма придобива все по-големи размери. Това няма как да не притеснява и нас, представителите на първата и автентична природозащитна организация в България. Това насилие е не само форма на дискриминация, но и брутално нарушаване на човешките права. В тази връзка считаме, че нито една конвенция, в т.ч и Истанбулската конвенция, не може да спре посегателството срещу децата и жените. Наложителна е специална промяна на наказателното законодателство и ефективното му прилагане с цел преследване и строги наказания на извършителите.

Под благовидния предлог за защита на децата и жените от насилие, Истанбулската конвенция в същност е параван, зад който се правят опити за отричане на еволюционното развитие и биологичната същност на съвременния човек от женски и мъжки пол, както и за подмяна на общочовешките ценности и национални традиции за семейство, брак и възпитание на децата. Тя е заволирано, противоестествено и унижаващо посегателство над достойнството на децата и жените и ще има непредсказуеми последици за бъдещето на човешкия род.

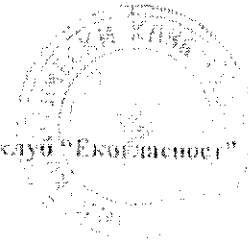
За нас конвенцията няма да реши проблемите за насилието, но ще създаде нови по-сложни и по-тежки проблеми, които ще обслужват античовешки интереси.

Имайки предвид всичко това, политическа партия Политически клуб "Екогласност" е против ратифицирането на Истанбулската конвенция.

18.01.2018 г.

Национален изпълнителен съвет

на политическа партия Политически клуб "Екогласност"

До Комисия за връзка с НПО и жалбите на гражданите
До Комисията по правни въпроси
До Комисията по труда, социалната и демографската политика
До Комисията по въпросите на децата, младежта и спорта
До Комисията по вероизповеданията и правата на човека

До Парламентарните групи на: ИШ ГЕРБ, БСП, Обединени патриоти, ДПС
и ПП Воля

Копие до Президента на Република България
Копие до Омбудсмана на Република България

За обратна връзка:

Ел. адрес: pr@bars-hr.net

Тел. 0888 67 18 50

Гр. София, ул. Гюешево 83, БЦ Сердика, сграда 1, офис 204

Относно: Конвенция на Съвета на Европа за превенция и борба с
насилието над жени и домашното насилие

Уважаеми дами и господа,

Самият факт, че внасянето в Народно събрание за ратификация на Конвенцията предизвика такава полемика в обществото, недвусмислено подсказва, че за пореден път в правната ни система ще се вкарат текстове, които са обсъдени на тъмно с участие на хора, на които се плаща заплага, за да играят роля на гражданско общество. Тази порочна практика за съжаление е правило в работата на Министерство на правосъдието а и изобщо на изтълнителната власт.

Член 80 от Конвенцията позволява денонсиране от всяка страна по всяко време и от тази гледна точка най-удачното решение би било Конвенцията да се подложи на широко обществено обсъждане, да се направи адекватна оценка за дългосрочното влияние от ратифицирането на Конвенцията, да се направи разяснение на спорните моменти в нея и да се поемат ангажименти при какви условия ще се пристъпи към денонсиране.

В общественото пространство надделява мнението, че в Конвенцията има елементи, които са чужди на нашето общество и най-добре ще бъде тя да не се ратифицира. Подобни становища са изказани както от

неправителствени организации така и от граждани със съответното медицинско, икономическо и правно образование. Тези становища по никакъв начин не противоречат на идеята в нашето законодателство да се заложат липсващи елементи по отношение на защитата от домашно насилие, които да са полезни и приемливи и разбираеми за обществото ни.

"... Да обобщим какво твърди джендър теорията: биологичният пол на човека като мъж или жена няма значение за неговата идентичност, а представя „диктатурата на природата“ над свободната самоидентификация на човека, диктатура, от която човек трябва да се освободи. Идентичността на човека се определя по-скоро от неговата произволна сексуална ориентация и затова е гъвкава, променлива и многообразна. Илюзията, „фантазмата“ на двуполовостта се създава чрез табуто върху кръвосмешението в семейството и чрез езикови определения като мъж и жена, баща и майка, които трябва да бъдат неутрализирани в полза на свободното самоизмисляне. Хетеросексуалните „сигнатури“ на обществото трябва да се изличат във всички области. Мъж и жена, брак и семейство, баща и майка, секуалност и плодовитост нямат право на естественост, по-скоро те обосновават хегемонията на мъжа над жената и на хетеросексуалността върху всички други форми на сексуалност. Това трябва да се унищожи из корен. ..."

От 1999 г. Джудит Бътлър принадлежи към Guggenheim Fellowship, от 2001 г. към Rockefeller Fellowship, през 2004 г. тя получава Brudner Prize на Йейлския университет за особени заслуги „for lesbian and gay studies“, през 2008 г. е отличена с Andrew W. Mellon Award

Смятаме за абсолютно задължително преди обсъждането на Конвенцията да се направят обществено достояние всички предложения, които са разисквани в Междуведомствената работна група към Министерство на правосъдието, работеща по въвеждането в българското законодателство на принципите и изискванията на Истанбулската конвенция, в която от НПО сектора са взели участие основно организации, фокусирани върху правата на хората с нетрадиционна сексуална ориентация (твърде небалансирано представителство).

Като пример за важността на нашите искания може да се посочи определението за пол в чл.3 – в, което е изключително обтекаемо и неясно, твърде „новаторско“ за обществото ни, което с право се тревожи за последствията от приемането на такава дефиниция. И най-малкия проблем е това, че нито едно дете при раждането си няма нито социално изградена роля, нито поведение, нито дейности. Сериозен проблем виждаме и в задължението за „изкореняване на традиционните стереотипи на мъжа и жената“, които са почитани в българската традиция и култура и в които

няма нищо заплашително за нито един от половете. Ние не живеем нито в Близкия изток, нито в Африка.

За защита срещу домашно насилие в България има специален закон – ЗЗДН. За огромно съжаление този закон, макар и да дава право на всеки човек (теоретично, а на практика на всяка жена) да получи защита срещу насилие без да доказва, че такова насилие наистина има (чл. 13 (3) от ЗЗДН), **не помага на голяма част от реалните жертви на домашно насилие**. Нещо повече – законът позволява жени, които не са жертви, да злоупотребяват с него и така на практика те стават извършители на насилие (като примерно ограничат контактите между другия родител и детето), а **законът се превръща в инструмент за извършване на насилие**, като често това насилие е насочено и срещу деца. Като се има пред вид принципа за най-добрия интерес на детето, очевидно се създава конфликт, който трябва да бъде решен с някакъв компромис. Особено притеснение буди чл.31(1) от конвенцията, който при определени условия ще лиши законодателя от търсене на решение срещу злоупотребите, а тези условия са приемане, че всеки предполагаем акт на насилие е акт на насилие.

За съжаление по горния проблем упълномощените институции от години не предприемат никакви адекватни мерки, като бягат и от разумен диалог с обществото. Именно сериозен анализ на този проблем и свързването му с текстовете от Конвенцията ще даде отговор на въпросите за очакваното въздействие от ратифицирането и.

Буди притеснение неяснотата за това как ще се прилагат чл.8 и чл.9 от Конвенцията. Досегашната практика е пълно абдикиране на държавата от ангажиментите и към правата на децата примерно и прехвърляне на дейностите към недържавни структури, които по същество са сдружения с предимно стопанска цел, но са регистрирани като сдружения с нестопанска цел, които не се контролират адекватно и предоставят услуги с неясно качество. Ако вместо да се търси решение за този проблем, той бъде задълбочен с пренасяне на същия подход и по отношение на защитата по тази Конвенция, това определено ще бъде в голяма вреда за обществото.

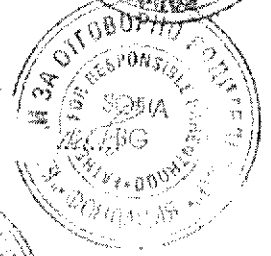
Друг елемент в Конвенцията, който предизвиква притеснение, е конфликтът между деклариране на равнопоставеност и недискриминиране между половете от една страна и фокусирането върху жените от друга. Самият концепт на поставяне на нещата е несъвместим и противоречащ в контекста на „равнопоставеността“.

Като се има пред вид подходът за защита от насилие насочено само към единия пол с принципа за най-добър интерес на детето, засегнат по-горе, смятаме, че в никакъв случай тази Конвенция не трябва да се ратифицира без истинско обществено обсъждане при липса на дискриминация в отношението към гражданските организации.

Дата 10.01.2018

С уважение:

1. Асоциация за детско развитие „Член 24”
2. Конфедерация за защита правата на децата:
3. Фондация „Бащи за отговорно родителство” ..
4. Сдружение „Барсъ”
5. Фондация „Защита правата на децата”

Отворено

Дискусионен Клуб „Свободна България“

подкрепящи организации

ратифицирането на Истанбулската конвенция

КАМЕРЪТ НА ПРЕДИКАТОРИТЕ НА РГ

№ 105-839-00-9

28.01.2011

КВРЛ
КЛБ
КВР
КВР
КВР
12.01.2011

До:

Г-Н БОЙКО БОРИСОВ, МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Г-Н ВАЛЕРИ СИМЕОНОВ, ВИЦЕПРЕМИЕР ПО ИКОНОМИЧЕСКАТА И
ДЕМОГРАФСКАТА ПОЛИТИКА

КРАСИМИР КАРАЧАКАНОВ, ЗАМЕСТИК МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ ПО
ОБЩЕСТВЕНИЯ РЕД И СИГУРНОСТТА И МИНИСТЪР НА ОТБРАНАТА

Г-ЖА ЦЕЦКА ЦАЧЕВА, МИНИСТЪР НА ПРАВОСЪДИЕТО

Г-ЖА ЕКАТЕРИНА ЗАХАРИЕВА, МИНИСТЪР НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

МАЯ МАНОЛОВА, ОМБУДСМАН НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

МЕДИИ

Уважаеми дами и господа,

Дискусионен Клуб „Свободна България“ и долуподписаните подкрепящи го организации, ЮЛ и ФЛ, изразяваме сериозната си загриженост по повод факта, че тази толкова спорна Истанбулска конвенция вече беше гласувана в Министерски съвет и бе одобрена да влезе за разглеждане в Парламента.

Ние не подкрепяме ратифицирането на Истанбулската конвенция и настояваме тя да бъде отхвърлена!

Нейното приемане би застрашило ценностните устои на българското общество, както и правата на семейството и децата, поради опасността от редофиниране на основни понятия като „пол“ например.

Според чл.3/в от Конвенцията: *„Пол“ означава социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете*“, нещо, което няма каквато и да било връзка с биологичния пол и предизвиква сериозна тревога в нас.

Конвенцията предвижда и изучаването на „нестереотипните роли на пола“ в отделните учебни заведения - училища, университети, дори детски градини:

Страните предприемат, където е подходящо, необходимите стъпки за включване на съобразен с развиващите се възможности на учащите се учебен материал по въпроси като равнопоставеност между жените и мъжете, нестереотипни роли на пола, взаимно уважение, ненасилствено разрешаване на конфликти в междуличностните отношения, насилие над жените, основано на пола, и право на лична неприкосновеност, в официалните учебни програми и на всички образователни равнища.

(чл. 14/1)

Според Истанбулската конвенция България е длъжна да даде статут на „бежанец“ на всеки чужденец, който в своята страна е преследван заради дадени „особености на пола“.

2 Страните осигуряват тълкуване, отчитащо особеностите на пола, на всяко от основанията на Конвенцията, а когато бъде установено, че преследването, от което се опасява лицето, е на едно или повече от тези основания, кандидатите следва да получават статут на бежанец съгласно съответните приложими инструменти.

3 Страните предприемат необходимите законодателни или други мерки за разработване на отчитащи особеностите на пола процедури за приемане и служби за подкрепа на лицата, търсещи убежище, както и на насоки, свързани с пола, и процедури за убежище, отчитащи особеностите на пола, включително определяне на статут на бежанец и заявление за международна закрила

(Гл. 7 чл. 60 ал 2, 3)

Уважаеми дами и господа,

Ние, долуподписаните организации, които се обявяваме в защита на правата и свободите, дадени ни от Конституцията, настояваме да отхвърлите Истанбулската конвенция и да не допускате разрушаването на вековни български ценности!

Апелираме към вас да вземете предвид широкото гражданско несъгласие с настоящата Конвенция, изразено в писма, протести, петиции и да се съобразите с нашите искания, като отхвърлите Истанбулската конвенция!

С уважение:

1. Дискусионен Клуб „Свободна България“

2. Апостолска Реформирана Църква.
3. Християнски Център „Прелом“.
4. Съюз „Истина“
5. Християнски Център „Ел Шадай“.
6. Фондация БАМО.
7. Църква „Царство на Христос“ гр.Габрово.
8. Мемра ЕООД
9. ЕТ „Екостил“ - София
10. Фондация с обществено полезна дейност „Компас“.
11. Фото- Видео „Стамболийски“
12. Евангелска Петдесятна Църква - Хасково.
13. „ Жани ЕООД“ - Пловдив
14. Университетска болница "Света Марина" Варна.
15. Издателство "Сияние".
16. "Блага вест" - християнска организация за подкрепа на традиционното семейство, Пловдив
17. „Ватекс ЕООД“ - Асеновград
18. ХПИ - Пловдив, Митка Атанасова, Представител за България на Християни Приятели на Израел, Ерусалим
19. Radiance Bl. Company
20. "Сага" - Пазарджик
21. Провидънс Консулт енд Трейдинг ЕООД
22. Ирон ООД - Пазарджик
23. ЕТ "Светлина" -Асеновград
24. Мастър България ЕООД
25. ЕПЦ "Христос Спасител", гр. Перушица
26. ПЦ „Посвещение“ -Ямбол

27. Диана Петрова Димова- Стефанова - филолог и магистър Социални дейности.

28. Интегрити Партньорс Нетуърк ООД

29. Георги Чунчуков - учител, общественик

30. ЕПЦ „Елшица“

31. Екселънс ЕООД

32. Д-р Димитър Димитров, София, лекар на свободна практика

33. Лендхил Файненшъл ООД

34. Апостолска Църква, Пазарджик

35. Стефан Пенчев Стефанов - юрист- адвокат.

InfoCenter

From: Даниела Беличовска <club@svoboda21.com@mail205.atl81.rsgsv.net> on behalf of Даниела Беличовска <club@svoboda21.com>
Sent: 22 януари 2018 г. 10:32
To: infocenter@parliament.bg
Subject: Отворено писмо срещу Истанбулската конвенция

Дискусионен клуб "Свободна България"

www.svoboda21.com

Отворено писмо на Дискусионен Клуб Свободна България и над 30 организации срещу Истанбулската Конвенция

Дискусионен Клуб Свободна България, като неформална трибуна имаща за цел да подпомага разпространението на идеите на свободата, публикува Отворено Писмо до представители на българската държава във връзка с опита на българското общество да бъде наложено емането на Истанбулската Конвенция. С подкрепата на над 30 организации, Дискусионен Клуб Свободна България ясно

постиженият резултат е:

Ищо ЕС и България скриха анти-педофилската Ланзаротска конвенция?

ланзаротска конвенция

All News Images Maps Video More

Tools Settings

Search results for "ланзаротска конвенция"

Convention - Conseil de l'Europe

Plus d'informations: [Removal of Children's Rights](#)

14 of 14 States of Europe member states have signed and 12 of them have ratified the Convention on the Protection of Children Against Sexual Exploitation and Abuse. The Convention is a key instrument for the protection of children against sexual exploitation and abuse. It is a key instrument for the protection of children against sexual exploitation and abuse. It is a key instrument for the protection of children against sexual exploitation and abuse.

Source: [www.convention.coe.int](#)

ам шум се вдигна около Истанбулската конвенция и с право. Неолибералите, в чиито ръце е властта на Европейския Съюз, обсебени
ята за създаването на нов вид общество според както техните екстремно-либерални идеи им диктуват, се опитват да наложат нов
явлен ред, в който хомосексуалните ще придобият специален, защитен статут.

[Чти целия текст ТУК >>>](#)

Copyright © 2018 Дискусионен Клуб Свободна България, All rights reserved.

Дискусионен Клуб "Свободна България": Просвещение и вдъхновение за свободолюбиви българи. Website: www.svoboda21.com

Адрес:

Дискусионен Клуб Свободна България

Бул. Цар Симеон 26

София 1202

България

[Add us to your address book](#)

Кликнете ТУК за промяна на емайла на който получавате тези съобщения или ТУК да се отпишете за цялостно

Придружително писмо

До: Председател на Народното събрание
Комисия по вероизповеданията и правата на човека, НС
Комисия по правни въпроси, НС
Комисия по външна политика, НС
Комисия по въпросите на децата, младежта и спорта, НС
Комисия по образованието и науката, НС

Дата: 22 януари 2018 г.

Относно: Законопроект за ратифициране на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие (сигнатура: 502-02-2/12.01.2018 г.)

Приложено Ви изпращаме Становище на *Свобода за всеки* срещу ратифицирането на Истанбулската конвенция от Народното събрание на Република България и Правен анализ на адвокатите Лорънс Уилкинсън и Адина Портару от европейската правозащитна адвокатска организация *Alliance Defending Freedom* в точен превод на български език.

Становището и Правния анализ може да намерите и в Интернет на адрес:
www.svobodazayseki.com

С уважение:

adv. д-р Виктор Костов
Свобода за всеки
www.svobodazayseki.com

За контакт: adv. Цевена Стефанова – координатор
Тел.: +359 887 993 452
Адрес за кореспонденция:
гр. София, бул. „Цар Борис III“,
№ 163, ет. 6, ап. 33

Стаповище
срещу ратифицирането на Истанбулската конвенция
от Народното събрание на Република България

19 януари 2018 г.

Уважаеми народни представители,

Свобода за всеки е адвокатска правозащитна и медителска организация, която защитава свободата на съвестта, словото, религията и правата на традиционното семейство.

Във връзка с обществения дебат относно Истанбулската конвенция намираме, че българският парламент трябва категорично да отхвърли ратификацията на този документ. Тук сочим някои от причините.

Конвенцията представлява неприкрит опит за социално низшеерство и по тази причина е ненужен и опасен документ.

Конвенцията ненужно натоварва българското законодателство с излишна регулация:

- а. Налична е достатъчна законодателна база за целите, които конвенцията твърди, че урежда;
- б. Имплицитно се въвеждат "новешки права", които не съществуват;
- в. Основен принцип на правото е справедливост, икономия и яснота. Нито един от тези принципи не е присъщ на конвенцията.

Конвенцията е опасен документ, който е повече идеологически, отколкото юридически:

- а. Прокарва идеологически натоварени преформулировки на естествени категории, като пол, семейство, мъж, жена, и в крайна сметка е деструктивен за традиционното семейство;
- б. Изкуствено формулира полите като противоположности се на идеологически принцип класи – мъжете традиционно са наследници, от които жените трябва да бъдат защитавани.

В допълнение ще посочим и следните проблеми на Истанбулската конвенция:

• Кодифицирането на противоречиво, неизразяващо общото мнение определение на пола като социална конструкция, която е независима от биологичната реалност;

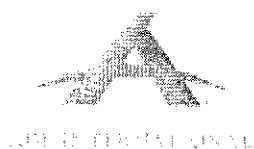
- Предложеното действие за изкореняване на "традицията, основана на стереотипните роли на половете";
- Нарушаването на правото на родителите да имат приоритетна роля в образованието на децата си;
- Прекомерният акцент върху мъжете като извършители на домашно насилие;
- Създаването на мащабен механизъм за мониторинг, който подкопава националния суверенитет.

Тези, последно изброени проблеми на конвенцията са подробно разяснени в правния анализ на адвокатите Лорънс Уилкинсън и Адина Портару от европейската правозащитна адвокатска организация *Alliance Defending Freedom*, който предлагаме в точен превод на български език.

Разчитаме на мъдростта, справедливостта и загрижеността за интересите на българския народ и традициите ни на свобода и независимост при взимане на решението относно Истанбулската конвенция, затова най-любезно Ви призоваваме да не ратифицирате същата.

С уважение.

Адв. д-р Виктор Костов
Свобода за всички
www.svobodazavseki.com

От: адв. Адина Портару, адв. Порънс Уилкинсън

Относно: Истанбулската конвенция (Конвенция на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие)¹

Резюме

Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие (Истанбулската конвенция) е всеобхватен международен договор, който има за цел да хармонизира части от националното законодателство относно насилието спрямо жени и домашното насилие.

Въпреки че заявената цел на Истанбулската конвенция е похвална, този меморандум подчертава някои сериозни опасения, които се породиха при по-анимателното проучаване на текста на конвенцията, и по-специално следните аспекти:

- Кодифицирането на противоречиво, неизразяващо общото мнение определение на „пол“ като социална конструкция, която е независима от биологичната реалност² (параграфи 11 – 17 по-долу);
- Предложеното действие за изкореняване на "традицията, основана на стереотипните роли на половете" (параграфи 8 – 9 и 27 по-долу);
- Нарушаването на правото на родителите да имат приоритетна роля в образованието на децата си (параграфи 18 – 26 по-долу);
- Прекомереният акцент върху мъжете като извършители на домашно насилие (параграфи 31 – 39 по-долу);
- Създаването на мащабен механизъм за мониторинг, който подкопава националния суверенитет (параграфи 40 – 46 по-долу).

Държавите членки многократно са били призовавани да покажат своя ангажимент за справяне с насилието над жените и за повишаване на безопасността на жените на национално равнище.

Все пак, предвид споменатите опасения, този меморандум стига до заключението, че най-ефективният начин за справяне с домашното насилие на национално равнище е по-

¹ Превод и редакция на Свобода за всички © 2018. Оригинален текст на английски език: http://svobodaazavseki.com/images/pdf/adi_10.pdf (Бел, ред.)

² В английския език думите за пол – gender и sex – са синоними. Възможната неяснота при превода на български и при употребата на двата термина, е решена чрез значението на думите в контекста, там, където това е невъзможно, например при сравнението на двете думи gender и sex с единствения еквивалент на български, „пол“, сме добавили английския термин към българската дума за обозначение на значението в оригинала (Бел, ред.)

скоро чрез укрепване и пълно прилагане на действащите механизми и на съществуващите задължения съгласно националното и международното право, отколкото чрез ратифицирането на Истанбулската конвенция.

А) Обща информация за Истанбулската конвенция

1. Истанбулската конвенция е въведена от Съвета на Европа. През декември 2008 г. Комитетът на министрите на Съвета на Европа създава експертна група, наречена "Ad hoc Комитет за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие" или CAHVIO.³ CAHVIO получава мандат да подготви проектоконвенция за борба с насилието спрямо жени. Проектът на текста на Истанбулската конвенция е окончателно довършен до края на 2010 г.⁴
2. Истанбулската конвенция е приета от Комитета на министрите на Съвета на Европа на 7 април 2011 г.⁵ въз основа на изготвения от CAHVIO⁶ и е открита за подписване след 121-мата сесия на Комитета на министрите в Истанбул.⁷ Истанбулската конвенция влиза в сила на 1 август 2014 г.
3. Истанбулската конвенция е открита за подписване през 2011 г., но броят на изискваните десет ратификации,⁸ необходими за влизането ѝ в сила,⁹ е достигнат едва през 2014 г. Настоящем е ратифицирана от по-малко от половината от членуващите в Съвета на Европа държави (22 от 47) и от половината от държавите членки на ЕС (14 от 28).¹⁰ Пет държави членки на Съвета на Европа нито са подписали, нито са ратифицирали Истанбулската

³ "Преговорите – Истанбулска конвенция: Действия срещу насилието спрямо жени и домашното насилие" (Съвет на Европа) <http://www.coe.int/en/web/istanbul-convention/cahvio>, последен достъп: 12 април 2016 г.

⁴ "Исторически контекст – Истанбулска конвенция: Действия срещу насилието спрямо жени и домашното насилие" (Съвет на Европа) <http://www.coe.int/en/web/istanbul-convention/historical-background>, последен достъп: 12 април 2016 г.

⁵ "Заместници на министрите КМ Документи КМ (2011) 49-окончателен" (Съвет на Европа) <https://search.coe.int/sr/result/detail.aspx?ContractID=09000016505cd162>, последен достъп: 8 април 2016 г.

⁶ "Исторически контекст – Истанбулска конвенция: Действия срещу насилието спрямо жени и домашното насилие" (Съвет на Европа) <http://www.coe.int/en/web/istanbul-convention/historical-background>, последен достъп: 12 април 2016 г.

⁷ "Проект на дневен ред на 121-та сесия на Комитета на министрите (Истанбул, 10 – 11 май 2011 г.)" (Съвет на Европа) <http://www.coe.int/en/web/istanbul-convention/121st-session-agenda>, последен достъп: 8 април 2016 г.

⁸ "Заместници на министрите КМ Документи КМ (2011) 49-окончателен" (Съвет на Европа) <https://search.coe.int/sr/result/detail.aspx?ContractID=09000016505cd162>, последен достъп: 8 април 2016 г.

⁹ Осем от тях се изискваше да бъдат държави членки на Съвета на Европа.

¹⁰ Истанбулска конвенция, член 75, алинея 3.

¹¹ За актуализирания списък на подписване и ратификация вижте "Графика на подписване и ратификация на Договор 216" (Съвет на Европа) <http://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/selected/216/infocard>, последен достъп: 30 май 2016 г.

конвенция.¹¹ На 4 март 2016 г. Европейската комисия (ЕК) предлага присъединяването на Европейския съюз (ЕС) към Истанбулската конвенция.¹²

4. От особено значение е фактът, че Истанбулската конвенция е единствената конвенция на Съвета на Европа, за която не е изпълнено изискването за мнозинство съгласно устава на Съвета на Европа.¹³ Тя е приета без гласуване поради: а) краткото време и б) настояването на турското правителство: председателството на Турция в Комитета на министрите е било към своя край тогава и затова Турция настоява за приемането на Истанбулската конвенция с цел изпращане на политически сигнал относно нейния ангажимент за постигане на равнопоставеност на жените с оглед стремежа ѝ към присъединяване към ЕС.¹⁴

Б) Критика

5. Истанбулската конвенция има за цел да хармонизира части от националните законодателства относно насилието спрямо жени и домашното насилие в редица области, в това число следните:
 - а. Престъпления (напр. членове 33 – 39)
 - б. Наказателна процедура (например членове 54, 55, 56)
 - в. Граждански процес (например членове 52 и 53)
 - г. Миграция и убежища (членове 59-61)
 - д. Повишаване на осведомеността и образование (напр. членове 13 – 14).
6. Въпреки че Истанбулската конвенция насърчава страните да я прилагат към всички жертви на домашно насилие,¹⁵ текстът е посветен на насилието спрямо жени:

Насилие над жени¹⁶ се разбира като нарушение на правата на човека и форма на дискриминация срещу жените и означава всички актове на насилие, основано на пола, които водят или е вероятно да доведат до физически, сексуални,

¹¹ За актуализирания списък на подписване и ратификация вижте "Трасфика на подписване и ратификация на Договор 210" (Съвет на Европа) http://www.coe.int/t/ta/Convention/full-list/-/convention/full-list/210/?odp_rid=7, последен достъп: 30 май 2016 г.

¹² Европейска комисия. "Комисията предлага присъединяване на ЕС към международната конвенция за борба с насилието спрямо жените" (База данни съобщения за печата, 4 март 2016 г.) http://europa.eu/rapid-press-release_IP-16-549_en.htm, последен достъп: 12 април 2016.

¹³ Изготвянето на договорите и международните конвенции в рамките на Съвета на Европа се основава на практиката на Съвета на Европа и се допълва от *Резолюция (93) 27 относно необходимото мнозинство за приемане на решенията на Комитета на министрите*. Член 20, буква „г“ от Устава на Съвета на Европа установява, че приемането на договори "изисква мнозинство от две трети от представителите с решаващ глас и мнозинство от представителите, които имат право да заседават в Комитета"

¹⁴ За повече информация вижте Франческо Анело, "Нов подход в дефинирането на „пол“ в международното право": Конвенция за предотвратяване и борба с насилието над жените и домашното насилие" [2014] (18) *Испански годишник по международното право* 87-114

¹⁵ Истанбулска конвенция, член 2, алинея 2.

психологически или икономически увреждания или страдание за жените, включително заплахи за такива актове, принуда или произволно лишаване от свобода, независимо дали това се случва в обществения или в личния живот.¹⁶

7. Очевидно Декларацията за премахване на насилието срещу жените е източникът на вдъхновение за определеното за насилие над жени, използвано в Истанбулската конвенция. Това се потвърждава и от езика, използван в конвенцията: половата идентичност,¹⁷ овластяването на жените,¹⁸ стереотипните роли на мъжете и жените,¹⁹ нестереотипните роли на половете,²⁰ и разбирането на насилието като обвързано с пола.²¹
8. При внимателно разглеждане става ясно, че обхватът на Истанбулската конвенция далеч надхвърля насилието спрямо жените и домашното насилие. Основно общо задължение на страните е:

[Д]а предприемат необходимите мерки за насърчаване на промени в социалните и културни модели на поведение на жените и мъжете с цел изкореняване на предразсъдъци, обичаи, традиции и всякакви други практики, основани на идеята за малocenност на жените или на стереотипни роли за жените и мъжете.²²

9. Освен това общите задължения на страните по конвенцията са свързани с твърде специфичната задача за полово интегриране, определена в член 13:

Страните редовно и на всички равнища насърчават или провеждат кампании или програми за повишаване на информираността, включително в сътрудничество с национални институции за правата на човека и органи за равнопоставеност, гражданското общество и неправителствени организации, по-специално женски организации, където е уместно, за повишаване на информираността и разбирането сред обществеността за различните прояви на всички форми на насилие, обхванати от настоящата конвенция, техните последици за децата и необходимостта от предотвратяване на такова насилие.

10. Въпреки че Истанбулската конвенция съдържа много полезни разпоредби, които ефективно биха могли да помогнат на жертвите на домашно насилие (предоставяне на приюти, правна помощ, ограничителни заповеди и т.н.), тези положителни разпоредби вече са добре регулирани от националното законодателство. Наред с това обаче, конвенцията съдържа и редица очевидни проблематични разпоредби

¹⁶ Истанбулска конвенция, член 3, буква „а“

¹⁷ Истанбулска конвенция, член 4, алинея 3

¹⁸ Истанбулска конвенция, член 6 и член 18, алинея 3

¹⁹ Истанбулска конвенция, член 12

²⁰ Истанбулска конвенция, член 14, алинея 1

²¹ Истанбулска конвенция, член 49, алинея 2

²² Истанбулска конвенция, член 12, алинея 1

Ново определение за „пол“

11. Преди Истанбулската конвенция единственото правно обвързващо международно определение за пол се съдържа в Римския статут на Международния наказателен съд, който използва пола в неговия класически смисъл, т.е. като синоним на биологичен пол:

За целите на този устав следва да се разбира, че терминът „пол“ се отнася за двата пола, мъжки и женски, в рамките на концепцията за обществото. Понятието пол (*gender* – *англ.*) не сочи към каквото и да е друго значение, различно от горното.²³

12. Истанбулската конвенция обаче гласи, че „пол“ (*gender*) и „пол“ (*sex*) не означават едно и също. Това е видно от член 4, алинея 3, който изброява защитните основания, сред които първите две са „пол“ - *sex* и „пол“ - *gender*, (в смисъл на „джендър“ или „социален пол“ – бел. ред.).

13. Освен това съгласно член 3, буква „в“:

„[П]ол“ означава социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете.

14. Определението ясно показва, че „полът“ на дадено лице е социална конструкция и променлива такава, която по принцип е независима от биологичната реалност (мъж или жена). В резултат на това определението носи идеологически товар предвид основаването му на убеждението, че човек се ражда като неутрално същество, което може да определи и/или да промени пола си във всеки момент от живота си и под въздействието на различни фактори, като общество, образование и самоопределение.²⁴
15. Приемането на това определение изисква идентифициране с определени догми на антропологията на пола, която отрича съществуването на естествените различия между двата пола.²⁵
16. Присъщо субективната природа на „пола“, според това разбиране, има подчертано отрицателен ефект относно предвидимостта и предсказуемостта на Истанбулската конвенция и разминава точното съдържание на задълженията на страните по конвенцията.

²³ За разликата между определенията, съдържащо се (и съгласувано) в договорите, и определенията, съдържащи се в други международни инструменти, вижте Франческо Анело, „Нов подход в дефинирането на „пол“ в международното право“; Конвенция за предотвратяване и борба с насилието над жените и домашното насилие“ [2014] (18) Испански годишник по международното право 87-114.

²⁴ Виж напр. Джудит Бътлър, „Безлохостта около родовия пол: Феминизмът и подриването на идентичността“ (Routledge, 2011).

²⁵ За повече информация вижте Франческо Анело, „Нов подход в дефинирането на „пол“ в международното право“; Конвенция за предотвратяване и борба с насилието над жените и домашното насилие“ [2014] (18) Испански годишник по международното право 87-114.

22. Въпреки това член 12 от Истанбулската конвенция се отклонява от това разбиране, като подчертава, че:

1. Страните предприемат необходимите мерки за насърчаване на промени в социалните и културни модели на поведение на жените и мъжете с цел изкореняване на предразсъдъци, обичаи, традиции и всякакви други практики, основани на идеята за малоценност на жените или на стереотипни роли за жените и мъжете.

2. Страните предприемат необходимите законодателни и други мерки за предотвратяване на всички обхващани от настоящата конвенция форми на насилие от страна на физически или юридически лица.

23. Освен това съгласно член 14, алинея 1 от Истанбулската конвенция:

Страните предприемат, където е подходящо, необходимите стъпки за включване на съобразен с развиващите се възможности на учащите се учебен материал по въпроси като равнопоставеност между жените и мъжете, нестереотипни роли на пола, взаимно уважение, ненасилствено разрешаване на конфликти в междуличностните отношения, насилие над жените, основано на пола, и право на лична неприкосновеност, в официалните учебни програми и на всички образователни равнища.

24. Тези разпоредби биха могли да доведат до драстично нарушаване на правото на родителите да гарантират, че техните деца ще получат образование и обучение в съответствие с техните религиозни и философски убеждения.
25. Например, родителите няма да могат да се противопоставят на спорните учебни часове по сексуално „образование“, в които децата са учени да приемат безрезервно и изследват различията в сексуалната ориентация и половата идентичност. Те може да бъдат обвинени в насилие спрямо дъщеря си, ако откажат да я третират като момче, както тя иска.
26. Същото може да се случи, ако родителите решат да потърсят медицинска помощ за детето си, което страда от полова дисфория. Не е ясно какво представляват „стереотипните роли на половете“ и кой трябва да ги идентифицира и дефинира. В светлината на тези противоречиви определения и на член 33 от Истанбулската конвенция, такова родителско поведение може да бъде квалифицирано като „психологическо насилие“ и да бъде инкриминирано.²⁹
27. Разпоредбите на Истанбулската конвенция също така са в противоречие с ученията на големите религиозни общности и могат да засегнат основното право на свобода на религията. Давичният възглед за човечеството и за брака, поддържан от всички основни религии, може да бъде закрепяван като

²⁹ Истанбулска конвенция, член 33: „Страните предприемат необходимите законодателни или други мерки за криминализиране на умисленото сериозно засягане на психологическата неприкосновеност на дадено лице чрез принуда или заплахи“.

*традиция, основана на стереотипните роли на половете*³¹ и по този начин – като нещо, на което трябва да се опонира в предназначени за целта учебни материали. Тази разпоредба има толкова широк обхват и неясна терминология, че може да се превърне в средство за съществено редактиране на образователните материали по въпроса, особено тези на училищата и институциите, основавани на етоса.

28. Поради задълженията, които поставя върху страните, Истанбулската конвенция дава възможност и за директно нарушаване на задължението за пазене на професионална тайна от съветници, терапевти, пастори или свещеници. Член 28 от Истанбулската конвенция гласи:

Страните предприемат необходимите мерки, така че правилата за поверителност, наложени от вътрешното законодателство за някои специалисти, да не представляват пречка пред възможността при съответни условия те да съобщават на компетентните организации или органи, ако имат разумни основания да смятат, че е извършен акт на насилие, обхванат от настоящата конвенция, и че могат да се очакват още сериозни актове на насилие.

29. Православните и католическите свещеници например са обвързани с абсолютното задължение за опазване на тайната относно всичко, което човек може да изповяда. Разпоредбите на Истанбулската конвенция ще ги принудят да разрушат "печата на тайнството" и съществено да нарушат своята свобода на религията. Не се допуска дерогирането на това правило.
30. Освен това няма клауза, даваща възможност за неучастие на училищата, основани на етоса, или на религиозните училища.³² Те може да бъдат санкционирани, ако не позволят на момчета, идентифициращи се с женския пол, да използват тоалетните за момичета и *обратно*. Отказът да се приеме транссексуално дете от противоположния пол в училище за деца от един и същи пол, може да се класифицира съгласно Истанбулската конвенция като насилие над жени.

Стереотипно представяне на мъжете и дискриминация спрямо тях

31. Целите на Истанбулската конвенция са:

- а) да защитава жените от всички форми на насилие и да предотвратява, преследва и премахва насилието над жени и домашното насилие;
- б) да допринася за премахване на всички форми на дискриминация срещу жени и да насърчава действителна

³¹ Вж. в този смисъл Истанбулска конвенция, член 12 алинея 1: "Страните предприемат необходимите мерки за насърчаване на промени в социалните и културни модели на поведение на жените и мъжете с цел изкореняване на предрасъдъци, обичаи, традиции и всякакви други практики, основани на идеята за малоденност на жените или на стереотипни роли за жените и мъжете". (курсивът добавен).

³² Практически възможността да се правят резерви дори не съществува. Вж. Истанбулска конвенция, член 78.

равнопоставеност между жените и мъжете, включително чрез овластяване на жените;

в) да създаде цялостна рамка, политики и мерки за защита и помощ на всички жертви на насилието над жени и домашното насилие;

г) да насърчава международното сътрудничество за премахване на насилието над жени и домашното насилие;

д) да осигури подкрепа и помощ на организации и правоприлагащи органи за ефективно сътрудничество с цел да се възприеме интегриран подход за премахване на насилието над жени и домашното насилие.³³

32. Въпреки че в преамбюла на Истанбулската конвенция се признава, че мъжете могат да бъдат, а децата са жертви на домашно насилие,³⁴ текстът изисква „особено внимание на жените жертви на насилие, основано на пола, при прилагането на разпоредбите на настоящата конвенция“.³⁵ На много места Истанбулската конвенция прилигва жените жертви и момчетата жертви. Например член 22, алинея 2 изисква специализирани услуги за подкрепа за жени за всички жени жертви на насилие и техните деца. Мъжете жертви на домашно насилие са пренебрегнати.³⁶ Истанбулската конвенция също така не се отнася до други уязвими групи, които са засегнати от домашното насилие, като децата. Ограничаването на определени права предимно до една група – жените – създава предпоставки останалите да не могат да се ползват от същата защита в случаи на домашно насилие.

33. Както мъжете, така и момчетата са представени като извършители на насилие, които трябва да бъдат образовани по-специално за предотвратяване на тази форма на насилие.³⁷ Насилието спрямо жени е описано като:

[П]роява на исторически неравнопоставените властови отношения между жените и мъжете, които са довели до доминиране над жените и дискриминация срещу тях от страна на мъжете, както и до възпрепятстване на пълния напредък на жените.³⁸

34. Истанбулската конвенция нито изяснява, нито обосновава защо текстът и трябва да се съсредоточава единствено върху единия от половете. Ако домашното насилие засяга жените прекомерно, тогава помощта за жертвите на домашно насилие ще бъде от полза главно за жените във всеки случай.

35. Ето защо Истанбулската конвенция се основава на презумпцията, че „жените и момчетата са изложени на по-висок риск от насилие, основано на пола, отколкото мъжете“, без да подкрепя това твърдение с надеждни обективни данни. Освен това, тази предпоставка изглежда най-малкото частично неправилна.

³³ Истанбулска конвенция, член 1 (курсивът добавен).

³⁴ Истанбулска конвенция, преамбюл.

³⁵ Истанбулска конвенция, член 2, алинея 2.

³⁶ Истанбулска конвенция, член 22, алинея 2.

³⁷ Истанбулска конвенция, член 12, алинеи 1 и 4.

³⁸ Истанбулска конвенция, преамбюл.

Механизъм за мониторинг – GREVIO

40. В глава IX Истанбулската конвенция установява строг "механизъм за мониторинг" – "Експертна група за действие срещу насилието над жени и домашното насилие (GREVIO)". GREVIO се състои от десет до петнадесет членове, избирани от Комитета на страните по конвенцията и следи за изпълнението на Истанбулската конвенция от страните.⁴³
41. Първоначално всички страни следва да представят за разглеждане доклад за законодателни и други мерки, въвеждащи в сила разпоредбите на Истанбулската конвенция. Процедурата за оценка, извършвана от GREVIO, е подразделена на кръгове. Първо, GREVIO получава информация за изпълнението на Истанбулската конвенция от неправителствени организации и гражданското общество като цяло. След това GREVIO може да организира посещения в страните и да изготви проекто-доклад за изпълнението на разпоредбите на Истанбулската конвенция. В доклада GREVIO формулира препоръки и предложения относно това как да се третират установените проблеми и недостатъци. След получаване на коментари от страните GREVIO приема своя доклад и заключения, които се оповестяват публично.
42. В допълнение към редовната процедура за оценка, GREVIO има право да издава специални доклади, ако получи достоверна информация, сочеща на ситуация, която изисква незабавно внимание.
43. Описаният механизъм за мониторинг изисква предпазливост, защото има сериозни последици за националното законодателство в област, която засяга вътрешното население и отделните личности.
44. Следва да се отбележи, че съществуват редица други конвенции на Съвета на Европа, които установяват подобни механизми за мониторинг. Например Европейската конвенция за предотвратяване на изтезанията и нечовешкото или унижително отнасяне или наказание, влязла в сила през 1989 г., създава Европейски комитет за предотвратяване на изтезанията и нечовешкото или унижително отнасяне или наказание (КПИ). Делегациите на КПИ имат неограничен достъп до местата за задържане. След всяко посещение те пишат доклад и предлагат препоръки, които са строго поверителни, за разлика от докладите, представени от GREVIO. Въпреки това, разширеното тълкуване от страна на КПИ на различните права на лишени от свобода е с тенденция да разшири значително обхвата на оригиналния текст. Механизмът за мониторинг е създал свой собствен живот и има сериозно въздействие върху националното законодателство в наблюдаваната област.
45. Тахъв вероятно е случаят и с GREVIO, където публикуването на докладите може да служи като ефективен инструмент за оказване на натиск върху страна по Истанбулската конвенция да приеме всички препоръчани мерки. В контекста на образованието това може да доведе до публична критика на

⁴³ Истанбулска конвенция, член 66, алinea 1

някои аспекти на религиозното обучение, одобрена от официален орган на Съвета на Европа.

46. В заключение, механизмът за мониторинг, въведен с Истанбулската конвенция, се отнася до значителното въздействие, което той може да окаже върху националното законодателство в наблюдаваната област и до последиците от него за автономията на вътрешното право на страните.

В) Заключение

47. Макар че Истанбулската конвенция е представена като значителен напредък в защитата на лицата, подложени на домашно насилие, при по-внимателното ѝ проучване става ясно, че конвенцията повдига повече проблеми, отколкото решава.
48. Истанбулската конвенция надхвърля определения ѝ мандат за борба с насилието спрямо жените и домашното насилие, като например задължава страните да "предприемат необходимите мерки за насърчаване на промени в социалните и културни модели на поведение на жените и мъжете с цел изкореняване на предразсъдъци, обичаи, традиции и всякакви други практики, основани на идеята за малоценност на жените или на стереотипни роли за жените и мъжете".⁴⁹ Това пренася Конвенцията от сферата на борбата с насилието към налагането на идеологическо гледище в националната правна рамка.
49. Освен това, макар Истанбулската конвенция да не довежда до нищо ново в начина за справяне с насилието спрямо жени и с домашното насилие на национално равнище, тя кодифицира ново, противоречиво и несъгласувано определение за "пол" в международното право; тя стереотипно представя мъжете и момчетата като извършители на насилие; и има потенциала да засегне значително родителските права относно образователните въпроси.
50. Поради тези причини държавите членки следва да се стремят да се справят с насилието спрямо жените и домашното насилие на национално равнище чрез укревяване и пълно прилагане на действащите национални механизми.

###

Като альянс, ADF International е правна организация, която се застъпва за правото на хората свободно да живеят вярата си, като поставя на фокус свободата на мисълта, съвестта и религията навсякъде по света. ADF International има специален консултативен статут в Организацията на обединените нации и акредитация в Европейския парламент, Агенцията на Европейския съюз за основните права и Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа и е взела участие в делата и правните спорове и консултации по над 50 значителни случая пред Европейски съд по правата на човека

⁴⁹ Истанбулска конвенция, член 12, алинея 1

В. „БЪЛГАРИЯ БЕЗ ГРАНИЦИ“

ББГ

Издание на българите в чужбина

Година 20-та

stoyanovandco@abv.bg

tel.: 0899 144 154

089 244 05

07-8999-13-11

19.01. 18

Не, проблемът с Истанбулската конвенция не е в превода

Автор: Анастас Добрев

Всички статии на автора

18.01.2018 10:21

След развихрилия се скандал около ратифицирането на Истанбулската конвенция у нас, авторите на документа се опитаха да представят проблема като чисто лингвистичен. Преводът, видите ли, не бил прецизен – оттам и неразбирането на „хуманната“ същност на документа. Не сме изгубени в превода, а в смисъла.

"Неточност в превода очевидно задейства политическия "дебат" относно Истанбулската конвенция и той стана платформа за хора, които я експлоатират за свои политически цели", заяви преди ден Бриджит О'Лъфлин, изпълнителен секретар за мониторинговия механизъм на Истанбулската конвенция към Съвета на Европа. Затова сега европейските джендър-лобисти ще правят нов превод, но за отмяна на спорните текстове никой не отваря дума.

Че има неразбиране – има. Но то не е породено от лош превод, а от лош смисъл. Понятието „джендър“ е с неясна юридическа дефиниция и дали ще го наречеш „социален пол“ или другояче, съпротивата срещу този „спунк“, който може да означава всичко, ще остане. Сега чиновниците от Съвета на Европа се опитват да вменят вина на бившите социалистически републики, че видите ли, само там въпросната конвенция предизвиквала спорове с внушението, че едва ли не, злият Путин стои зад този саботаж. Подозрението пада и върху църквата, особено православната, доколкото в повечето страни съпротивата идва оттам.

Православието и ЕС отдавна се гледат изпод вежди поради естествената несъвместимост на традицията с глобализма. Мощта на всеки интернационал, какъвто е Евросъюзът, се крепи върху изличаването на националните особености и традиции, част от които е и религията.

ЕС и Църквата са идеологически антагонисти. Докато европейският храм е съграден върху принципите на свободната търговия и консумативното общество, Църквата проповядва смирение, въздържание, а в православието и една определена нищета като основни християнски добродетели

В този смисъл войната, която евробиюрокрацията води срещу православната църква, е от екзистенциален порядък. След разграждането на националните държави чрез изземване

на суверенитет и атомизирането на обществата по малцинствен признак, сега ЕС се е прицелил в последната „градивна клетка на обществото“ – традиционното семейство. Както е казано – камък върху камък не трябва да остане. Защото там, където са „двама или трима събрани в Мое име...“.

Та, думата ми е, че проблемът с Истанбулската конвенция изобщо не е лингвистичен. Не сме изгубени в превода, а в смисъла. Едва ли в страни като Латвия и Украйна са допуснали същата преводаческа грешка като у нас, а и там съпротивата беше силна. При това Латвия дори не е православна, въпреки че козът с „Путин“ остава валиден.

В разгара на дебатите около Истанбулската конвенция в Латвия, излиза следната статия със заглавие „Радикален феминизъм: „да убиеш мъжественото в мъжа“, която ще цитирам по-долу:

„Авторите и защитниците на Истанбулската конвенция изхождат от постановката, че в Европа съществува колосален проблем с насилието над жени. И че съществуващите закони не са способни да предотвратят насилието над жени. Затова са необходими промени в законодателството, в правоприлагащата практика, в информационната политика, в педагогическите стандарти и пр., за да се приключи веднъж завинаги с предразсъдъците от миналото.

В конвенцията са изброени различните видове насилие над жени: физическо, сексуално (включително изнасилване), психологическо, насилствен брак, осакатяване на женските гениталии, насилствен аборт, насилствена стерилизация, сексуални посегателства, престъпления, извършени в името на „честта“.

За начало е добре да „изчистим“ списъка от всякаква варварска екзотика, нямаща отношение към Латвия. В Латвия не съществуват проблеми като „осакатяване на женски гениталии“ и „насилствена стерилизация“. Към тази група на мнимите проблеми следва да отнесем и „насилствения брак“, „насилствения аборт“ и „престъпленията в името на честта“ (това е когато, например, мъж убива сестра си заради добрачна или извънбрачна връзка). Разбира се, по всички гореизброени казуси може да се случат единични престъпления, но те не представляват социален проблем. Спокойно може да се мине и без конвенция.

Стигаме до сексуалното насилие. Проблемът е реален. Но за него има решение. В Наказателния кодекс (чл.159, 160, 161, 162). В тях подробно се описва какво не трябва да се прави и какви са наказанията. Отделно, извън закона, в обществото има трайно негативно отношение към изнасилванията. И съответната мярка – затвор. Да попаднеш в затвора с обвинения в сексуално насилие (особено против малолетни) е възможно най-лошата визитка.

Така че повечето проблеми, указани в Конвенцията, или не се отнасят за Латвия (и за Европа като цяло), или могат да бъдат решени чрез националното законодателство. Дали ще я има Истанбулската конвенция или не, е без значение.

Остават сексуалните посегателства и психологическото насилие. Много смътни, неконкретни понятия, които могат да означават практически всичко. От лек флирт до разговор на висок тон. Но именно заради тези размити понятия е сътворена Конвенцията. Смисълът не е да бъдат защитени животът и здравето на жените, а „да бъде убита мъжествеността в мъжа“. Да бъде подтиснат мъжкия инстинкт на лидера, победителя и завоевателя. Това вече не е правозащитна постановка, а фанатичен стремеж да се

премоделира човешката природа – „мъжът да не е мъж, а облак в гащи“, както беше казал Маяковски.

Истанбулската конвенция неслучайно е наричана манифест на радикалния феминизъм.

Много скоро Европа ще пожъне плодовете на феминистката си глупост. Когато възникнат стотици случаи като този на гарата в Кьолн. И европейските мъже не ще могат да защитят своите жени от посегателствата на чужденците. Защото, първо, тези жени не са СВОИ и да се мисли така е проява на типично мъжко „собственическо чувство“. И второ – защитавайки жената, ти я унижаваш, показваш ѝ, че е по-слаба от мъжа и по този начин упражняваш върху ѝ страшния акт на „психологическо насилие“. И тя, горката, ще носи тази травма до края на живота си...

Латвия, естествено, ще ратифицира Истанбулската конвенция. Може би не веднага, но след една-две години. Който иска в Европа – трябва да мисли по европейски, нали така „Национално мислещите“ и представителите на вероизповеданията ще помърморят от приличие, но ще им намекнат, че мърморят под диктовката на Кремъл, и те ще млъкнат“.

Както се вижда от публикацията, проблемът е точно същият като у нас. И съвсем не е плод на езикови тревоги. Цяла Източна Европа въстана срещу натрапената конвенция. След острата полемика е замразена ратификацията в Литва и Словакия. Хърватия я отхвърли след разгорещени дебати, провокирани от опита на управляващите да я гласуват тихомълком. Унгария категорично и окончателно отказа ратификация.

Правителството на Армения одобри конвенцията на 28 декември 2017 г., но с редица уговорки. Една от тях касае правото на пострадалите на обезщетение от държавата (в случай, че другите мерки за подкрепа не помогнат за възстановяване на здравето на потърпевшите). Армения настоява този въпрос да се решава по нейна преценка.

Украйна не ратифицира Истанбулската конвенция, въпреки оказания ѝ натиск, но прие промени в Наказателния кодекс в съответствие с документа, с които се затягат мерките срещу домашното насилие, като се избягват спорните моменти със „социалния пол“ и джендър терминологията. До компромиса се стигна след серия от обрати. През 2011 г. Украйна подписва Истанбулската конвенция. Докато се подготвя ратификацията на документа от Върховната Рада, специално създадена работна група изготвя два законопроекта, с които да се въведат основните положения от международното споразумение в украинското законодателство. И тук се случва нещо непредвидено. Категорично против ратификацията на Истанбулската конвенция се обяви Украинският църковен съвет. Членовете му заявиха, че са, разбира се, против домашното насилие, но причина за позицията им е „проблемната терминология“, използвана в конвенцията и по-конкретно думата „джендър“. След последвалите бурни дискусии в парламента и извън него Радата се отказва да ратифицира конвенцията, но приема два законопроекта, с които основните положения, залегнали в документа, се въвеждат в националното законодателство.

Коментар на редакцията:

Преди около 30 години КПСС и съветските тайни служби организираха със съдействието на някои хора от ръководството на БКП, Държавна сигурност и Армията

свалянето от власт на държавния и партиен ръководител Тодор Живков.

Днес е ред на американския президент Доналд Тръмп, на държавния секретар Тилърсън, на Пентагона и ЦРУ да върнат жеста на Горбачов и да ни избавят от простия и неук, от слугувания на чужди интереси Бойко Борисов, довел България до най-мизерстващата в Европа страна, в допълнение най - корумпирана и с най- високо-качествена организирана престъпност. Ако тези му качества удовлетворяват неговите господари, нека продължават с подкрепата си, но народният гняв ще избухне, защото допустимата граница е прекрачена отдавна. Кукловодите калкулирали ли са това? Изглежда не!

За редакцията:

д-р Веселин Стоянов

София, 18.01.2018 г.

InfoCenter

From: Stoyanov Co <stoyanovandco@abv.bg>
Sent: 19 януари 2018 г. 00:25
To: info@assobg.org; info@hss.de; info@nabore.bg; info@petel.bg; info@russia.bg; infocenter@parliament.bg; borisborov@gmail.com; borisminchev@yahoo.com; presidentbas@cu.bas.bg; berick@abv.bg; saev@gbg.bg; haydara@abv.bg; maria.boykikeva@gmail.com; mariayakalieva@yahoo.fr; marinov@ru.acad.bg; mariyas@atlantic-club.org; rum_vod@yahoo.com; rumendech@gmail.com; maleevm@abv.bg; velizar_enchev@abv.bg; velin.ivanov@abv.bg; fmi_stu@abv.bg; margi.georg@gmail.com; boyanlalov12@abv.bg; teoantov@yahoo.com; temtomail@yahoo.com; famaksi1@yahoo.com; dr_aleksiev@yahoo.de; soszr.mladost@gmail.com; kiril2003@abv.bg; morski_vestnik@abv.bg; Milcho Belchev
Subject: Fwd: в. България без граници Не, проблемът
Attachments: в. България без граници Не, проблемът (44,2 KB)

Обединени Евангелски Църкви

УСТАВ
ОБЩИНО
ОБЩИНО

Обединени Евангелски Църкви в България
ул. Солунска № 49
1000 София

УСТАВ
ОБЩИНО
ОБЩИНО
ОБЩИНО

До г-жа ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНО СЪБРАНИЕ

СТАНОВИЩЕ

От ОБЕДИНЕНИ ЕВАНГЕЛСКИ ЦЪРКВИ В БЪЛГАРИЯ –
сдружение с нестопанска цел,
седалище: гр. София, ул. Солунска № 49;
представявано от Румен Борджиев – председател на УС

относно. РЕШЕНИЕ НА МС ЗА ПРЕДЛОЖЕНИЕ ДО
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ ЗА РАТИФИЦИРАНЕ НА
КОНВЕНЦИЯТА НА СЪВЕТА НА ЕВРОПА ЗА
ПРЕВЕНЦИЯ И БОРБА С НАСИЛИЕТО НАД
ЖЕНИ И ДОМАШНОТО НАСИЛИЕ,
ПОДПИСАНА НА 24 АПРИЛ 2016 ГОДИНА

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ,

В сдружение Обединени евангелски църкви в България (ОЕЦ) членуват 12 вероизповедания, от името на които изразяваме следното становище относно решение на МС от 03.01.2017 г. за предложение до Народното събрание за ратифициране на конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие, подписана на 24 април 2016 година.

Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие (Конвенцията) е подписана от външния министър на РБългария на 24 април 2016 г.

На 03.01.2018 г. е прието Решение на МС, с което се предлага на Народното събрание да ратифицира Конвенцията.

С настоящото заявяваме, че всички ние сме обединени в съгласие за установяване на високи стандарти в областта на насилието над жени. Осъждаме всички форми на насилие, включително и тези над жени и домашното насилие, и приветстваме всички инициативи, включително и законодателни, с които се цели да живеем в общество, свободно от насилие.

Същевременно вземаме предвид разпоредбата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, съгласно която международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Ето защо сме загрижени от опита за въвеждане във вътрешното ни право на нови дефиниции и модели, които са в открито противоречие с някои основни ценности и разбирания в обществото ни и които могат да доведат до непредвидими последици в областта на семейните отношения.

Такова е например съдържанието, което се влага в чл. 3, б. „в“ от Конвенцията в дефиницията „пол“, като се влага нов за обществото ни смисъл, различен от общоприетия. Предвиждат се също задължения за осъществяване на мерки за промяна в социалните и културните модели на поведение на жените и мъжете (чл. 12, ал. 1), като се очаква сами да изкоренят обичаите и традициите си, основани на стереотипни роли за жени и мъже. Същевременно се въвежда ново понятие „социален пол“, както и задължение за предприемане на стъпки за образователни дейности и промяна в учебния материал по въпроси, свързани с нестереотипни роли на пола (чл. 14, ал. 1).

Следва да се вземат предвид също и измененията в националното законодателство, които се предвиждат след ратифициране на Конвенцията. Така в отговор на въпрос, поставен от народния представител Николай Александров, Ваш вх. № 754-06-723 / 01.11.2017 г., министърът на правосъдието Цецка Цачева сочи, че във връзка с въвеждане на изискванията на Истанбулската конвенция счита за необходимо да бъдат допълнени признаците, въз основа на които се предвижда допълнение на чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация, като се добави „полова идентичност“. Също така се предвижда в чл. 2, ал. 1 и чл. 3, т. 2, т. 9 и т. 10 от Закона за защита от домашното насилие от думите „фактическо съпружеско съжителство“ да отпадне „съпружеско“.

Налага се изводът, че измененията, които се предвиждат във вътрешното ни право, ще бъдат свързани единствено с текстовете, за които изразяваме резерви, като при това ще имат ефект в областта на семейното право чрез уреждане на отношения, противни на установените семейни ценности, вместо с реални усилия за борба срещу негативното явление, каквото е насилието над жени и домашното насилие.

При това положение ние изразяваме категорични резерви по отношение на сочените текстове, като считаме, че България следва да си запази правото да не прилага същите. Съгласно чл. 78 на Конвенцията обаче не се допускат резерви по отношение на никоя от разпоредбите, с изключение на изрично посочените (основно материално и процесуалноправни), измежду които не се намират посочените от нас по-горе.

Следователно, щом Конвенцията не може да бъде ратифицирана с резерви по отношение на сочените проблемни текстове, то остава въпросът дали изобщо да се ратифицира в цялост.

От стенографския запис от проведеното на 03.01.2017 г. заседание на Министерски съвет е видно, че са налице възражения от страна на някои министри в процедурата по междуведомствено съгласуване. Решението по т. 6 е прието с „направените забележки от Симеонов и Каракачанов за изчистване на интерпретиращите възможности и най-вече по чуждиците“. Министър Цачева е заявила становище, че „няма пречки да я внесем в Народното събрание и там да се проведе широкият ѝ дебат и обсъждане“.

Считаме, че такъв широк обществен дебат е действително наложителен и заявяваме готовност да участваме в него.

Още повече че текстът на Конвенцията е съставен на английски и френски език, като съгласно чл. 81 и двата текста са еднакво автентични. Вече бяха разпространени неофициални становища, че се касае за неточен превод на български език, което е още един аргумент в полза на необходимостта от широко обществено обсъждане, в процедурата по което ще има възможност да се прецизират дефинициите и смисловото съдържание на текстовете, за да няма колебание относно приложимостта на нормите. Вярно е, че ЗНА не предвижда процедура по обществена консултация на законопроект за ратифициране на международен договор, какъвто е случаят, но така също е вярно, че текстовете на Конвенцията ще станат част от вътрешното ни законодателство, поради което и с оглед обстоятелството, че с въведените нови понятия се преуреждат вътрешни обществени отношения, свързани с традиционни семейни ценности, то считаме, че няма пречка такъв дебат да се проведе. Нещо повече, същият е наложителен!

В този смисъл, упражнявайки нашето конституционно право на петиция по чл. 45 от Конституцията на Република България, ние настояваме такъв дебат да се проведе.

Уважаема госпожо Председател на НС,

Конвенцията има цели, свързани с насилието над жени и домашното насилие, които желаем да имат ефект във вътрешното ни законодателство, но ако заедно с тях сме поставени в условия да въведем и неприемливи нови за обществото ни понятия, социални и културни модели, противни на традиционно установените семейни ценности, съгласно първоначалния текст на български език, то моля да считате настоящото и за петиция по смисъла на чл. 45 от КРВ, с която настояваме:

1. Конвенцията да не бъде ратифицирана с първоначално внесеня в Министерски съвет български текст.
2. Да се представи нов прецизен официален превод с отстранени двусмисления в легалните дефиниции.
3. Преди ратификацията да се проведе широко обществено обсъждане, в което заявяваме готовност да участваме, включително и с наши представители в съответните парламентарни комисии на основание чл. 42 от ПОДНС.

4. Предвид високия интензитет на уреждане на обществени отношения, настояваме и за становище по законопроекта на Комисията по взаимодействието с неправителствените организации и жалбите на гражданите и Обществения съвет към нея, както и на Комисията по вероизповеданията и правата на човека.
5. В случай че Конвенцията не бъде ратифицирана, настояваме да бъдат въведени изменения в националното законодателство, които да постигнат високите стандарти срещу насилието над жени и домашното насилие и които могат лесно да бъдат постигнати чрез реципиране на текстовете от Конвенцията в останалата им част.

С уважение,

Пастор Румен Борджиев /
Председател на ОЕЦ в България

Вероизповедания, членове на ОЕЦ в България:

1. Съюз на Евангелските съборни църкви в България
2. Евангелска мегодиетка епископална църква в България
3. Съюз на Евангелските баптистки църкви в България
4. Съюз на Евангелските петдесятни църкви в България
5. Българска Божия църква
6. Божия църква в България
7. Българска евангелска църква „Блага вест“
8. Християнска евангелска църква „Шалом“
9. Християнска църква „Сион“
10. Християнска църква „Месия“
11. Българска свободна църква
12. Християнска църква на Назарянина